

Ο ΛΙΘΙΝΟΣ ΜΑΡΤΥΣ

ΚΑΙ ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

~ H ~

ΜΕΓΑΛΗ ΠΥΡΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ εἰκονογραφημένη

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΟΛΛΑΤΤΕ

« Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ θέλει εἶσθαι ἐν τῷ μέσῳ
τῆς γῆς Αἰγύπτου θυσιαστήριον εἰς τὸν Κύριον
καὶ Στήλη κατὰ τὸ ὄριον αὐτῆς εἰς τὸν Κύριον.
Καὶ θέλει εἶσθαι ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου διὰ ση-
μεῖον καὶ μαρτυρίαν εἰς τὸν Κύριον τῶν Δυνά-
μεων » — Ἦσ. ιθ'. 19, 20.

« Λέγω ὑμῖν ἐὰν οὗτοι σιωπήσωσιν οἱ ΛΙΘΟΙ
κράξωσιν » — Λουκ. ιθ'. 40.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Ἐνεκεν ἀβλεψίας παρεισέφρυσαν τὰ ἐπόμενα ἐν τῷ παρόντι ἔργῳ σφάλματα, τὴν διόρθωσιν τῶν ὁποίων παρακαλοῦμεν τὸν ἀναγνώστην νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν:

Εἰς τὸν Πρόλογον τοῦ μεταφρ. Ἀναγνωστέον — Διότι ὁ συγγραφεὺς			
σελ. β', στιχ. 14, ἀντὶ «ἦν ὁ		ἐπεσκέψατο τὴν Μεγά-	
συγγραφεὺς ἐνήργησε κατὰ τὴν		λὴν Πυραμίδα βραδύτε-	
ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν Μ. Π.		ρον, κατὰ τὸ 1892» —	
κατὰ τὸ 1892».....			
Εἰς Σελ. 10, στιχ. 50, ἀντὶ			
Λουκ. ιδ' 18.....	»	Λουκ. δ'. 18.	
» » 28, (ἐν τῇ ὑποσημειώ-			
σει), ἀντὶ Χαραυγῇ			
Χιλιετηρίδος Τόμ. Β'.	»	Χαρ. Χιλιετ. Τόμ. Α'.	
» » 57, στιχ. 20, ἀντὶ «τὴν			
εἰς σελ. 36 εἰκόνα...	»	Τὴν εἰς σελ. 29 εἰκόνα.	
» » 66, στιχ. 10, ἀντὶ			
1911 μείον 1) 4.....	»	1911 μείον 1 1) 4.	

ΛΙΘΙΝΟΣ ΜΑΡΤΥΣ

ΚΑΙ

ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

~ Η ~

ΜΕΓΑΛΗ ΠΥΡΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ εἰκονογραφημένη

«Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ θέλει εἶσθαι ἐν τῷ μέσῳ
τῆς γῆς Αἰγύπτου θυσιαστήριον εἰς τὸν Κύριον
καὶ **Στήλη** κατὰ τὸ ὄριον αὐτῆς εἰς τὸν Κύριον.
Καὶ θέλει εἶσθαι ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου διὰ ση-
μεῖον καὶ μαρτυρίαν εἰς τὸν Κύριον τῶν Δυνά-
μεων» — Ἦσ. ιθ'. 19, 20.

«Λέγω ὑμῖν ἐὰν οὗτοι σιωπήσωσιν οἱ **ΛΙΘΟΙ**
κράξουσιν» — Λουκ. ιθ'. 40.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΘΑΝΑΤΤΗ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΥ

Φίλος τοῦ συγγραφέως τοῦ παρόντος ἔργου ἀκούσας ὅτι οὗτος ἤσχολεῖτο συγγράφων περὶ τοῦ θαυμασίου τούτου ἔργου, τῆς ἐν Αἰγύπτῳ μεγάλης Πυραμίδος, ἔγραψε πρὸς αὐτὸν παρακαλῶν ν' ἀποστείλῃ αὐτῷ τὰ χειρόγραφα τοῦ ἔργου, πρὶν παραδῶσθαι αὐτὰ πρὸς ἐκτύπωσιν, ἵνα, ὥς εὐρέως ἀσχοληθεὶς καὶ μελετήσας καὶ οὗτος ἐπὶ τῆς Μεγάλῃ Πυραμίδος, ἐπιφέρῃ τὰς ἀπαιτουμένας παρατηρήσεις καὶ συμπληρώσεις, εἴ πού τις ἤθελε παρουσιασθῇ τοιαύτῃ ἀνάγκῃ ἐν τοῖς χειρογράφοις. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ παρόντος προθύμως ἀπέστειλεν αὐτῷ τὰ χειρόγραφα μὲ τὴν παράκλησιν νὰ ὑποδείξῃ αὐτῷ ἐλευθέρως τὰ διορθώσεως χρήζοντα. Ὁ ἐν λόγῳ φίλος, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν χειρογράφων, ἐζήτησε τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ συγγραφέως ν' ἀποστείλῃ τὰ χειρόγραφα εἰς ἀνωτέραν ἑαυτοῦ ἀνθεντίαν καὶ εἰδικότητα, πρὸς τὸν πρῶτον Διευθυντὴν τοῦ ἐν Σκωτίᾳ Βασιλικοῦ Ἀστεροσκοπείου, τὸν Καθηγητὴν C. Piazzzi Smyth, ὅστις γενικῶς ἀναγνωρίζεται ὡς ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἄνθρωπον ἐν τῷ κόσμῳ γνώστης τῶν τῇ Μεγάλῃ Πυραμίδᾳ ἀφορώντων, τὴν οἰκοδομὴν αὐτῆς, τὰς καταμετρήσεις αὐτῆς, κλπ, κλπ, ἐκ τοῦ σπουδαίου συγγράμματος, τὸ ὁποῖον συνέγραψεν ἐπὶ αὐτῆς, ὑπὸ τὸν τίτλον: «**Ἡ Κληρονομία ἡμῶν ἐν τῇ Μεγάλῃ Πυραμίδι**» — αἰτιολογήσας τὸ διάβημά του τοῦτο, ὃ ρηθεὶς φίλος τοῦ συγγραφέως, διὰ τῆς σκέψεως ὅτι, ἐπειδὴ τὸ ζήτημα τοῦτο εἶνε εἰς τὸ ἑπακρον ἐνδιαφέρον, ὅσον ἀνωτέρα καὶ ἀνθεντικωτέρα ἢ ἐπὶ τῶν γραφομένων κρίσις καὶ διόρθωσις, τόσον

καλλίτερον διά τε τὸν συγγραφέα καὶ πρωτίστως τὴν ἀλήθειαν. Τῆς ἀδείας προθύμως χορηγηθείσης ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, ὁ φίλος αὐτοῦ, κ. William M. Wright, ἀντέγραψε ταῦτα εὐαναγνώστως διὰ γραφομηχανῆς, καὶ ἀπέστειλε ταῦτα πρὸς τὸν διάσημον Ἀστρονόμον, παρακαλέσας αὐτὸν νὰ διεξέλθῃ ἐπισταμένως τὰ χειρόγραφα, καὶ ἐπιφέρῃ τὰς ἀναγκαίας ἐπ' αὐτῶν παρατηρήσεις ἢ διορθώσεις πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἀληθείας. Ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἀστρονόμου μετὰ τῶν χειρογράφων ἐπεστράφη διὰ τοῦ κ. Wright εἰς τὸν συγγραφέα, ἐκ δὲ τῶν ἐπ' αὐτοῦ κρίσεών του, τριῶν ἐν συνόλῳ, ἡ μία ἐξ αὐτῶν ἦτο καὶ ἡ μόνη οὐσιώδης ὡς ἀφορῶσα διαφορὰν ἐνὸς δακτύλου καὶ μόνον περὶ τὴν καταμέτρησιν, ἣν ὁ συγγραφεὺς ἐνήργησε κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν Μεγάλην Πυραμίδα, κατὰ τὸ 1892, ἀντιθέτως πρὸς ὃ, τι εἶχεν εὑρεῖ διὰ τῶν ἰδικῶν του καταμετρήσεων ἐπὶ τῆς Πυραμίδος ὁ διάσημος Ἀστρονόμος. Τὴν διόρθωσιν ταύτην, φυσικῶς, ἀπεδέχθη ὁ συγγραφεὺς τοῦ παρόντος ἔργου.

Φρονοῦντες ὅτι ἡ ρηθεῖσα ἐπιστολὴ τοῦ Ἀστρονόμου κ. C. Piazzi Smyth θέλει διεγείρῃ ἐπὶ μᾶλλον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ παρόντος ἔργου ἐπὶ τῶν πραγματευομένων ἐν αὐτῷ σπουδαίων ζητημάτων, καταχωρίζομεν ταύτην ἐν μεταφράσει ὧδε :

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

C. PIAZZI SMYTH F. R. S. E; F. R. A. S;

Πρόην Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Σκωτίᾳ Βασιλικοῦ Ἀστεροσκοπεῖου.

Clova, Rippon, Ἀγγλία, Δεκεμβρίου 21^η 1890.

Ἀξιότιμον κ. William Wright

Ἀγαπητέ μοι Κύριε, — Ἐβράδυνα ὀλίγον, παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου, ὅπως διεξέλθω τὰ χειρόγραφα τοῦ ὑμετέρου φίλου κ. C. T. Russell, ἐξ

Ἀλλεγκένῃς τῆς Πανουλβανίας. Ἀλλὰ ἔχω συμπληρώσει ἤδη ἐπισταμένην καὶ λέξιν πρὸς λέξιν ἐξέτασιν τῶν γραφομένων. Καὶ τοῦτο ἦν τὸ ὀλιγώτερον ἐξ ὧσαν ἡδυνάμην νὰ πράξω, λαμβάνων ἐπ' ὅψιν ὅτι ὑμεῖς ἐφροντίσατε τόσον φιλοφρόνως ν' ἀποστείλῃτε ταῦτα μετὰ τοσαύτης ἐπιμελείας τοποθετημένα μεταξὺ σανίδων, καὶ ἐπὶ συστάσει, ἄνευ πτυχῆς ἢ ρυτίδος ἀνὰ πᾶσαν σελίδα, κοὶ γεγραμμένα διὰ γραφομηχανῆς ἀντὶ χειρογραφίας.

Ὅ,τι ἐν ἀρχῇ ἡδυνάμην νὰ εὗρω ἦσαν μόνον σφάλματα τῆς ρηθείσης γραφομηχανῆς· ἀλλ' ἐφ' ὅσον προεχώρουν διὰ μέσου τῶν σελίδων, ἡ δύναμις, ἡ εἰδικότης καὶ αἱ πρωτοτυπίαί τοῦ Συγγραφέως, προέβαλλον μεγαλοπρεπῶς. Ὑπάρχουσι δὲ οὐκ ὀλίγαι περικοπαί, τὰς ὁποίας μετὰ χαρᾶς ἤθελον ἀντιγράψαι ὅπως παραθέσω ταύτας, μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ συγγραφέως, ἐν τῇ προσεχεῖ, πιθανῶς, ἐκδόσει τοῦ ἡμετέρου περὶ τῆς Πυραμίδος συγγράμματος. Ἀλλ' ἐννοεῖται, τοιοῦτόν τι δὲν ἀπεπειράθην, καὶ θὰ ἀγαμείνω, μὲ τελείαν ὑπομονὴν καὶ μὲ εὐγνώμονα διάθεσιν πνεύματος, τὸν χρόνον, ὃν ὁ συγγραφεὺς τῆς «Χαραυγῆς τῆς Χιλιετηρίδος» ἤθελε κρίνει κατ'ἀλληλον πρὸς δημοσίευσιν τοῦ ἔργου του. Σημειῶ μόνον ἐνταῦθα ὅτι οὗτος τυγχάνει ἔξοχος καὶ πρωτότυπος εἰς πολλὰ τῶν γραφομένων του, ὅσον ἀφορᾷ τὴν χρονολογίαν τῶν διαφόρων μερῶν τῆς Πυραμίδος, ἰδίως περὶ τοῦ Πρώτου Ἀνωφερικοῦ Διαδρόμου καὶ τοῦ ἐκ γρανίτου ἐμβόλου αὐτοῦ· ἐπὶ τῆς Μεγάλῃς Στοᾶς, ὡς ἀπεικονιζούσης τὸν βλόν τοῦ Κυρίου ἡμῶν· ἐπὶ τῶν παραλληλισμῶν μεταξὺ τοῦ Θαλάμου τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ γρανίτου αὐτοῦ, πρὸς τὴν Σκηνὴν καὶ τὸν χρυσὸν αὐτῆς, καὶ ἐν γένει ἐπὶ τῶν ἐπιβεβαιώσεων ἢ στεγῶν συμφωνιῶν μεταξὺ Γραφῶν καὶ Μεγάλῃς Πυραμίδος, τὰ ἐπιφερόμενα σχόλια εἶναι λαμπρά.

Ἐνταυτῷ, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω τὴν πρὸς ὑμᾶς ὑποχρέωσίν μου διὰ τὴν πρὸ πολλοῦ δωρεὰν ἀποστολὴν Σας τῶν δύο πρώτων τόμων τῆς «Χαραυγῆς τῆς Χιλιετηρίδος» *. Δὲν προέβην κατ' ἀρχὰς πέραν τοῦ πρώτου ἡμίσεως τοῦ πρώτου τόμου, εὐρὼν τὰ ἐν αὐτῷ, ὡς ἐνόμισα,

* Ἀμφότεροι οὗτοι μετεφράσθησαν πρὸ πολλοῦ Ἑλληνιστί, καὶ πωλοῦνται εἰς πάντα σχεδὸν τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς Ἐπαρχίαις βιβλιοπωλεῖα, ἰδίως εἰς τὰ Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων, ἀντὶ δραχ. 1,50 ἕκαστος τόμος.

οὐχὶ καὶ τὸσον νέα, ὥς ἤλπιζον. Ἀλλὰ καρπωθεὶς τὴν ὠφέλειαν, ὥς ἐλπίζω, ἐκ τῆς ἐπισταμένης μελέτης τοῦ περὶ Πυραμίδος προοδευτικοῦ αὐτοῦ κεφαλαίου τοῦ τρίτου τόμου, ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσω τὴν ἀνάγνωσιν τῶν δύο πρώτων τόμων ἐκ νέου.

Μένω μετὰ πολλῶν εὐχαριστιῶν.

Μεθ' ὑπολήψεως ὑμέτερος,

C. PIAZZI SMYTH

Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΕΚ ΛΙΘΩΝ ΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΚΑΙ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Γενική περιγραφή τῆς Μεγάλης Πυραμίδος. — Διατί εἶναι αὕτη ἀντικείμενον εἰδικοῦ διὰ τοὺς Χριστιανοὺς ἐνδιαφέροντος. — Ἡ Μεγ. Πυραμὶς Ἀποθήκη ἀληθειῶν. — Ἐπιστημονικῶν, ἱστορικῶν καὶ προφητικῶν. — Ποῦ τῶν Γραφῶν ἀναφέρεται αὕτη ρητῶς, καὶ ποῦ ὑπαινίσσεται. — Διατί, Πότε καὶ παρὰ Ποίου, ὠκοδομήθη αὕτη. — Τὰ διὰ τὴν οἰκοδομὴν αὐτῆς ἀπαιτηθέντα μέγα εἰς χρόνον, ἔξοδα καὶ ἀνθρωπίνους χεῖρας, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν νεωτέρων μηχανικῶν. — Σπουδαιότης τῆς τοποθεσίας αὐτῆς. — Ἡ μαρτυρία αὐτῆς ἐν ὁχέδει πρὸς τὸ ὁχέδιον τῆς ἀπολυτρώσεως. — Τὸ ὁχέδιον τῶν Αἰώνων. — Ὁ θάνατος καὶ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἐν δεικνύμενα ἐν τῇ Μ. Πυραμίδι. — Ἡ κατωφρενὴς τοῦ κόσμου πορεία καταλήγουσα εἰς Καιρὸν μεγάλης θλίψεως καὶ ἀναρχίας. — Ἡ φύσις τῆς θλίψεως ταύτης. — Τὸ μέγα κίνημα τῆς μεταρρυθμίσεως σημειούμενον ἐν αὐτῇ. — Ἡ διάρκεια τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἵωνος ἐνδεικνυομένη ἐν αὐτῇ. — Ἡ « Ἀνω κλήσις » τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Εὐαγγελίου δεικνυομένη ὡσαύτως. — Ἡ πορεία τῆς καθιερώσεως τῆς Ἐκκλησίας. — Τὸ τέλος τῆς ἁνω κλήσεως σημειούμενον ἐν τῇ Μεγ. Πυραμίδι. — Ἡ χρονολογία τῆς δευτέρας ἐλευσεως τοῦ Χριστοῦ ἐξίδου. — Τίνα τρόποι ἐνδείκνυνται οἱ διὰ τὸν κόσμον εὐλογίαι τῆς Ἀποκαταστάσεως τῶν πάντων. — Ἡ πορεία τοῦ κόσμου κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χιλιετοῦς αἵωνος. — Τὸ τέλος αὐ-

τοῦ.—Ἀντιπαράθεσις τῶν δύο καταστάσεων, ἀνθρωπίνης καὶ πνευματικῆς, ὡς αὐταὶ ἐνδείκνυνται ἐν τῇ Μεγ. Πυραμίδι.—Ἡ Μ. Πυραμὶς ἀναιρεῖ καὶ ἀνατρέπει τὴν Ἀθεΐαν, Ἀπιστίαν καὶ πᾶσαν περὶ ἐξελιξέως θεωρίαν, καὶ ἐπιθεβαιοῖ τὸ τε σχῆδιον τῶν Γραφῶν καὶ τοὺς δι' αὐτὸ ὀριζόμενους καιροὺς καὶ χρόνους.

«Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ θέλει εἶσθαι ἐν τῷ μέσῳ τῆς γῆς Αἰγύπτου Θουσιαστήριον εἰς τὸν Κύριον, καὶ στήλη κατὰ τὸ ὄριον αὐτῆς εἰς τὸν Κύριον. Καὶ θέλει εἶσθαι ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου διὰ σημείων καὶ μαρτυρίαν εἰς τὸν Κύριον τῶν δυνάμεων».—Ἡσα. ιθ'. 19, 20.

Οἱ ἀρχαῖοι ἀνεγνώριζον καὶ ἠρτίθμον ἐπὶ θαύματα τοῦ κόσμου, ἐπὶ κεφαλῇ δὲ τοῦ καταλόγου αὐτῶν κατέτασσον τὴν ἐν Γκιζεχ Μεγ. Πυραμίδα. Αὕτη κεῖται ἐν Αἰγύπτῳ, οὐχὶ μακρὰν τῆς σημερινῆς πόλεως τοῦ Καΐρου. Οὐδὲν ἄλλο οἰκοδόμημα ἐν τῷ κόσμῳ ἀμιλλᾶται πρὸς αὐτὴν κατὰ τὸ μέγεθος. Εἰς τῶν διαπρεπεστέρων Ἀμερικανῶν γρανιτολόγων, ὅσις ἐπεσκέφθη καὶ ἐξήτασε προσωπικῶς τὴν Μεγάλην Πυραμίδα, λέγει: «Ὑπάρχουσιν ἐν τῇ Πυραμίδι ὀγκώδεις λίθοι ζυγίζοντες τρεῖς καὶ τετράκ.ς τόσον ὅσον ζυγίζει εἰς ἐκ τῶν ὀβελίσκων. Εἶδον λίθον τοῦ ὁποίου ἡ ὑπολογιζομένη βαρύτης ἀνέρχεται εἰς 800 τόνους. Ὑπάρχουσιν ἐν αὐτῇ λίθοι, τριάκοντα ποδῶν τὸ μῆκος, οἵτινες προσαρμόζονται πρὸς ἀλλήλους τόσον στενῶς, ὥστε δύνασαι νὰ σύρῃς ἐν λεπτὸν κονδυλομάχαιρον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν, χωρὶς νὰ κατορθώσῃς ν' ἀνακαλύψῃς τὴν ἐλαχίστην σχισμὴν μεταξὺ αὐτῶν. Οὐδ' ἔχουσι προσαρμοσθῇ καὶ μὲ πηλάσβεσιον. Οὐδεμία μηχανικὴ ὑπάρχει σήμερον ἐν τοιαύτῃ τελειότητι, ἥτις νὰ ἠδύνατο νὰ κατασκευάσῃ δύο ἐπιφανείας τριάκοντα ποδῶν τὸ μῆκος, καὶ αἵτινες νὰ προσαρμόζονται ὡς οἱ θανμάσιοι οὗτοι λίθοι τῆς Μεγάλης Πυραμίδος συναντιῶνται καὶ προσαρμόζονται». Αὕτη καλύπτει ἔκτασιν δεκατριῶν περὶ πον στρεμμάτων. Τὸ ὕψος αὐτῆς εἶναι 486 ποδῶν, τὸ δὲ πλάτος αὐτῆς εἰς τὴν βάσιν 764 πόδες. Ὑπολογίζεται οὖν ἡ Μεγάλη Πυραμὶς ζυγίζει ἕξ ἑκατομμύρια τόνων, καὶ διὰ τὰ μετακινηθῇ αὕτη ἤθελον χρειασθῇ ἐξήκοντα χιλιάδες

ἀτμομηχανῶν, ἐκάστης ἐξ αὐτῶν συρούσης ἑκατὸν τόνους. Πράγματι δὲ τὰ πλούτη τῆς Αἰγύπτου δὲν ἐπαρκοῦσι πρὸς πληρωμὴν ἐργατῶν διὰ τὴν κατεδάφιον αὐτῆς. Ἐκ τῶν γεγονότων δ' αὐτῶν καταφαίνεται ὅτι, ὅστις δῆποτε καὶ ἂν ἦτο ὁ μέγας αὐτῆς σχεδιαστὴς καὶ οἰκοδόμος, οὗτος προέθετο ὅπως αὕτη διατελῇ ἐν διαρκὲς μνημεῖον.

Ἀφ' οἵασδήποτε ἀπόψεως καὶ ἂν εὐαρεστῇται τις ἐξετάζων ταύτην, ἡ Μεγάλη Πυραμὶς εἶναι ἀναμφιβόλως τὸ μᾶλλον ἀξιοσημείωτον οἰκοδόμημα ἐν τῷ κόσμῳ. Ἀλλ' ὑπὸ τὸ φῶς τῶν κατὰ τὸ διάστημα τῶν τριάκοντα πέντε τελευταίων ἐτῶν διενεργουμένων ἐρευνῶν, αὕτη προσκίταται νέον ἐνδιαφέρον διὰ πάντα εἰς τὴν μελέτην τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ προκεχωρημένον Χριστιανόν· καθότι αὕτη, κατ' ἀξιοσημείωτόν τινα τρόπον, παρουσιάζεται διδάσκουσα, ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς πάντας τοὺς προφήτας, σκιαγραφίαν τινὰ τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸ παρελθόν, παρὸν καὶ μέλλον.

Δέον, ἐν τούτοις, νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι, ἐκτὸς τῆς ὑπὸ μελέτην ἐνταῦθα Μεγάλης Πυραμίδος, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι τοιαῦται, τινὲς ἐξ αὐτῶν ἐκ λίθων καὶ ἄλλαι ἐκ πλίνθων· πᾶσαι ὁμῶς αὗται εἶναι ἀπλαῖ ἀπόπειραι πρὸς ἀπομίμησιν καὶ ἀντιγραφὴν ταύτης, καὶ κατὰ πάντα τρόπον ὑπολείπονται ταύτης. κατὰ τε τὸ μέγεθος, τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν ἐσωτερικὴν διαρρυθμίσιν ἢ διάταξιν. Ἀπεδείχθη δ' ὡσαύτως ὅτι αὗται, ἀνομοίως πρὸς τὴν Μεγάλην Πυραμίδα, οὐδένα συμβολικὸν χαρακτῆρα ἢ γνώρισμιν κέκτηνται, ἀλλ' ἀνηγέρθησαν, πασιφανῶς, καὶ ἐχρησιμοποιήθησαν ὡς τάφοι διὰ τὰς βασιλικὰς οἰκογενεὰς τῆς Αἰγύπτου.

Ἡ Μεγάλη ὁμῶς Πυραμὶς ἀποδεικνύεται οὕσα ἀποθήκη σπουδαίων ἀληθειῶν—ἐπιστημονικῶν, ἱστορικῶν καὶ προφητικῶν—ἡ δὲ μαρτυρία αὐτῆς εὗρίσκεται οὕσα ἐν τελείᾳ συμφωνίᾳ πρὸς τὴν Γραφήν, ἐκδηλοῦσα τοὺς κυριωτέρους χαρακτῆρας τῶν ἀληθειῶν αὐτῆς δι' ὥραίων καὶ καταλλήλων συμβολισμῶν. Δὲν εἶναι, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, ἐπιπροσθετός τις ἀποκάλυψις εἰς τὴν γραπτὴν τοιαύτην. Ἡ ἀποκάλυψις ἐκείνη εἶναι πλήρης καὶ τελεία, καὶ οὐδεμιᾶς ἄλλης προσθήκης ἔχει ἀνάγκην. Ἀλλ' ἡ Πυραμὶς εἶναι ἰσχυρὸς ἐπ' ὅτι.

βαιωτικὸς μάρτυς τοῦ Σχεδίου τοῦ Θεοῦ, ὀλίγοι δὲ ἐκ τῶν λογίων δύνανται, ἐπιμελῶς ἐξετάζοντες αὐτήν, καὶ συναρμολογοῦντες τὴν μαρτυρίαν αὐτῆς πρὸς τὴν τοῦ γραπτοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴ αἰσθανθῶσι τὴν ἐντύπωσιν οὐ ἢ οἰκοδομὴ αὐτῆς ἐσχεδιάσθη καὶ καθωδηγήθη ὑπὸ τῆς αὐτῆς θείας σοφίας, καὶ οὐ αὕτη εἶνε ἡ **δότηλη** τῆς μαρτυρίας ἢ ὑπὸ τοῦ προφήτου μνημονευομένη ἐν τῇ ἀνωτέρω παραπομπῇ — Ἑσα. ιθ'. 19, 20.

Ἐὰν ἡ Μεγάλη Πυραμὶς ᾠκοδομήθη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Θεοῦ, ὅπως διατελῇ εἰς τῶν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους μαρτύρων Αὐτοῦ, ἐλλόγως θὰ ἠδυνάμειθα νὰ προσδοκῶμεν ἀναφορὰν τινα πρὸς αὐτήν ἐν τῷ γραπτῷ Λόγῳ τοῦ Θεοῦ. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ αὕτη ἀποτελεῖ πασιφανὸς μέρος τῆς βουλῆς τοῦ Θεοῦ, ἣτις ἔμελλε νὰ τηρηθῇ κεκρυμμένη μέχρι τοῦ «Ἑσχάτου Καιροῦ», καὶ περὶ τῶν χαρακτηρῶν τοῦ σχεδίου τῆς ὁποίας βουλῆς παρέχει μαρτυρίας, ὀφείλομεν ν' ἀπεκδεχόμεθα οὐ οἰαδήποτε ἀναφορὰ αὐτῆς ἐν ταῖς Γραφαῖς ἠθελεν εἶσθαι, ὥς πράγματι συμβαίνει, κατὰ τινα τρόπον κεκαλυμμένη — ὅπως ἀναγνωρισθῇ μόνον ὅταν ἐπιστῇ ὁ κατάλληλος πρὸς κατανόησιν αὐτῆς χρόνος.

Ὁ Ἑσαΐας, ὡς ἀνωτέρω παρεθέσαμεν, μαρτυρεῖ περὶ θυσιαστηρίου καὶ **δότηλης** ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου, ἣτις «θέλει εἶσθαι ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου διὰ σημεῖον καὶ μαρτυρίαν εἰς τὸν Κύριον τῶν Δυνάμεων». Ἡ δὲ συνέχεια τοῦ κειμένου δεικνύει οὐ αὕτη θέλει εἶσθαι εἰς μαρτυρίαν **ἐν τῇ ἡμέρᾳ**, καθ' ἣν ὁ Σωτὴρ καὶ Μέγας (ἐδφ. 20) θέλει ἔλθει νὰ διασπάσῃ τὰ δεσμὰ τῆς καταθλίψεως, καὶ ἀπελευθερώσῃ τοὺς δεσμίους τῆς Ἀμαρτίας — περὶ τῶν ὁποίων γεγοσιτών ὁ Κύριος ἡμῶν ἐκήρυξε κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἔλευσιν (Δονκ ιδ'. 18). Ὁ σκοπὸς τῆς προφητείας ταύτης, ἐν τούτοις, δὲν διαγιγνώσκεται, εἰμὴ ἀμυδρῶς καὶ μόνον, μέχρις οὗ κατανοηθῇ ὅτι ἡ Αἴγυπτος παρίσταται ἐν ταῖς Γραφαῖς ὡς σύμβολον ἢ τύπος τοῦ κόσμου τῆς ἀνθρωπότητος, πλήρης ματαίων φιλοσοφιῶν, αἱ ὁποῖαι σκοτίζουν ἐπὶ μᾶλλον τὸ νοητικὸν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ὅλως ἀγνοοῦσι τὸ ἀληθὲς φῶς. Ὡς ὁ Ἰσραὴλ προετύπου τὸν κόσμον, ὅστις

θέλει ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς ἁμαρτίας διὰ τοῦ Μεγάλου Ἀντιτύπου τοῦ Μωϋσέως, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ὑπὲρ ἁμαρτίας προσφορὰ ἐδόθη διὰ τοῦ ἀντιτύπου τοῦ Ἀαρών, οὕτως ἡ Αἴγυπτος ἀντιπροσωπεύει τὴν βιουσιλείαν τῆς Ἀμαρτίας, τὸ κράτος τοῦ θανάτου (Ἑβρ. β'. 14), τὸ ὅποιον ἐπὶ μακρὸν ἐκράτει εἰς δεσμὰ δουλείας πολλούς, οἵτινες θὰ χαρῶσιν ἐξερχόμενοι νὰ δουλεύσωσι καὶ λατρεύσωσι τὸν Κύριον, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν Ἐνὸς ὁμοίου πρὸς τὸν Μωϋσῆν, ἀλλὰ πολὺ μεγαλειέτρου Ἐκείνου—Πράξ. γ'. 22, 23.

Εἰς πλεῖστα ὅσα χωρία τῶν Γραφῶν ἐνδείκνυται ὁ συμβολικὸς χαρακτὴρ τῆς Αἰγύπτου. Ἐπὶ παραδείγματι εἰς Ὡση' ια'. 1, καὶ Ματθ. β'. 13—15. Εἰς τὰ χωρία ταῦτα, ἀνεξαρτήτως τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν διέμεινεν ἐπὶ τινα καιρὸν κυριολεκτικῶς ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου, ὡς ἐπίσης τοῦ γεγονότος τῆς πραγματικῆς διαμονῆς τοῦ Ἰσραὴλ ἐν Αἰγύπτῳ, ὑπάρχει προδήλως καὶ τυπικὴ τις σημασία ἐξίσου. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὑπῆρξεν ἐν τῷ κόσμῳ πρὸς καιρὸν, χάριν ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἦλθε νὰ λυτρώσῃ καὶ ἐλευθερώσῃ, ἀλλ' ἐκλήθη ἐξ αὐτοῦ—τῆς Αἰγύπτου—εἰς τὴν ἀνωτέραν καὶ θεϊαν φύσιν. Ὁμοίως ἐκεῖνοι, οἵτινες καλοῦνται νὰ γένωσιν ἀδελφοὶ καὶ συγγληρονόμοι αὐτοῦ, τὰ «μέλη τοῦ σώματος αὐτοῦ», ὁ ἀληθὴς Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ, καλοῦνται ἐξ Αἰγύπτου, ὁ δὲ Κύριος μαρτυρεῖ περὶ αὐτῶν ὅτι, «Οὗτοι οὐκ εἰσὶν ἐκ τοῦ κόσμου, καθὼς Ἐγὼ οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ κόσμου» — Ἰωάν. ιζ'. 14.

Ὁ Ἡσαΐας (λα'. 1, 3) ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἡδὴ ἐπικειμένην μεγάλην θλίψιν, λέγει «Οὐαὶ εἰς τοὺς καταβαίνοντας εἰς Αἴγυπτον [τὸν κόσμον] διὰ βοήθειαν, [διὰ κοσμικὰς ἰδέας καὶ σχέδιον, καὶ συμβουλὴν ὅσον ἀφορᾷ τὴν κατὰ τὴν κρίσιν τῆς μεγάλης ταύτης ἡμέρας πολιτείαν των]· καὶ ἐπιστηριζομένους ἐπὶ ἵππους [οἵτινες εἰσέτι ἀγωνίζονται νὰ μένωσιν ἔφιπποι ἐπὶ τῶν παλαιῶν καὶ ἀνακριβῶν αὐτῶν δογματικῶν καὶ δίκην δουρείων ἵππων κατασκευασμάτων], καὶ θαρροῦντας ἐπὶ ἀμάξας [κοσμικὰ σωματεῖα ἢ ὀργανισμούς], διότι εἶναι πολυάριθμοι· καὶ ἐπὶ ἵππεα [τοὺς μεγάλους ἡγέτας ἐν ταῖς ψευδέσι διδασκαλίαις καὶ συστήμασι], διότι εἶναι πολὺ δυνα-

τοί, καὶ δὲν ἐπιβλέπουσιν εἰς τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραήλ, καὶ τὸν Κύριον δὲν ἐκζητοῦσι [διότι ἡ ἀσφάλεια καὶ νίκη ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ ἡμέρᾳ τῆς θλίψεως δὲν θὰ ἐξαριτᾶται ἀπὸ τοῦ πλήθους]! . . Οἱ δὲ Αἰγύπτιοι εἶναι ἄνθρωποι καὶ οὐχὶ Θεός· καὶ οἱ ἵπποι αὐτῶν σάρκες, καὶ οὐχὶ πνεῦμα. Ὅταν ὁ Κύριος ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα αὐτοῦ [τὴν δύναμιν αὐτοῦ, — ὡς ταχέως θέλει πράξει], καὶ ὁ βοηθῶν θέλει προσκόμεναι, καὶ ὁ βοηθούμενος [διὰ τῶν δυνάμεων τῆς Αἰγύπτου — τῶν ἰδεῶν τοῦ κόσμου] θέλει πέσει, καὶ πάντες ὁμοῦ θέλουσιν ἀπολεσθῇ»

Μόνον ἀφοῦ τὰ ἀνθρώπινα σχέδια καὶ τεχνάσματα τοὺς ἐγκαταλείψωσι, καὶ ὅταν οἱ ἄνθρωποι θὰ ἔχωσι γνωρίσει πλεον τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἁμαρτωλότητα καὶ ἀμηχανίαν, μόνον τότε θὰ ἀρχίσωσι νὰ βοῶσι πρὸς τὸν Κύριον διὰ βοήθειαν. Τότε ὁ Ἰεχωβᾶ θέλει δείξει Ἐαυτὸν μέγαν Σωτῆρα ἔχει προετοιμάσει δ' ἤδη τὴν Μεγάλην Πυραμίδα, ὡς μέρος τῶν ἐν τῇ χειρὶ Αὐτοῦ μέσων, ὅπως πείσῃ τὸν κόσμον περὶ τῆς σοφίας Αὐτοῦ, προγνώσεως καὶ χάριτος: «Καὶ αὕτη [ἡ στήλη, ἡ Μ. Πυραμὶς] θέλει εἶσθαι εἰς σημεῖον καὶ μαρτυρίαν εἰς τὸν Κύριον τῶν δυνάμεων [μάρτυς τῆς προγνώσεως καὶ τοῦ εὐλογητοῦ Αὐτοῦ σχεδίου τῆς σωτηρίας, ὡς ἀμέσως θέλομεν ἰδεῖ] ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου: Καὶ θέλουσι βοᾷ [οἱ Αἰγύπτιοι, ὁ δυστυχὴς κόσμος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπερχομένης μεγάλης θλίψεως] πρὸς τὸν Κύριον, ἐξ αἰτίας τῶν καταθλιβόντων, καὶ θέλει ἐξαποστείλει πρὸς αὐτοὺς Σωτῆρα καὶ Μέγαν, καὶ θέλει σώσει αὐτούς. Καὶ θέλει γνωρισθῇ ὁ Κύριος εἰς τοὺς Αἰγυπτίους [τὸν κόσμον] καὶ οἱ Αἰγύπτιοι θέλουσι γνωρίσει τὸν Κύριον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ [ἐν τῇ Χιλιετῇ ἡμέρᾳ — εἰς τὸ τέλος τοῦ καιροῦ τῆς θλίψεως], καὶ θέλουσι προσφέρει θυσίαν καὶ προσφοράν, καὶ θέλουσιν εὐχρηθῇ εὐχρὴν εἰς τὸν Κύριον καὶ ἐκκληρώσει αὐτὴν Ἀλλ' ὁ Κύριος θέλει κτυπήσει τὴν Αἶγυπτον· θέλει κτυπήσει καὶ θεραπεύσει αὐτὴν [τὸν κόσμον — ἐν τῇ ἐγγὺς πλεον κειμένη ἡμέρᾳ τῆς θλίψεως], καὶ θέλουσιν ἐπιστραφῇ εἰς τὸν Κύριον, καὶ θέλει παρακαλεσθῇ ὑπ' αὐτῶν καὶ θέλει ἰατρεύσει αὐτούς» — Ἑσα. ιθ'. 19 — 22.

Ἄλλ' ἐνῶ ἡ πρόσθετος καὶ ἐπιβεβαιωτικὴ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ μαρτυρία, ἡ παρεχομένη διὰ τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, θέλει χρησιμεύσει νέα ἀφορμὴ χαρᾶς διὰ τοὺς ἁγίους, παρίσταται κατὰδὴλον ὅτι ἡ μαρτυρία αὐτῆς προωρίσθη κυρίως διὰ τὸν κόσμον τῆς ἀνθρωπότητος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος. Ἡ μαρτυρία τοῦ ἰδιορρύθμου καὶ ἀξιοθανμάστου αὐτοῦ μάρτυρος θέλει παράσχει εἰς τὸν κόσμον νέαν ἀφορμὴν καὶ ἀφετηρίαν διὰ πίστιν, ἀγάπην καὶ ζῆλον, ὁποῖαν, ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, αἱ καρδίαι αὐτῶν ἐτοιμασθῶσι διὰ τὴν ἀλήθειαν. Εἶναι ὡσαύτως ἀξιοσημείωτον ὅτι (ὡς τὸ Σχέδιον τῶν Αἰώνων ἐν τῷ γραπτῷ Λόγῳ) ὁ ἐκ λίθων αὐτὸς «Μάρτυς» ἐτήρησε σιωπὴν μέχρι τοῦδε, ὁπότε ἡ μαρτυρία αὐτοῦ θέλει, μετ' οὐ πολὺ, δοθῇ εἰς (τὴν Αἴγυπτον) τὸν κόσμον. Οἱ ἅγιοι, ὅμως, οἱ φίλοι τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τῶν ὁποίων οὐδὲν θέλει ἀποκρύψει, κέκτηνται τὸ προνόμιον νὰ ἀκούσῃσι τὴν μαρτυρίαν τοῦ μάρτυρος τούτου τότᾳ, πρὶν ὁ κοσμικὸς νοῦς ἐτοιμασθῇ πρὸς κατανόησιν καὶ ἐκτίμησιν τῶν μαρτυριῶν αὐτοῦ. Διότι ὅταν τις εἶναι ἔτοιμος δι' ὑπακοὴν εἰς τὸν Κύριον, τότε καὶ μόνον δύναται νὰ ἐκτιμῇσιν τοὺς μάρτυρας Αὐτοῦ.

Ὁ Ἱερεμίας (λβ'. 20), ὁμιλῶν περὶ τῶν ἐν δυνάμει γενομένων ἔργων τοῦ Θεοῦ, διακηρύττει ὅτι «ἔθετο (ἀντὶ ἑκάμῃ) **σημεῖα** καὶ τέρατα ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου, ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης». Ὁ Θεὸς ἔδειξε σημεῖα καὶ τέρατα ἐν Αἰγύπτῳ ὁπότε ἐξήγαγεν ἐκεῖθεν τὸν Ἰσραὴλ ἐν θριάμβῳ· ἀλλ' «ἔθετο» ἐκεῖ ὡσαύτως «τέρατα καὶ σημεῖα», τὰ ὁποῖα μένουσιν ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης» (τῆς ἐποχῆς ἡμῶν). Ἡ Μεγάλη δὲ Πυραμὶς, πιστεύομεν, εἶναι τὸ πρῶτιστον τῶν τοιούτων σημείων καὶ θαυμασίων· ἄρχεται δ' ἤδη ὁμιλοῦσα πρὸς τοὺς ἐπιστήμονας εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν γλῶσσαν, καὶ δι' αὐτῶν εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους.

Αἱ περὶ τῆς γῆς ἐρωτήσεις καὶ δηλώσεις τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν Ἰώβ (λη'. 3—7), ἀπεικονίζονται θαυμασίως ἐν τῇ Μεγάλῃ Πυραμίδι, ἥτις, καθ' ἑαυτὴν καὶ διὰ τῶν καταμετροῦσεών της, πιστεύεται ὅτι ἀντιπροσωπεύει τὴν γῆν καὶ τὸ ἀφορῶν αὐτὴν σχέδιον τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐκεῖ χρησιμοποιομένη ἐξι-

κόνις ἀναφέρεται εἰς οἰκοδομήν· πιστεύομεν δὲ ὅτι ὡς τοιαύτη ἀρμόζει μόνον εἰς κτίριον σχήματος πυραμίδος. Ἡ γλῶσσα δὲ, καίτοι ἀρχικῶς ἀναφερομένη εἰς τὴν γῆν, εἶναι οὕτω πῶς διεσκευασμένη ὥστε νὰ προσαρμόζεται καὶ ἀντιστοιχῇ εἰς τὴν ἐν τῇ Μεγάλῃ Πυραμίδι παρεχομένην ἡμῖν εἰκόνα. Ὁ,τι ἐν πρώτοις ὑπανίσσεται εἶναι ἡ προπαρασκευὴ τῆς βάσεως, ὁ βράχος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ Μεγάλῃ Πυραμὶς εἶναι οἰκοδομημένη· Δεύτερον ἡ διάταξις τῶν μέτρων αὐτῆς, γνώρισμα λίαν περιφανῶς ἐνδεικνύμενον ἐν τῇ Μεγάλῃ Πυραμίδι, ἥτις ἀφθονεῖ εἰς καταμετρήσεις μεγάλης σπουδαιότητος. «Τὶς ἤπλωσε σιάνην ἐπ' αὐτήν». Ἡ τελειότης τοῦ σχήματος τῆς Μεγάλῃς Πυραμίδος, καὶ ἡ ὑπὸ πᾶσαν ἐποπιν ἀκρίβεια ἣν αὕτη παρουσιάζει, ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ ἀνέγερσις αὐτῆς διηγυνέιο παρὰ τινος ὑπερόχου ἀρχιτέκτονος. «Ἐπὶ τίνος εἶναι ἐστηριγμένα τὰ θεμέλια αὐτῆς»; Ἡ Μεγάλῃ Πυραμὶς ἔχει τέσσαρας γωνιαίους θεμελίους λίθους, ἐμπεπηγμένους ἐπὶ τοῦ στερεοῦ καὶ συμπαγοῦς βράχου. «Ἡ τις ἔθεσε τὸν ἀκρογωνιαίον λίθον αὐτῆς»; Πᾶσα Πυραμὶς ἔχει πέντε ἀκρογωνιαίους λίθους, ἀλλ' ὅ,τι λέγεται ἐν τῷ χωρίῳ ἀναφέρεται εἰς ἓνα ἰδιαίτερον ἀκρογωνιαίον λίθον—τὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοιοῦτον. Ἀνεφέρομεν ἤδη τοὺς ἐντὸς τοῦ συμπαγοῦς βράχου ἐμπεπηγμένους τέσσαρας θεμελίους λίθους, ὁ δὲ ἀπομένων εἰς εἶναι ὁ κορυφαῖος ἀκρογωνιαίος λίθος. Ὁ λίθος οὗτος εἶναι ὁ μᾶλλον ἀξιοσημείωτος λίθος ἐν ὅλῃ τῇ οἰκοδομῇ—μία τελεία Πυραμὶς αὐτὸς καθ' ἑαυτόν, πρὸς τὸν ὁποῖον προσαρμόζονται πανομοιόμορφως πᾶσαι αἱ γραμμαὶ τῆς ὅλης οἰκοδομῆς. Ἡ ἐρώτησις, ἐπομένως, ἐν σχέσει πρὸς τὸν λίθον τοῦτον ἐνέχει μεγάλην σπουδαιότητα, καὶ ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν εἰς τὴν ἰδιόρρυθμον προσαρμογὴν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὅλου οἰκοδομήματος, ὡς ἐπίσης εἰς τὴν σοφίαν καὶ δεξιότητα, ἥτις παρεσκεύασε καὶ ἐτοποθέτησεν αὐτὸν ὡς ἀκρογωνιαίον λίθον.

Τὸ πανάρχαιον αὐτὸ οἰκοδόμημα, τὸ τόσον κατ' ἐπανάληψιν ὑπαινισσόμενον ἐν ταῖς Γραφαῖς, δὲν δυιόμεθα ν' ἀμφιβállωμεν ὅτι προῶρισται ἵνα, καὶ ἂν ἡ ἀλήθεια καὶ θεοπνευστία αὐτῶν ἀμφισβητηθῇ, ὁ «Μάρτυς» οὗτος τοῦ Κυ-

ρίου ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου μαρτυρήσῃ οὕτως ἐνώπιον τοῦ κόσμου πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τοῦ Ἰεχωβά, καὶ ἐν πλήρει συμφωνίᾳ πρὸς τὸν γραπτὸν Αὐτοῦ Λόγον. Παρουσιάζομεν δ' οὕτω τὸν «Μάρτυρα» αὐτὸν, διότι ἡ θεοπνευστία τῆς μαρτυρίας του θέλει ἀναμφιβόλως διαμφοισθητῆθαι τόσον ὅσον καὶ ἡ τῶν Γραφῶν τοιαύτη ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος τοῦ σκότους, τοῦ Θεοῦ τοῦ κόσμου τούτου, ὥς καὶ παρ' ἐκείνων τῶν ὁποίους ἐκτυφλοῖ πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

ΔΙΑΤΙ, ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΑΡΑ ΠΟΙΟΥ ΩΚΟΔΟΜΗΘΗ Η ΜΕΓ. ΠΥΡΑΜΙΣ;

Τὸ ζήτημα τοῦτο συνεζητήθη εὐρέως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἀπὸ τε ἐπιστημονικῆς καὶ Γραφικῆς ἀπόψεως. Ἐπὶ χιλιάδας ἐτῶν οὐδεμία ἱκανοποιητικὴ ἀπάντησις ἔχει δοθῆ εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἐρώτησιν. Ἡ ἀρχαία θεωρία, ὅτι αὕτη ἐκτίσθη ὡς ἀπὸς ἡ τάφος διὰ τινὰ Αἰγύπτιον μονάρχη, εἶναι ὅλως ἀναξία πίστεως, διότι, ὡς θὰ ἴδωμεν, ἡ οἰκοδομὴ ταύτης ἀπῆται πολὺ μᾶλλον ἢ ὅσον ἡ σοφία τῶν ἡμερῶν ἡμῶν θὰ ἠδύνατο νὰ συνεισφέρει, ἵνα μὴδὲν εἰπώμεν περὶ τῆς πρὸ τεσσάρων χιλιάδων ἐτῶν Αἰγυπτιακῆς τοιαύτης — ὅπως τοιοῦτόν τι κτίριον σχεδιασθῇ καὶ ἀνεγερθῇ. Ἐκτὸς τούτου, αὕτη οὐδὲν ἐγκλείει ὑπὸ σχῆμα κειμηλιοθήκης ἢ μουμμίας, καὶ οὐδεμίαν φέρει ἐπιγραφὴν. Τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν ἐξηκριβώθη, εἰμὴ ἀφοῦ ἐφθάσαμεν εἰς τὸν χρόνον τὸν καλούμενον ἐν τῇ προφητείᾳ τοῦ Δανιὴλ «Τὸν Ἑσχατὸν Καιρὸν», καθ' ὃν ἡ γνῶσις θέλει πληθυνθῇ καὶ οἱ συνετοὶ θέλουσι νοήσει τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ (Δανλ. ιβ' 4, 9, 10), ὁπότε καὶ τὰ μυστήρια τῆς Μεγάλης Πυραμίδος ἤρξαντο κατανοούμενα, καὶ τὰ ζητήματα καὶ ἐρωτήματα ἡμῶν ἤρξαντο λαμβάνοντα λογικὴν ἀπάντησιν.

Τὸ πρῶτον σπονδαῖον σύγγραμμα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, δι' οὗ ἀπεδεικνύετο ὅτι αὕτη κέκτιται ἐπιστημονικὸν χαρακτῆρα, συνεγράφη καὶ ἐξεδόθη ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωάννου Τάϋλορ (John Taylod), κατὰ τὸ ἔτος 1859 μ. Χ. ἔκτοτε δὲ ἡ προσοχὴ πολλῶν ἰσχυρῶν διανοιῶν ἐστράφη εἰς τὴν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον

μελέτην τῆς μαρτυρίας τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ «Μάρτυρος». Ἄλλ' αὕτη κατέστη ἐπὶ μᾶλλον περισπούδαστον ζήτημα ἐρεῦνης, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὁ Ἀστρονόμος Καθηγητὴς κ. Piazzzi Smyth, διευθυντὴς τοῦ ἐν Σκωτίᾳ βασιλικοῦ Ἀστεροσκοπείου, ἐπεσκέφθη ταύτην, καὶ ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἐμελέτησεν ἐπισταμένως τὰς διαφόρους αὐτῆς λεπτομερείας καὶ ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν κόσμον τὰ ἀξιοθαύμαστα γεγονότα τῆς οἰκοδομῆς καὶ τῶν μέτρων ἢ καταμετρήσεων ταύτης, ὡς καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν ἰδίων αὐτοῦ συμπερασμάτων. Εἰς τὸ πολυμαθὲς καὶ ἐπιστημονικὸν αὐτοῦ ἔργον «Ἡ Κληρονομία ἡμῶν ἐν τῇ Μεγάλῃ Πυραμίδι», εἰμεθα βαθέως ὑπόχρεοι διὰ τὰς χρονολογίας, τῶν ὁποίων κάμνουεν χρῆσιν ἐν τῷ παρόντι ἔργῳ. Αἱ ἐν τῷ ἔργῳ ἡμῶν εἰκόνες εἶναι ἀντίτυπα ὀλίγων ἐκ τῶν 25 πλακῶν, διὰ τῶν ὁποίων κοσμεῖται ἡ τελευταία ἔκδοσις τοῦ ἐν λόγῳ συγγράμματος.

Ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου ἐπιστροφὴν τοῦ Καθηγητοῦ κ. Smyth ἐπῆλθεν ἡ εἰδήσις ὅτι ἡ Μεγάλῃ Πυραμὶς εἶναι «Μάρτυς» τοῦ Ἰεχωβᾶ, καὶ ὅτι αὕτη εἶναι κατὰ τοσοῦτον σπουδαῖος μάρτυς τῆς θείας ἀληθείας, ὅσον ἐπίσης τυγχάνει τοιοῦτος διὰ τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας. Ἡ ἀναγγελία αὕτη ὑπῆρξε νέα ἰδέα διὰ τὸν Καθηγητὴν Smyth, ὡς ἐπίσης καὶ δι' ἄλλους. Ἡ ρηθεῖσα ἰδέα προῆλθεν ἀπὸ τινα νέον Σκώτον Robert Menzies ὀνόμαυ, ὅστις, μελετῶν ἐπὶ τῶν ἐπιστημονικῶν διδαγμάτων τῆς Μεγάλῃς Πυραμίδος, ἀνεκάλυψεν ὅτι μετ' αὐτῶν συνυπάρχουσι προφητικὰ καὶ χρονολογικὰ ἐξίσου διδάγματα.

Ἀμέσως τότε ἐγένετο καταφανὲς ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς οἰκοδομῆς ἀφεώρα τὰ προμηθευθῆ ἐν αὐτῇ ὑπόμνημα καὶ ἀφήγησις τοῦ θείου σχεδίου τῆς σωτηρίας οὐχ ἥτιον ἢ ἀναγραφὴ τῆς θείας σοφίας, καθ' ὅσον ἀφορᾷ ἀστρονομικὰς, χρονολογικὰς, γεωμετρικὰς καὶ ἄλλας σπουδαίας ἀληθείας. Μὴ γνωρίζοντες, ἐν τούτοις, τὸ σιάδιον καὶ τὴν ἐντέλειαν τοῦ ἐν ταῖς Γραφαῖς ἀποκαλυπτομένου σχεδίου τῆς σωτηρίας, οἱ κύριοι οὗτοι ἀπέτυχον ἐν τοσούτῳ εἰς τὸ τὰ ἐκτιμήσωσι τοὺς ὑπερθαυμάστους καὶ πλήρεις κάλλους χαρακτῆρας τῆς Μεγάλῃς Πυραμίδος κατὰ τὴν διεύθυνσιν ταύτην, τοὺς

ὁποίους ἡμεῖς ἤδη εὐρίσκομεν ὡς πλήρη καὶ τελείαν ἐπιβεβαίωσιν τοῦ σχεδίου τῶν αἰώνων, καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ συνεχόμενων χρόνων καὶ καιρῶν, ὡς ταῦτα διδάσκονται ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ ἐκτίθενται ἐν τοῖς τόμοις Α', Β' καὶ Γ' τῆς «Χαραυγῆς τῆς Χιλιετηρίδος», ἐξ ὧν οἱ δύο πρωτοὶ ἐδημοσιεύθησαν ἀπὸ πολλοῦ καὶ Ἑλληνιστί. Διαβλέπομεν, ἐπὶ πλέον, ὅτι ἡ ἀποθήκη αὕτη τῆς γνώσεως, ἐτηρήθη σκοπίμως ἐσφραγισμένη μέχρι τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἡ μαρτυρία αὐτῆς ἤθελε καταστῆ ἑπανάγκης καὶ κατανοητῇ Ὑπονοεῖ καὶ σημαίνει τοῦτο ὅτι ὁ μέγας αὐτῆς Ἀρχιτέκτων ἐγνώριζεν ὅτι ἤθελεν ἔλθει καιρὸς, καθ' ὃν ἡ μαρτυρία αὐτῆς ἤθελε καταστῆ ἀναγκαία, ἢ, ἄλλαις λέξεσιν, ὅτι ἤθελεν ἔλθει καιρὸς, καθ' ὃν ὁ γραπτὸς τοῦ Θεοῦ Λόγος θέλει ἐκτιμᾶσθαι τόσον ἐλιπολαίως, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ὑπαρξίς του θέλει ἀμφισβητεῖσθαι; καθ' ὃν καιρὸν θὰ ἐξαίρηται ἡ ἀνθρωπίνη φιλοσοφία ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ἐπιστήμης, καὶ πᾶσα πρότασις θὰ ὑποβάλληται ὑπὸ τὴν βάσανον καὶ τὸ κριτήριον ταύτης; Καὶ ἀπεφάσισεν ὁ Θεὸς νὰ ἀποδείξῃ Ἐαυτὸν καὶ τὴν Ἐαυτοῦ σοφίαν διὰ αὐτῶν τῶν ἰδίων κριτηρίων; Οὕτω φαίνεται ὅτι συμβαίνει. Ἡ οἰκοδομὴ αὕτη μέλλει εἰσεῖν νὰ περιαγάγῃ εἰς ἀμηχανίαν καὶ ἀθειήσῃ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν ὡς «Μαρτυρία» διὰ τὸν Κύριον τῶν Δυνάμεων — ΕΝ Τῇ ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΕΙΝῃ, ἧς ἤδη ἤρξατο.

Ὁ Καθηγητὴς Smyth κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Μεγάλη Πυραμὶς ὠκοδομήθη κατὰ τὸ ἔτος 2,170 π. Χ. ἀφικθεὶς εἰς τὸ τοιοῦτον συμπέρασμα, πρῶτον, ἐξ ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων. Ἀντιληφθεὶς οὗτος ὅτι αἱ γωνίαι τῆς πρὸς τὰ ἄνω διόδου ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τηλεσκοπίον, καὶ ὅτι «ἡ Δίοδος τῆς Εἰσόδου» ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἀστρονομικὸν «δείκτην», ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν τοῦ πρὸς ποῖον ἰδιαίτερον ἀστερισμὸν ἠδύνατο νὰ δεικνύῃ τὸ τοιοῦτον, καθ' οἷον δῆποτε χρόνον εἰς τὸ παρελθόν. Οἱ ὑπολογισμοὶ του ἀπέδειξαν ὅτι ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Δράκοντος (α Draconis) κατεῖχεν εἰς τὸ στερέωμα θέσιν, ἧς παρατηρεῖτο κατ' εὐθείαν κάτωθεν ἐκ τῆς εἰσόδου, κατὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς φθινοπωρινῆς ἰσημερίας, κατὰ τὸ 2,170 π. Χ. Ἀκολούθως, θεωρήσας ἐαν-

τὸν ὡς ἀστρονόμον ζῶντα κατὰ τὴν ρηθεῖσαν χρονολογίαν, μὲ τὸν δείκτην αὐτοῦ βασιζόμενον ἐπὶ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Δράκοντος, καὶ ὑπολογίζων τὰς πρὸς τὰ ἄνω φερούσας διόδους, ὡς εἰ αὗται ἦσαν τηλεσκοπίον, πρὸς τὸ ὁποῖον αὐται πράγματι μεγάλως ὁμοιάζουν, ὑπελόγησεν ὁποῖος ἀστερισμός, ἢ ὁποῖον ἀξιοσημεῖωτον ἄστρον, ἡδύνατο νὰ εὕρισκῃται ἐνώπιον τοῦ τηλεσκοπίου του, οὕτως ἐστηριγμένου εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ δείκτου του ὑποδειχθεῖσαν εἰδικὴν χρονολογίαν, καὶ εὔρεν ὅτι εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην δέον νὰ ὑπῆρχον τότε αἱ Πλειάδες. Μία τόσον ἀξιοθαύμιστος σύμπτωσης ἐπέσειν αὐτὸν ὅτι οὕτως ἐδηλοῦτο ἡ χρονολογία τῆς οἰκοδομῆς τῆς Μεγάλης Πυραμίδος· διότι ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Δράκοντος εἶναι οὐχ ἥτιον σύμβολον τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ Διαβόλου, ὡς αἱ Πλειάδες εἶναι σύμβολον τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ κέντρον τοῦ σύμπαντος Ἡ Μεγάλῃ Πυραμὶς ὑπεμφαίνει οὕτως ὅτι ὁ Ἀρχιτέκτων αὐτῆς ἐγνώριζε περὶ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ κακοῦ καὶ τῆς κυριαρχίας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κατωφεροῦς πορείας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ ὑποδεικνύει ἐπίσης ὅ,τι κεῖται πέραν πάσης ἀνθρωπίνης δράσεως, — ὅτι ἡ μόνη ἀπομένουσα ἐλπίς εἶναι ἐν τῷ Ἰεχωβά.

Τὸ συμπέρασμα τοῦ Καθηγητοῦ κ Smyth, ὅσον ἀφορᾷ τὴν οἰκοδομὴν τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, ἐπεβεβαιώθη βραδύτερον ὑπερεκπερισσοῦ διὰ τινων καταμετρήσεων, δι' ὧν αὐτὴ ἡ Μεγάλῃ Πυραμὶς ὑποδεικνύει τὴν χρονολογίαν τῆς ἰδίας αὐτῆς οἰκοδομῆς. Ἡ ἀναγνώρισις τοῦ γεγονότος, ὅτι ἡ Μεγάλῃ Πυραμὶς παρουσιάζει σοφίαν σκοποῦ καὶ σχεδίου, τὴν ὁποίαν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κατέχωσιν οἱ Αἰγύπτιοι, — θεῖαν σοφίαν, ἣτις ἀνάγκη νὰ ἔχη ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐκτελεσθῇ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἐμπνευσμένου τινὸς δούλου τοῦ Θεοῦ — ἡγαγεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ οἰκοδόμος αὐτῆς ὑπῆρξεν ὁ Μελχισεδέκ. Οὗτος ἦν « βασιλεὺς Σαλήμ [τοῦτέστι, βασιλεὺς εἰρήνης] καὶ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου » ὡς αἰτιολογῶν δὲ καὶ τύπος κατεῖχε τόσον ὑπέροχον θέσιν, ὥστε νὰ εὐλογῇ τὸν Ἀβραάμ, ὅστις Ἀβραάμ ἐπλήρωσεν εἰς αὐτὸν δέκατα. Περὶ τοῦτου ἐλάχιστα μόνον δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν, εἰμὴ ὅτι ὁ Μελχισεδέκ ἦτο μέγας καὶ εἰλικρινὴς βασιλεὺς.

καὶ οὕτως ἐξῆλθε κατὰ τὸν αὐτὸν περίπου χρόνον, καὶ οὐχὶ εἰς μεγάλην ἀπόστασιν τῆς θέσεως τῆς Μεγάλης Πυραμίδος.

Εἰκάζεται ὅτι ὁ Μελχισεδέκ, καίτοι μὴ ὢν Αἰγύπτιος ὁ ἴδιος, ἐχρησιμοποίησεν Αἰγυπτίους ἐργάτας διὰ τὴν οἰκοδομὴν τῆς Μεγάλης Πυραμίδος. Μέχρι τινὸς δὲ καὶ αὐταὶ αἱ Αἰγυπτιακαὶ παραδόσεις ἀποκαλύπτουσιν ἡμῖν τὸ γεγονὸς ὅτι, κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, ἡ Αἰγυπτίος ὑπέστη ὅλως ἰδιάζουσαν εἰσβολὴν ὑπὸ λαοῦ τινος, τὸν ὁποῖον ἡ παράδοσις ὀνομάζει ἀπλῶς «**Χύξους**» (τὸ ἔστι Ποιμένες Βασιλεῖς ἢ Εἰρηνικοὶ Βασιλεῖς). Οἱ ἐπιδρομεῖς οὗτοι οὐδόλως φαίνονται ἀποπειραθέντες νὰ διαταράξωσι τὴν γενικὴν διοίκησιν τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἀφοῦ παρέμειναν ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ ἀόριστον χρονικὸν διάστημα, καὶ διὰ τινὰ σκοπὸν μὴ ἀνομολογούμενον ὑπὸ τῆς παραδόσεως, ἀνεχώρησαν ἐξ Αἰγύπτου μετὰ τὸν αὐτὸν εἰρηρικὸν τρόπον ὥς εἶχον ἔλθει. Μεταξὺ τῶν «**Χύξων**» αὐτῶν, ἡ εἰρηρικῶν Βασιλέων, ὑποτίθεται ὅτι διαλαμβάνεται καὶ ὁ Μελχισεδέκ· οὗτοι δ' ὑποτίθενται ὅτι εἶναι οἱ οἰκοδόμοι τῆς Μεγάλης Πυραμίδος—τοῦ θυσιαστηρίου καὶ τῆς «**Μαρτυρίας**» τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου *.

Ὁ Μανέθιος, Αἰγύπτιός τις ἱερεὺς καὶ γραμματεὺς, ἀναφέρει παρὰ τε τοῦ Ἰωσήπου καὶ ἄλλων, ὥς λέγων: «Ἐβραοὶς ἔλεγε ἄλλοτε εἰς τὴν χώραν ταύτην βασιλεὺς τις ὀνόματι Τιμάους, συνέβη δὲ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ, ἀγνοῶ τίνος ἕνεκα, ὥστε ἡ θεότης δυσηρεστήθη καθ' ἡμῶν, καὶ, κατὰ παράδοξόν τινα τρόπον, ἐπῆλθον ἐξ Ἀνατολῶν ἄνθρωποι εὐτελοῦς τινος γενεᾶς [οὐχὶ πολεμισταί], οἱ Χύξοι, οἵτινες ἔσχον τὸ θάρος νὰ ἐπιδράμωσι τὴν χώραν ἡμῶν, καὶ καθυποτάξωσιν αὐτὴν εὐχερῶς διὰ τῆς δυνάμεώς των, ἀνευ

* Ἡ ὑπολογιζομένη δαπάνη διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοιοῦτον ἐξόχου μνημείου (486 ποδῶν ὕψους καὶ 726 ποδῶν πλάτους κατὰ τὴν βάσιν), εἶναι, ἐξ ἀπόψεως τῶν οἰκοδομητικῶν δαπανῶν τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, ὑπὲρ τὰ 225,000,000 φράγκα. Μηχανικοὶ δὲ, οἵτινες ἐμελέτησαν τὸ θαυμάσιον αὐτὸ οἰκοδόμημα, ἀποφαίνονται ὅτι τὸ οὗτο, ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, ἀπῆλθε τὴν ἐργασίαν τοῦλάχιστον 100,000 ἀνθρώπων ἐργαζομένων ἐπὶ 20 ὁλόκληρα ἔτη.

μάχης. Ὅποτιαν δὲ κατέστησαν ὑποχειρίους αὐτοῖς τοὺς ἄρχοντας ἡμῶν, κατηδάφισαν τοὺς ναοὺς τῶν Θεῶν».

Ἡ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ ΤΗΣ Μ. ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ

Ἡ Μεγάλη Πυραμὶς κεῖται ἐπὶ ἀννυωμένης τινός βραχέους πεδιάδος, δεσποζούσης τοῦ ποταμοῦ Νείλου, οὐχὶ μακρὰν τῆς πόλεως τοῦ Καΐρου, ἐν Αἰγύπτῳ. Τὸ ἀξιοσημείωτον γεγονός, ἐι σχέσει πρὸς τὴν τοιαύτην αὐτῆς τοποθεσίαν εἶναι οὐ τὸ Δέλτα τοῦ Νείλου σχηματίζει παραλίαν, ἥτις κατὰ τὸ σχῆμα εἶναι ἀληθῆς τοπικὸς κύκλος, μὲ τὴν Μεγάλην Πυραμίδα διαγράφουσαν τὴν ἐσωτέραν αὐτοῦ γωνίαν.

Ἡ σχέσις τῆς Μεγάλης Πυραμίδος πρὸς τὴν παραλίαν ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ κ. Henry Mitchell, Ἀρχιὑδρογράφου ἐπὶ τῆς Παραλιακῆς Χωρομετρούσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. ὅστις ἐπεσκέφθη τὴν Αἴγυπτον κατὰ τὸ 1868, ὅπως ἐκθέσῃ τὰ κατὰ τὴν πρόοδον τῶν ἐργασιῶν τῆς τομῆς τοῦ Ἰσθμοῦ τοῦ Σονέζ. Παρατηρήσας τὴν κανονικότητα τῆς καμπυλότητος ὅλης τῆς βορείας ἀκτῆς τῆς Αἰγύπτου, ἥχθη νὰ συμπεράνῃ οὐ τοῦτο ὑποδηλοῖ κεντρικόν τι σημεῖον φυσικῆς προελεύσεως. Ἐρευνῶν περὶ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ κέντρου ἀνεκάλυψεν αὐτὸ σημειούμενον διὰ τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, ἥτις ἀνακάλυψις ἔκαμεν αὐτὸν νὰ ἀναφωνήσῃ, «Τὸ μνημεῖον τοῦτο ἴσταται ἐπὶ πολὺ σπουδαιοτέρας φυσικῆς τοποθεσίας ἢ οἷονδήποτε ἄλλο οἰκοδόμημα ἀνεγερθὲν παρὰ τοῦ ἀνθρώπου».

Γραμμὴ τις συρρομένη ἀπὸ τῆς εἰσόδου τῆς πρὸς βορρᾶν διόδου τῆς Μ. Πυραμίδος, ἥθελε διέλθει διὰ μέσον τοῦ βορειοτάτου σημείου τῆς Αἰγυπτιακῆς ἀκτῆς· γραμμαὶ δὲ, συρρόμεναι κατὰ συνέχειαν ἐκ τῶν βορειοανατολικῶν καὶ βορειοδυτικῶν διαγωνίων τοῦ οἰκοδομήματος, ἥθελον περικλείσει ἀμφοτέρας τὰς πλευρὰς τοῦ Δέλτα τοῦ Νείλου, ἐμπεριλαμβάνουσα οὕτω τὴν ἐν σχήματι ριπιδίου χώραν τῆς κάτω Αἰγύπτου. Ἴδε εἰκόνα εἰς σελ 19. Ἐκτισμένη ἐπὶ τοῦ βορειοτάτου ἄκρου τοῦ βράχου τοῦ Γκιζέχ, καὶ δεσπόζουσα ὑπεράνω τοῦ τομέως τούτου, ἡ τῆς ἐν σχήματι

ἀνοικτοῦ ριπιδίου χώρας τῆς κάτω Αἰγύπτου, δύναται νὰ λεχθῇ, ἐπ' ἀληθείας, ὅτι κεῖται εἰς αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ ὄριον αὐτῆς, ὡς ἐπίσης εἰς αὐτὸ τὸ ὀνομαστικὸν αὐτῆς κέντρον, ὡς περιγράφεται ὑπὸ τοῦ προφήτου Ἡσαΐου. « Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ θέλει εἶσθαι ἐν τῷ μέσῳ τῆς γῆς Αἰγύπτου θυσιαστήριον εἰς τὸν Κύριον, καὶ στήλη (πυραμῖς) κατὰ τὸ ὄριον αὐτῆς εἰς τὸν Κύριον. Καὶ θέλει εἶσθαι ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου διὰ σημεῖον καὶ μαρτυρίαν εἰς τὸν Κύριον τῶν δυνάμεων ». Ἔτερον ἀξιοσημεῖωτον γεγονὸς εἶναι ὅτι ἡ Μεγάλη Πυραμῖς κεῖται εἰς τὸ γεωγραφικὸν κέντρον τῆς ξηρᾶς ἐπιφανείας τοῦ κόσμου, καὶ τῆς Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς ἔμπεριλαμβανομένης, ἣτις διετέλεσεν ἐπὶ αἰῶνας ἄγνωστος ἀπὸ τῆς τοποθετήσεως καὶ ἀνεγέρσεως τῆς Μεγάλης Πυραμίδος.

ΤΑ ΕΚ ΤΑΥΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Ἡ Μεγάλη Πυραμῖς ὁμιλεῖ εἰς ἡμᾶς οὐχὶ δι' ἱερογλυφικῶν, οὐδὲ διὰ σχημάτων, εἰμὴ μόνον διὰ τῆς τοποθεσίας αὐτῆς, τῆς οἰκοδομῆς καὶ τῶν καταμετρήσεών της. Τὰ μόνα πρωτότυπα σημεῖα ἢ σχήματα, ἅτινα ἀνεκαλύφθησαν ἦσαν τὰ ἐν τοῖς οὕτω καλουμένοις « Οἰκοδομικοῖς Θαλάμοις », ἀνωθι τοῦ « Θαλάμου τοῦ Βασιλέως »: οὐδέν δ' ἀπολύτως εὗρισκεται εἰς τοὺς διαδρόμους καὶ τὰ δωμάτια τῆς ἰδίως Πυραμίδος. Τὰ ἐκ τῆς Μεγάλης Πυραμίδος ἐπιστημονικὰ μαθήματα παραλείπομεν, χάριν οἰκονομίας χώρου, καὶ διότι οὐδὲ εἷς ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐκ τῶν κοινῶν ἀναγνωστῶν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τοὺς ἐπιστημονικοὺς ὅρους, ὥστε νὰ ἐκτιμήσῃ τὰς ἀποδείξεις, ἀλλὰ κυρίως διότι ταῦτα δὲν ἀποτελοῦσι μέρος τοῦ εὐαγγελίου, ἢ ἔκθεσις τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ ἡμετέρα ἀποστολή. Ἀρκετὸν, ὅθεν, κρίνωμεν νὰ ὑπαινιχθῶμεν ἁπλῶς τὸν τρόπον καθ' ὃν αὕτη διδάσκει τὸν ἐπιστήμονα. Ἐπὶ παραδείγματι: Αἱ καταμετρήσεις τῆς βάσεως τῶν τεσσάρων πλευρῶν, εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν « βάρθρων », προστιθέμεναι, εὗρισκονται ἀποτελοῦσαι τόσα πυραμιδικὰ κύβητα (ἡμιπῆχεις), ὅσαι ἡμέραι ὑπάρχουσιν εἰς τέσσαρα ἔτη, — μέχρι καὶ τῶν κλασματικῶν μονάδων — καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ κλάσματος

τοῦ βισέκτου ἔτους διαλαμβανομένου! Τὰ διαγώνια μέτρα ἐγκαρσίως τῆς βάσεως ἀπὸ τοῦ βορειοανατολικοῦ πρὸς τὸ νοτιοδυτικόν, καὶ ἀπὸ τοῦ βορειοδυτικοῦ πρὸς τὸ νοτιοανατολικόν, προστιθέμενα παρέχουσιν ἡμῖν τόσους δακτύλους, ὅσα ἔτη ὑπάρχουσι εἰς τὸν οὕτω καλούμενον παρὰ τῶν Ἀστρονόμων, «προγηθέντα κύκλον». Οἱ Ἀστρονόμοι ἔχουσι καταλήξει ἤδη εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ κύκλος οὗτος ἀποτελεῖται ἐξ 25,827 ἔτων, ἡ δὲ Μεγάλη Πυραμὶς προσεπιβεβαίωσεν τὸ συμπέρασμά των τοῦτο. Ἡ μέτροι τοῦ Ἥλιου ἀπόστασις ἀξιοῦσιν ὅτι ὑποδεικνύεται διὰ τοῦ ὕψους καὶ τῆς γωνίας τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, ὅτι εἶναι 91,840,270 μίλια, οἱ ὅποιοι ἀριθμοὶ σχεδὸν ἀκριβῶς ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς εἰς οὓς ἐσχάτως κατέληξαν οἱ Ἀστρονόμοι. Οἱ ἀστρονόμοι μέχρις ἐσχάτων ὑπελόγιζον τὴν ἀπόστασιν ταύτην ἀπὸ ἐννεήκοντα μέχρις ἐννεήκοντα ἐξ ἑκατομμύρια μιλίων. Οἱ τελευταῖοι αὐτῶν ὑπολογισμοὶ ἤγαγον αὐτοὺς εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι αὕτη εἶναι ἐννεήκοντα δύο ἑκατομμύρια μίλια Ἡ Μεγάλη Πυραμὶς κέκτεται ὡσαύτως ὅλως ἰδίαν αὐτῆς μέθοδον ὑποδείξεως τοῦ μᾶλλον ἀκριβοῦς γνώμονος πάντων τῶν βαρῶν καὶ μέτρων. ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μεγέθους καὶ βάρους τῆς γῆς, τὰ ὅποια πάντα οἱ ἐπιστήμονες ἀξιοῦσιν, ὅτι αὕτη ὑποδεικνύει.

Σχολιάζων ἐπὶ τῆς ἐπιστημονικῆς μαρτυρίας καὶ τῆς τοποθεσίας τοῦ μεγαλοπρεποῦς αὐτοῦ «Μάρτυρος», ὁ Αἰδσ. Ἰωσήφ Seiss Δ. Θ., παρατηρεῖ :

Ὑπάρχει μεγαλειτέρα εἰσέτι ἰδίᾳ ἐνσωματωμένη ἐν τῷ θανμασίῳ τούτῳ οἰκοδομῇ. Ἐκ τῶν πέντε αὐτῆς σημείων τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν εἶναι εἰδικῆς ἐξόχου σπουδαιότητος, καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ πᾶσαι αἱ πλευραὶ τῆς Πυραμίδος, καὶ πᾶσαι αἱ ἐξωτερικαὶ αὐτῆς γραμμαὶ, καταλήγουσι. Τὸ σημεῖον τοῦτο εἶναι ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς κορυφῆς, ὅστις ὑψὸς τὸν σεμνοπρεπῆ δεικτὴν δάκτυλόν του, πρὸς τὸν ἥλιον τὴν μεσημβρίαν, καὶ διὰ τῆς ἀπὸ τῆς βάσεως ἀποστάσεώς του, δεικνύει τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἐκείνου μέσην ἀπόστασιν τῆς γῆς. Ἄν δὲ ἀνέλθωμεν ὀπισθοδρομικῶς μέχρι τῆς χρονολογίας, τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ Πυραμὶς παρέχει ἡμῖν, καὶ ἐκζητήσωμεν πρὸς τί ὁ δάκτυλος οὗτος ἐδείκνυε τότε, κατὰ τὸ μεσονύκτιον, εὐρίσκομεν ἄλλην ἀσυγκρίτως ὑψηλοτέραν ἐνδειξιν. Ἡ ἐπιστήμη ἀνεκάλυπεν ἐπὶ τέλους ὅτι ὁ ἥλιος δὲν εἶναι νεκρὸν τι κέντρον, μὲ πλανήτας περιστρεφομένους πέριξ αὐτοῦ, αὐτὸς δὲ καθ' ἑαυτὸν στάσιμος.

Εἶναι ἐξηκριβωμένον πλέον ὅτι καὶ ὁ ἥλιος ἐξίσου διατελεῖ ἐν κινήσει, φέρον μεθ' ἑαυτοῦ τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτοῦ ἀκολουθίαν, ἐκ κομητῶν, πλανητῶν, καὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ τε καὶ αὐτῶν δορυφόρων, πέριξ ἄλλου τινὸς ἀπείρως ἰσχυροτέρου κέντρου. Οἱ Ἀστρονόμοι δὲν συνεφώνησαν εἰσέτι τελείως ποῦ ἢ ποῖον εἶναι τὸ κέντρον τοῦτο. Ἐν τούτοις τινὲς ἐξ αὐτῶν πιστεύουσιν ὅτι ἀνεκάλυψαν τὴν διεύθυνσιν τούτου πρὸς τὰς Πλειάδας, καὶ ἰδίως τὴν Ἀλκυῶνα, τὸν κεντρικὸν ἀστερισμὸν τῶν περιφήμων Πλειαδικῶν ἀστέρων. Ἡ τιμὴ τῆς τοιαύτης ἀνακάλυψεως ἀνήκει εἰς τὸν διακεκριμένον Γερμανὸν ἀστρονόμον, τὸν Καθηγητὴν J. H. Maedler. Ἡ Ἀλκυὼν, ὅθεν, καθ' ὅσον ἡ ἐπιστήμη ἠδυνήθη νὰ κατανοήσῃ, φαίνεται οὕσα «ὁ μεσονύκτιος θρόνος», ἐν τῷ ὁποίῳ τὸ ὅλον σύστημα τῆς ἑλξεως καὶ βαρύτητος ἔχει τὴν ἑαυτοῦ ἑδραν, καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ Παντοδύναμος κυβερνᾷ τὸ ἑαυτοῦ σύμπαν. Ἐν τούτῳ δὲ ἔγκειται τὸ ἀντιστοιχοῦν ἀξίω· αὐμαστον γεγονός, ὅτι κατὰ τὴν χρονολογίαν τῆς οἰκοδομῆς τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, κατὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς φθινοπωρινῆς Ἰσημερίας, καὶ συνεπῶς κατὰ τὴν ἀληθῆ ἀρχὴν τοῦ ἔτους* ὡς εἰσέτι διατηρεῖται εἰς τὰς παραδόσεις πολλῶν ἐθνῶν, αἱ Πλειάδες ἦσαν διανεμημέναι ὑπεράνω τοῦ μεσημβρινοῦ τῆς Πυραμίδος ταύτης, μὲ τὴν Ἀλκυῶνα (ἢ Ταῦροι) ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς γραμμῆς. Ἐν τούτῳ, λοιπόν, ἔγκειται ὑπόδειξις τοῦ ἱερίου καὶ μᾶλλον ἐξοχωτέρου χαρακτήρος, τὴν ὁποίαν ἡ ἀπλή ἀνθρωπίνη ἐπιστήμη ἠδυνήθη ποτὲ καὶ νὰ ὑπαινωχθῇ καὶ, καὶ ἥτις φαίνεται ἐμπνεύουσα ἀνύποπτον καὶ ἰσχυρὰν σημασίαν εἰς τὴν ὁμίλιαν ἐκείνην τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἰώβ, ὁπότεν ἠρώτησεν αὐτόν, «ἀν- νασαὶ νὰ δεσμεύσῃς τὰς γλυκείας ἐπιρροὰς τῆς Πλειάδος». — Ἰώβ λη'. 31».

Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΑΥΤΗΣ ΕΝ ΣΧΕΣΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΗΣ ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΕΩΣ

Καίτοι πάντες οἱ χαρακτῆρες τῶν διδαγμάτων τῆς Μεγάλης Πυραμίδος εἶναι σπονδαῖοι καὶ ἐνδιαφέροντες, τὸ μέγιστον ἐντούτοις ἡμῶν ἐνδιαφέρον συγκεντροῦται εἰς τὸν σιωπηρὸν ἀλλ' εὐγλωττον συμβολισμὸν τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ— τὸ Σχέδιον τῶν Αἰώνων. Θὰ ἦτον ὁμως ἀδύνατον εἰς ἡμᾶς νὰ κατανοήσωμεν τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ, ὡς τοῦτο ἐξεικονίζεται διὰ τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, ἐὰν μὴ ἀνεκαλύπτομεν αὐτὸ πρότερον ἐν τῇ Γραφῇ. Ἀλλ' ἰδόντες τοῦτο ἅπαξ περι-

* Τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔτους, εἰσαγομέναν διὰ τῆς ἡμέρας τοῦ Ἐξιλασμοῦ, ὡς τοῦτο δεικνύται ἐν τῷ Β'. Τόμῳ τῆς Χαραυγῆς τῆς Χιλιετηριδος.

γραφόμενον ἐκεῖ, εἶναι ἐνίσχυσις τῆς πίστεως ἡμῶν νὰ ἴδωμεν αὐτὸ καὶ πάλιν σχεδιαγραφούμενον ἐνταῦθα, καὶ παρατηρήσωμεν, ἐπὶ πλέον, ὅτι αἱ τε ἀλήθειαι τῆς Φύσεως, καὶ αἱ ἀλήθειαι τῆς Ἀποκαλύψεως, ἰδιοποιοῦνται καὶ ἐπιμαρτυροῦνται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μεγάλου Πρωτοουργοῦ τοῦ θανμασίου αὐτοῦ λιθίνου «Μάρτυρος».

Ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς διδασκαλίας ἣν ἤδη ἔχομεν ὑπ' ὄψιν, ἡ Μεγάλη Πυραμὶς, ἐξωτερικῶς θεωρουμένη, παρουσιάζει ἑξοχόν τινα σημασίαν, παριστιῶσα τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ συμπληρωμένον, ὡς τοῦτο θέλει εἶσθαι κατὰ τὸ τέλος τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος. Ἡ κατακόρυφος μορφή θέλει εἶσθαι ὁ Χριστός, ἡ ἐπὶ πάντων ἀνεγνωρισμένη κεφαλὴ· ἕκαστος δὲ τῶν λοιπῶν λίθων θέλει εἶσθαι καταλλήλως συνηρμοσμένος εἰς τὴν ἑνδοξον οἰκοδομήν, πλήρης καὶ τέλειος. Πᾶσα ἡ νῦν ἐνεργουμένη ἐπεξεργασία τῆς σμιλεύσεως, σιλωσσεως καὶ προσαρμογῆς, θέλει εἶσθαι τότε συμπληρωμένη, καὶ πάντες θέλουσι διατελεῖ συγκεκολλημένοι ὁμοῦ καὶ συνδεδεμένοι πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὴν Κεφαλὴν, ἐν ἀγάπῃ. Ἐὰν δὲ ἡ Μεγάλη Πυραμὶς, ὡς ἐν ὅλῳ, παριστᾷ τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ συμπληρωμένον, ὁ κατακόρυφος αὐτῆς ἀκρογωνιαίος λίθος δέον νὰ παριστᾷ τὸν Χριστόν, τὸν Ὅποιον ὁ Θεὸς ὑπερῴψωσεν διὰ νὰ εἶναι Κεφαλὴ ὑπεράνω πάντων. Ὅτι δ' ὁ λίθος οὗτος παριστᾷ τὸν Χριστὸν καταδείκνυται οὐ μόνον ὑπὸ τῆς ἀκριβοῦς αὐτοῦ εὐαρμοστίας ὡς συμβόλον τοῦ Χριστοῦ,* ἀλλὰ ἐπίσης διὰ πολυαρίθμων ἐν ταῖς Γραφαῖς παραπομπῶν, ἀναφερομένων εἰς τὸ σύμβολον αὐτό, παρὰ τε τῶν προφητῶν καὶ ἀποστόλων ὡς καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἡσαΐας εἰς κεφ. κη'. 16, ἀναφέρει περὶ τοῦ Χριστοῦ ὡς «Λίθου ἐκλεκτοῦ ἐντίμου ἀκρογωναίου». Ὁ Ζαχαρίας (δ'. 7) ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἐγκαθιδρύσεως αὐτοῦ ἐπὶ κορυφῆς τῆς συμπληρωμένης οἰκοδομῆς, ἐν μεγάλῃ χαρᾷ, λέγων, «Θέλει ἐκφέρειν τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον ἐν ἀλαλαγμῷ, Χάρις

* Ἰδὲ «Χαραυγὴν Χιλιετηρίδος». Τόμ. Α'. Κεφ. Ε', ὡς ἐπίσης τὸν ἐν αὐτῷ «Χάρτην τῶν Αἰώνων», εἰς στοιχ. Χ, Ψ, Γ, Φ.

χάρις εἰς αὐτόν. Ἀναμφιβόλως, ὁπότε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Μεγάλης Πυραμίδος λίθος ἐτέθη ἐπ' αὐτῆς, μεγάλη χαρὰ θὰ ἐξεδηλώθη μεταξὺ τῶν κτιστῶν καὶ πάντων τῶν ἐν αὐτῇ ἐνδιαφερομένων, ἰδόντων τὸ κορυφαῖον αὐτὸ ἐπισιτέγασμα τοῦ συντετελεσμένου ἔργου. Ὁ Ἰώβ ἐπίσης (λη' 6, 7) ὁμιλεῖ περὶ τῆς χαρᾶς, ἣτις ἐξεδηλώθη ὁπότε ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος ἐτέθη, προσδιορίζει δὲ εἰδικῶς τὴν κεφαλὴν, ἣ κορυφαῖον ἀκρογωνιαῖον λίθον, ἀναφέρων πρῶτον τοὺς τέσσαρας ἄλλους ἀκρογωνιαίους λίθους, λέγων, « Ἐπὶ τίνος εἶναι ἐστηρικμένα τὰ θεμέλια αὐτῆς; ἢ τίς ἔθεσε τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον αὐτῆς; ὅτε τὰ ἄστρα τῆς αὐγῆς ἔψαλλον ὁμοῦ, καὶ πάντες οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ ἠλάλαζον; » Ὁ προφήτης Δαβὶδ, ὡσαύτως, ἀναφέρει περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ ποιεῖται χρῆσιν μεταφορικῶς τινος σχήματος λόγου, ἐπακριβῶς ἀντιστοιχοῦντες πρὸς ἐκεῖνον τὸν τοῦ λιθίνου αὐτοῦ « Μάρτυρος » τῆς Αἰγύπτου. Διακηρύττει δὲ προφητικῶς, ἐξ ἀφειρησίας τοῦ μέλλοντος, λέγων, « ὁ λίθος τὸν ὁποῖον ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἔγεινε κεφαλὴ γωνίας. Παρὰ Κυρίου ἔγενεν αὕτη. Εἶνε θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν. Αὕτη εἶναι ἡ ἡμέρα [ἡ Χιλιετῆς ἡμέρα τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ὡς Κεφαλῆς καὶ Ἀρχοντος τοῦ κόσμου], τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Κύριος ἃς ἀγαλλιασθῶμεν καὶ ἃς εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ (Ψαλμ ρη'. 22—24). Ὁ κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ ἠστόχησε ν' ἀποδεχθῇ τὸν Χριστὸν ὡς τὸν ἀκρογωνιαῖον αὐτῶν λίθον, καὶ ἐπομένως ἀπερρίφθησαν τοῦ νὰ εἶναι ὁ εἰδικὸς τοῦ Θεοῦ οἶκος — Πνευματικῶς Ἰσραὴλ ἐποικοδομηθέντος ἐν τῷ Χριστῷ, τῇ Κεφαλῇ, ἀντ' αὐτοῦ. Δὲν ἀγνοοῦμεν δὲ ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν ἐφῆρμοσε αὐτὴν τὴν ἰδίαν προφητείαν εἰς ἑαυτόν, καὶ ὑπέδειξεν ὅτι Αὐτὸς ἦν ὁ ἀποδοκιμασμένος λίθος, καὶ ὅτι ὁ Ἰσραὴλ διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ οἰκοδομούντων, τῶν ἱερέων καὶ Φαρισαίων, ἦσαν οἱ ἀποδοκιμάσαντες — Ματθ κα' . 42, 44, Πράξ. δ' . 11.

Πόσον τελείως ἀπεικονίζει πάντα ταῦτα ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Μεγάλης Πυραμίδος λίθος! Ὁ λίθος οὗτος, τελειοποιηθεὶς κατὰ πρῶτον, ἐχρησίμευσεν εἰς τοὺς ἐργάτας ὡς πρῶτυπον ἢ ὑπόδειγμα διὰ τὴν ὅλην οἰκοδομήν, αἱ γωνίαὶ καὶ αἱ ἀνα-

λογίαι τῆς ὁποίας ἔδει πᾶσαι νὰ γείνωσι συμμόρφως καὶ συμφώνως πρὸς αὐτόν! Εὐχερῶς δὲ δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν ὅτι, πρὸ τοῦ ἀναγνωρισθῆναι ὁ κορυφαῖος αὐτὸς Λίθος ὡς ὑπόδειγμα διὰ τὴν ὅλην οἰκοδομήν, θὰ ἀπεδοκιμάσθῃ καὶ εἰς οὐδὲν ἐλογίσθῃ παρὰ τῶν οἰκοδομούντων. τινὲς τῶν ὁποίων θὰ ἐσκέφθησαν ὅτι δι' οὐδεμίαν θέσιν ἐχρησίμευεν οὗτος, τῶν πέντε αὐτοῦ πλευρῶν, πέντε κογχῶν, καὶ δέκα καὶ ἕξ διαφόρων γωνιῶν του, καθιστωσῶν αὐτὸν ὅλως ἀκατάλληλον διὰ τὴν οἰκοδομήν, μέχρις οὗ ὁ ἐπὶ κορυφῆς τοῦ κυρίου λίθος ἐχρειάσθῃ, καὶ τότε οὐδεὶς ἕτερος λίθος ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ. Καθ' ὅλα τὰ ἔτη, καθ' ἃ ἡ οἰκοδομητικὴ ἐργασία προεχώρει, ὁ Πρῶτος αὐτὸς Ἀκρογωνιαίος λίθος θὰ ἦτο εἰς τοὺς μὴ γνωρίζοντας τὴν χρῆσιν καὶ θέσιν αὐτοῦ «λίθος προσκόμματος» καὶ «πέτρα σκανδάλου», ἀκριβῶς ὡς εἶναι ἤδη ὁ Χριστός, καὶ θέλει ἐξακολουθεῖ διατελῶν, εἰς πολλοὺς μέτροις οὗ ἴδωσιν οὗτοι Αὐτὸν ὑπερυψωμένον ὡς τὸν ἐπὶ Κεφαλῆς Γωνιαῖον Λίθον τοῦ Σχεδίου τοῦ Θεοῦ.

Ἡ εἰκὼν τῆς Πυραμίδος ἐκπροσωπεῖ κατὰ πάντα ἀνελλιπῇ τελειότητα, καὶ ὁμιλεῖ εἰς ἡμᾶς ἐν συμβόλῳ περὶ τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ, δεικνύουσα ὅτι «εἰς οἰκονομίαν τοῦ πληρώματος τῶν καιρῶν, θέλει ἀνακεφαλαιώσῃ τὰ πάντα, (συναθροίσει τὰ πάντα ὑπὸ μίαν κεφαλὴν, καὶ εἰς μίαν παναρχιμόνιον οἰκογένειαν, καίτοι ἐπὶ διαφόρων ἐπιπέδων ὑπάρξεως) ἐν τῷ Χριστῷ, τὰ ἐπὶ τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς» — ἀποκοπτομένων πάντων τῶν μὴ ὄντων συμμόρφων πρὸς Αὐτόν. — Ἐφεσ. α' 10, β' 20 — 22.

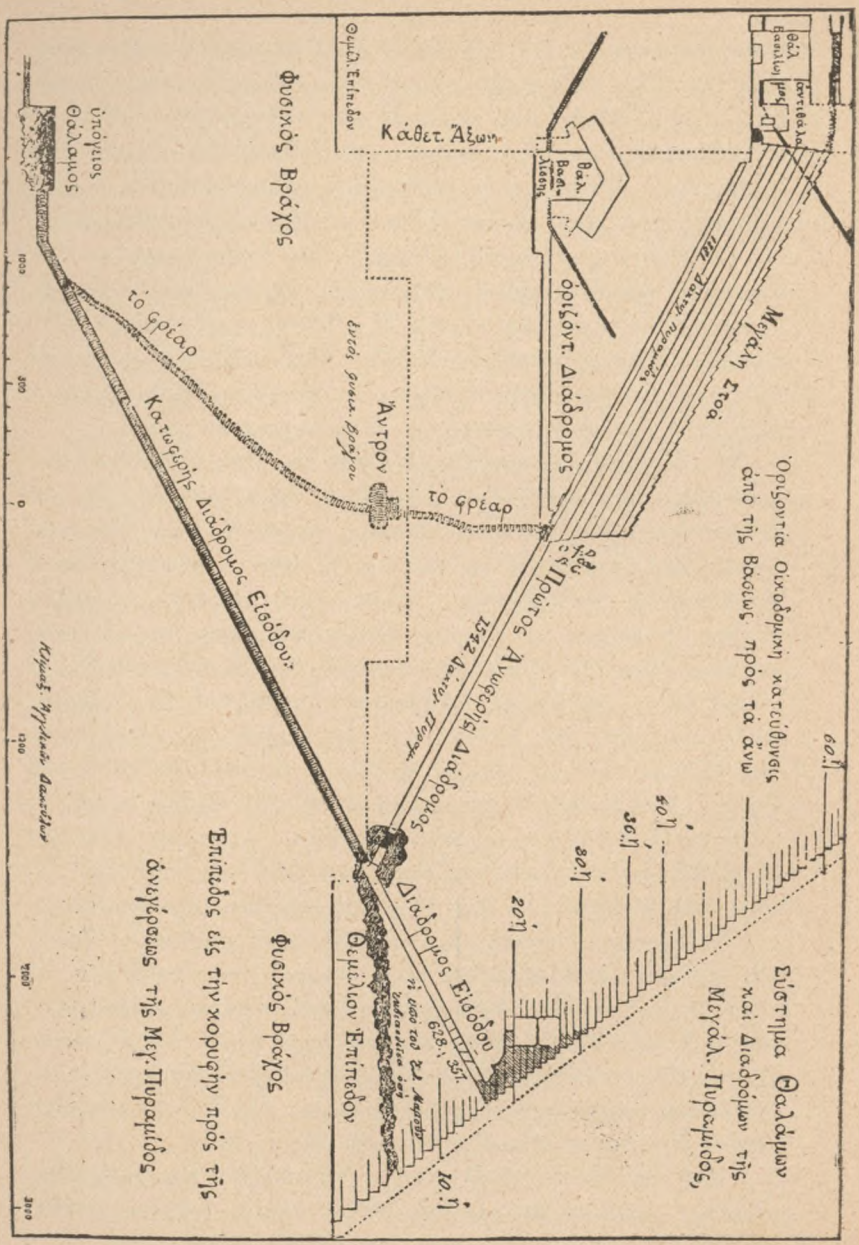
ΤΙΝΙ ΤΡΟΠῳ, Ἡ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ ΥΜΟΥΤΥΠΟΙ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΗΣ ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΕΩΣ

Ἄλλ' ἐνῶ ἡ ἐξωτερικὴ μαρτυρία τοῦ μεγάλου αὐτοῦ οἰκοδομήματος παρίσταται οὕτω πλήρης καὶ τελεία, καὶ ἐν ἄκρῃ συμφωνίᾳ πρὸς τὴν γραπτὴν τοῦ Θεοῦ ἀποκάλυψιν, ἡ ἐσωτερικὴ αὐτῆς οἰκοδόμησις εἶναι πολὺ πλεον θανμασιωτέρα. Ἐνῶ ἡ ἐξωτερικὴ αὐτῆς μορφή ἀπεικονίζει τὰ πλήρη ἀπο-

τελέσματα τοῦ Θείου Σχεδίου τῆς Ἀπολυτρώσεως * ἡ ἐσωτερικὴ κατασκευὴ σημειοῦ καὶ ἀπεικονίζει πάντα περιφανῆ χαρακτῆρα τοῦ ἐν λόγῳ Σχεδίου, ὡς τοῦτο ἐξελίχθη ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα, μέχρι τέλους τῆς ἐνδόξου καὶ ὀλοτελοῦς αὐτοῦ συμπληρώσεως. Ἐνταῦθα, οἱ ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐπιπέδων λίθοι ἐκπροσωποῦσι τὴν τελειότητα πάντων ὅσοι, ὑπὸ τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν τὴν Κεφαλὴν ἡμῶν, θέλουσι συμμορφωθῆναι πρὸς τὸ τέλειον θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὡς εἶδομεν ἤδη περὶ τούτου ἐκ τῆς μαρτυρίας τῶν Γραφῶν. Ἄλλοι μὲν τῶν ἀνθρώπων θέλουσι τελειωθῆναι ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ἐπιπέδου, καὶ ἄλλοι ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ καὶ θείου ἐπιπέδου ἢ φύσεως. Οὕτω τὸ ἔδαφος τοῦ «Θαλάμου τοῦ Βασιλέως» περιγράφεται ὡς εὐρισκόμενον ἐπὶ τῆς δεκάτης πέμπτῃς σειρᾶς ἢ διαμερίσματος τοῦ κυρίου· τὸ τοῦ «Θαλάμου τῆς Βασιλείας» ἐπὶ τῆς εἰκοστῆς πέμπτῃς σειρᾶς, καὶ ἡ κατωτάτη ἄκρα τοῦ «Πρώτου Ἀνωφερικοῦ Διαδρόμου» εἰς ἐπεκταθῆναι καὶ διέλθῃ διὰ τοῦ «Ἐμβόλου», ὡς κατωτέρω θέλει καταδειχθῆναι, ἥθελε φθάσει μέχρι τῆς γραμμῆς τῆς βάσεως τῆς Πυραμίδος. Τοιοῦτοτρόπως ἀπὸ τῆς θεμελίου αὐτῆς ἐπιφανείας, καὶ πρὸς τὰ ἄνω, ἡ Μεγάλῃ Πυραμὶς φαίνεται ἰσταμένη ὡς ἔμβλημα τοῦ σχεδίου τῆς σωτηρίας τοῦ Θεοῦ, ἢ τῆς ὑπὲρ σύμπαντος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους προμηθενθείσης ἀννψώσεως ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου Ἡ θεμέλιος γραμμὴ ἀντιστοιχεῖ οὕτω πρὸς τὴν χρονικὴν περίοδον τῆς ἐπιβεβαιώσεως τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν τυπικὸν Ἰσραὴλ—τῆς ἐνάρξεως δηλ. τοῦ ἔργου τῆς ἀννψώσεως ἢ σωτηρίας. Πρὸς τοῦτο συνιστῶμεν τὴν μετὰ προσοχῆς μελέτην τοῦ παρατιθεμένου ἀπέναντι σχετικοῦ διαγράμματος.

Ἡ Μεγάλῃ Πυραμὶς δὲν ἔχει εἰμὴ ἓνα καὶ μόνον κύριον «Διάδρομον Εἰσόδου.» Ὁ διάδρομος οὗτος εἶναι ὁμαλός, ἀλλὰ πληκτικὸς καὶ προσκλινής, ὁδηγεῖ δὲ πρὸς τὰ κάτω εἰς ἓν μικρὸν δωμάτιον ἢ «Ὑπόγειον Θάλαμον», λελαξευμένον ἐντὸς τοῦ βράχου! Ὁ θάλαμος οὗτος εἶναι ὅλως ἰδιορρύθ-

* Ἴδε «Χάρτην τῶν Αἰώνων» εἰς «Χαραυγὴν Χιλιετηρίδος». Τόμος Β'.

Ὀρίσματα Οὐρανοῦ καὶ γῆς
ἀπὸ τῆς βασιλῆος πρὸς τὰ ἀνα

Εὐσημία Καλαμῶν
καὶ Διαδοχῶν τῆς
Μεγάλης Πηλαγίδος,

Φυσικὸς Βράχος

Φυσικὸς Βράχος

Εἰσόδος εἰς τὴν κορυφὴν πρὸς τῆς
ἀνεγέρσεως τῆς Μεγ. Πηλαγίδος

Κάθετ. Αξίσμα

Ὀρίσματα Διαδοχῶν

τὸ γρία

Ἄντρον

Εὐδα πρὸς τὸ γρία

τὸ γρία

Κατασκευὴ Διαδοχῶν Εἰσόδου

Μεγ. Πηλαγίδα
1532 Διαδοχῶν Πηλαγίδος

Διαδοχῶν Εἰσόδου

Θυμὸν Εἰσόδου

Ὀρίσματα
Καλαμῶν

Κόρυφος Μεγ. Πηλαγίδος

1000

2000

3000

4000

5000

6000

7000

8000

9000

μον κατασκευῆς, τῆς ὁροφῆς αὐτοῦ οὔσης καλῶς συμπεπληρωμένης, ἐνῶ αἱ πλευραὶ μόλις ἔχουσιν ἀρχίσει, καὶ ὁ πυθμὴν αὐτοῦ διατελεῖ ἀνώματος ὅλως καὶ ἀτελείωτος. Ἡ κατάσταση τοῦ τοιοῦτον θαλάμου εἰσηγγέσεται εἰς τινὰς τὴν ιδέαν τῆς «Ἀβύσσου», ὁ ὁποῖος ὅρος χρησιμοποιεῖται ἐν ταῖς Γραφαῖς πρὸς παράστασιν ὀλέθρου, λήθης καὶ ἐκμηδενίσεως. Ὁ «Διάδρομος οὗτος τῆς Εἰσόδου» λίαν προσηκόντως ἐκπροσωπεῖ τὴν ἐνεσιῶσαν κατωφερῇ πορείαν τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὴν ἀπώλειαν, ἐνῶ ὁ «Υπόγειος Θάλαμος», διὰ τῆς ιδιορρυθμίου αὐτοῦ οἰκοδομῆς, ἀπεικονίζει τὴν μεγάλην θλίψιν, συμφορὰν, καταστροφὴν, τὸν «μισθὸν τῆς ἁμαρτίας», πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ κατωφερὴς αὕτη πορεία ὁδηγεῖ.

Ὁ «Πρῶτος Ἀνωφερὴς Διάδρομος» εἶναι τοῦ αὐτοῦ περιῖπου μεγέθους πρὸς τὸν «Διάδρομον τῆς Εἰσόδου», ἐκ τοῦ ὁποῖου διακλαδοῦται. Εἶναι μικρός, πληκτικὸς καὶ δυσανάβατος, ἀλλ' ἀνοίγει εἰς τὸ ἄνω αὐτοῦ ἄκρον εἰς εὐρείαν καὶ κομποπρεπὴ διαδρομικὴν Στοάν, ἣτις καλεῖται «Μεγάλῃ Στοά», ἡ ὁροφὴ τῆς ὁποίας εἶναι **ἐπτάκις** ἴση τὸ ὕψος πρὸς τὸ ὕψος τῶν διαδρόμων, οἵτινες ἄγουσι πρὸς αὐτήν. Ὁ πληκτικὸς «Ἀνωφερὴς Διάδρομος» ὑποτίθεται ὅτι παριστᾷ τὴν οἰκονομίαν τοῦ Νόμου, καὶ τὸν Ἰσραὴλ ὡς ἔθνος, ἀπὸ τῆς ἐξόδου αὐτῶν ἐξ Αἰγύπτου. Ἐκεῖ ἐγκατέλιπον οὗτοι τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου καὶ τὴν κατωφερῇ αὐτῶν πορείαν, διὰ νὰ γείνωσιν ἔθνος ἅγιον τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπὸ τὸν νόμον Αὐτοῦ—προτιθέμενοι τοῦ λοιποῦ νὰ βαδίζωσιν ὁδὸν φέρουσαν πρὸς τὰ ἄνω καὶ δύσκολον, ἢ, τὴν ὁδὸν τοῦ εἰδωλολατρικοῦ κόσμου, ἄλλαις λέξεσι, νὰ τηρῶσι τὸν Νόμον. Ἡ «Μεγάλῃ Στοά» ἐννοεῖται ὡς συμβολίζουσα τὴν περιόδον τῆς κλήσεως τοῦ Εὐαγγελίου,—ὁδὸν εἰσεῖ ἀνωφερῇ καὶ δύσκολον, ἀλλ' οὐχί, ὡς ἡ ὀπισθεν αὐτῆς, δύσβατος καὶ περίπλοκος. Τὸ ὕψος καὶ μεγαλειότερον πλάτος τοῦ μεγάλου αὐτοῦ διαδρόμου λίαν καταλλήλως ἐκπροσωπεῖ τὰς μεγαλειτέρας ἐλπίδας καὶ μεγαλειτέρας ἐλευθερίας τῆς Χριστιανικῆς οἰκονομίας.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου πρὸς τὸ δάπ.δοι τῆς «Μεγάλῃς Στοᾶς», κατὰ τὸ χαμηλότερον αὐτῆς ἄκρον, ἄρχειται ἐκεῖθεν «Ὁριζόντιός τις Διάδρομος» ὑπὸ ταύτην, ὅστις φέρει εἰς τὴν

μικρὸν δωμάτιον, κοινῶς καλούμενον «Ὁ Θάλαμος τῆς Βασιλείσης»· Εἰς δὲ τὴν ἀνωτέραν ἄκραν τῆς «Μεγάλης αὐτῆς Στοᾶς» εὐρίσκεται ἕτερός τις πληκτικὸς διάδρομος, ἄγων εἰς τι μικρὸν δωμάτιον ὀνομαζόμενον ὁ «Ἀντι-Θάλαμος», ὅστις ὡσαύτως εἶναι ὅλως ἰδιορρύθμῳ κατασκευῆς, καὶ ὅστις εἰς τινὰς ὑπηγόρευσε τὴν ἰδέαν ὅτι οὗτος ἐκπροσωπεῖ σχολεῖον, — μέρος διαπαιδαγωγήσεως καὶ δοκιμασίας.

Τὸ κυριώτερον ὅμως δωμάτιον τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, διὰ τε τὸ μέγεθος καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς τοποθεσίας αὐτοῦ, εὐρίσκεται μικρὸν τι περαιτέρω, καὶ χωρίζεται ἀπὸ τοῦ «Ἀντι-Θαλάμου» δι' ἐνὸς ἄλλου πληκτικοῦ διαδρόμου. Τὸ δωμάτιον αὐτὸ τυγχάνει γνωστὸν ὡς ὁ «Θάλαμος τοῦ Βασιλέως». Ἐκ τῆς ἀνωθεν αὐτοῦ ὑπάρχει ἀριθμὸς τις μικρῶν διαμερισμάτων καλουμένων «Οἰκοδομικῶν Θαλάμων»· Οἱ ἔννοια τούτων, ἐὰν κέκτηνται οὗτοι τοιαύτην, δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸν ἄνθρωπον, οὐδὲ πρὸς ἄλλο οἰονδήποτε κτίσμα βαδίζον, ἀλλὰ πρὸς τὰς πνευματικὰς ὑπάρξεις, διότι, ὡς ἐκ τοῦ διαγράμματος καταφαίνεται, καίτοι αἱ πλευραὶ καὶ ἡ ὀροφή αὐτῶν εἶναι ἐν τάξει, τετραγωνικαὶ καὶ τετελεσμέναι, οὐδεμία ἐπιφάνεια δαπέδου εὐρίσκεται εἰς οἰονδήποτε ἐξ αὐτῶν. Ὁ «Θάλαμος τοῦ Βασιλέως» ἐμπεριέχει μίαν «Κειμηλιοθήκην» ἢ λίθινον κιβώτιον τὸ μόνον ἐπιπλὸν τὸ εὐρισκόμενον ἐν τῇ Μεγάλῃ Πυραμίδι. Ὁ «Θάλαμος τοῦ Βασιλέως» ἀερίζεται διὰ δύο ἀεραγωγῶν, οἵτινες διαπερῶσι τοὺς τοίχους αὐτοῦ εἰς ἀντιθέτους πρὸς ἀλλήλους διενθύνσεις καὶ φθάνουσι μέχρι τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας, καὶ οἵτινες πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἰδικῶς ἀφείθησαν ὡς τοιοῦτοι παρὰ τῶν οἰκοδόμων.

Ὑπετέθη παρὰ τινων ὅτι ὑπάρχουσιν εἰσέτι καὶ ἄλλοι θάλαμοι καὶ διάδρομοι μέλλοντες εἰσέτι ν' ἀνακαλυφθῶσιν εἰς τὸ μέλλον· Ἀλλ' ἡμεῖς δὲν συμφωνοῦμεν πρὸς τὴν ἰδέαν ταύτην. Εἰς ἡμᾶς παρίσταται καταφανὲς ὅτι οἱ ἤδη ἀνακαλυφθέντες διάδρομοι, καὶ θάλαμοι τελείως ἐξυπηρετοῦσι τὴν θεόθεν προωρισμένην ἀποστολὴν των, ὅπως χρησιμεύσωσιν ὡς μάρτυρες ὅλου τοῦ Σχεδίου τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ κατωτέρου ἢ βορείου ἄκρου τῆς «Μεγάλης Στοᾶς», πρὸς τὰ κάτω ἐκτεινομένης, ὑπάρχει ἀνώμαλός τις

διάδρομος καλούμενος τὸ «Φρέαρ», καὶ φέρων πρὸς τὸν κατωφερῆ «Διάδρομον τῆς Εἰσόδου». Ἡ κατεύθυνσις αὐτοῦ διέρχεται διὰ τινος ἄντρον κειμένου ἐν αὐτῷ τῷ φυσικῷ βράχῳ. Ἡ μεταξὺ τοῦ διαδρόμου τούτου καὶ τῆς Μεγάλης Στοᾶς συγκοινωνία εἶναι λίαν ἁπλοῦς. Φαίνεται δ' ὅτι ἡ πρὸς τὸν «Θάλαμον τῆς Βασιλείσης» διόδος ἀπεκρύπτετο ἀρχικῶς, οὕσα κεκαλυμμένη ὑπὸ τῶν πλακῶν τοῦ δαπέδου τῆς «Μεγάλης Στοᾶς», ὅτι δὲ λιθίνη τις πλάξ ἐκάλυπτε τὸ στόμιον τοῦ «Φρέατος» Ἀλλ' ἤδη ὁλόκληρον τὸ κάτω ἄκρον τῆς «Μεγάλης Στοᾶς» ἀπεσπάσθη ἐκεῖθεν, ἀνοίγεισιν οὕτω τῆς πρὸς τὸν «Θάλαμον τῆς Βασιλείσης» ἀγούσης ὁδοῦ, καὶ ἀφεθέντος τοῦ «Φρέατος» ἀνοικτοῦ Οἱ ἐπισκεφθέντες τὴν Μεγάλην Πυραμίδα καὶ ἐξετάσαντες τὰ κατὰ τὸ ἐν λόγῳ «Φρέαρ», λέγουσιν ὅτι τοῦτο παρίσταται ὥς ἐὰν ἔκρηξις τις ἔλαβε χώραν εἰς τὸ στόμιον τοῦ «Φρέατος» ἀνατινάξασα τὸ ἐπικάλυμμα τοῦ ἀνοίγματος αὐτοῦ ἐκ τῶν κάτω. Ἡ ἡμετέρα γνώμη, ἐν τούτοις, εἶναι ὅτι οὐδεμία τοιαύτη ἔκρηξις ἔλαβεν ποτε χώραν· ἀλλ' ὅτι τὰ πράγματα ἀφένθησαν παρὰ τῶν οἰκοδόμων εἰς ἣν εὐρίσκονται κατὰστασιν, σκοπίμως, ὅπως ὑποδηλοῦσι τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, ὅπερ ἤθελεν ὑποδηλοῦσθαι διὰ τῆς ὑποτιθεμένης ἐκρήξεως, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου θὰ ὁμιλήσωμεν κατωτέρω. Τὸ δὲ παράδοξον ἐν τούτῳ γεγονὸς εἶναι ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῶν λίθων τούτων δύναται πῶς νὰ εὗρεθῇ ἤδη· θὰ ἦτο δὲ καθ' ὑπερβολὴν δυσχερὲς ἔργον τὸ ν' ἀποκομισθῶσιν οἱ λίθοι οὗτοι ἐκεῖθεν.

¹ Πρὸς τὸ ἀνώτερον ἢ νότιον ἄκρον τῆς «Μεγάλης Στοᾶς», τὸ ἐπίπεδον τοῦ ἰδάφους τοῦ «Ἀντι-Θαλάμου» καὶ τοῦ «Θαλάμου τοῦ Βασιλέως» ἐκτείνεται ἐντὸς τῆς «Μεγάλης Στοᾶς», σχηματίζον αἰφνης ἀπότομόν τινα φραγμόν, ἢ ὑψηλὴν τινα βαθμίδα κατὰ τὸ ἐν λόγῳ ἀκρον αὐτοῦ ἄκρον. Ἡ βαθμὶς αὕτη προεξέρχεται τοῦ νοτίου τοίχου κατὰ ἐξήκοντα καὶ ἑνα δακτύλους. Ὁ τοίχος οὗτος ὁ πρὸς τὸ νότιον ἄκρον τῆς «Μεγάλης Στοᾶς» κέκμηται ὡσαύτως ἰδιορρυθμόν τινα ἰδιότητα· δὲν εἶναι κάθετος ἢ κατακόρυφος, ἀλλὰ ἀποκλίνει πρὸς βορρᾶν—εἰς τὴν κορυφὴν κατὰ ἐπὶ δακτύλους—εἰς αὐτὴν

δὲ ταύτην τὴν κορυφὴν ὑπάρχει διάνοιγμά τι ἢ δίοδος συνδέουσα τὴν Μεγάλην Στιοὰν πρὸς τοὺς «Οἰκοδομικοὺς Θαλάμους» τοὺς κειμένους ἄνωθι τοῦ «Θαλάμου τοῦ Βασιλέως».

Οἱ διάδρομοι καὶ τὰ δάπεδα τῆς Πυραμίδος συνίστανται ἐκ σκληροῦ ἀσβεστολίθου, ἐξ οὗ πράγματι ἀποτελεῖται καὶ ἡ ὅλη οἰκοδομή, ἐκτὸς τοῦ «Θαλάμου τοῦ Βασιλέως», τοῦ «Ἀντι-Θαλάμου» καὶ τοῦ μεταξὺ αὐτῶν διαδρόμου, εἰς τοὺς ὁποίους τὰ δάπεδα καὶ αἱ ὀροφαὶ συνίστανται ἐκ γρανίτου. Τὸ μόνον δὲ ἐκ γρανίτου τεμάχιον ἀλλαχοῦ τοῦ οἰκοδομήματος εἶναι τὸ ἐκ γρανίτου «Ἐμβολον», τὸ ὁποῖον εὗρίσκεται σφικτικῶς ἐσφηνωμένον εἰς τὸ κατώτατον ἄκρον τοῦ «Πρώτου Ἀνωφεροῦς Διαδρόμου». «Ο Πρῶτος Ἀνωφερὺς Διάδρομος», ὡς εἶχεν ἀρχικῶς ἀφεθῆ ὑπὸ τῶν οἰκοδόμων, διετέλει πεφραγμένος διὰ τινος στενωῶς προσαρμοζομένου γωνιώδους λίθου κατὰ τὸ κατώτερον αὐτοῦ ἄκρον, ἔνθα συνέχεται πρὸς τὸν «Διάδρομον τῆς Εἰσόδου». Ἦτο δὲ τόσον ἐπιτηδεύως κατεσκευασμένος ὁ τοιοῦτος φραγμός, ὥστε ὁ «Πρῶτος Ἀνωφερὺς Διάδρομος» ἦν ὅλως ἄγνωστος μέχρις οὗ, «κατὰ τὸν ὠρισμένον καιρόν», ἔπεσεν ὁ λίθος. Πλησίον δὲ τοῦ κάτω ἄκρου τοῦ «Πρώτου αὐτοῦ Ἀνωφεροῦς Διαδρόμου», καὶ ἀκριβῶς ὀπισθεν τοῦ φράκτικου λίθου, κεῖται τὸ ἐκ γρανίτου «Ἐμβολον», σφηνοειδῶς πῶς κατεσκευασμένον, καὶ προφανῶς προωρισμένον νὰ παραμένῃ ἐκεῖ, καθ' ὅσον πᾶσαι αἱ μέχρι τοῦδε καταβληθεῖσαι προσπάθειαι πρὸς ἀπόσπασιν αὐτοῦ ἐκεῖθεν ἀπέβησαν εἰς μάτην.

Καίτοι δὲ οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζον τὸν «Διάδρομον τῆς Εἰσόδου», ὡς πιστοποιεῖται παρὰ τῶν ἱστορικῶν, ἐντούτοις ὁ Ἀλ Μαμούν, Ἀραβ τις Καλίφης, ἠγγόει προφανῶς περὶ τῆς ἀκριβοῦς αὐτῆς θέσεως, εἰμὴ μόνον ὅτι, κατὰ τὴν παράδοσιν, αὕτη ἔκειτο ἐπὶ τῆς βορείας πλευρᾷ τῆς Πυραμίδος, ὅτε, κατὰ τὰ 825 μ. Χ, κατόπιν μεγάλων δαπανῶν, κατώρθωσε νὰ διανοίξῃ εἴσοδόν τινα, ὡς δεικνύεται ἐν τῷ διαγράμματι, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἤθελεν εὔρει ἐν αὐτῇ θαυμασίους θησαυροὺς.

Ἀλλὰ μ' ὅλον ὅτι αὕτη ἐνέκλειεν ἀπειρίαν διανοητικῶν θησαυρῶν, οἵτινες ἐκμιῶνται ἤδη, οὐδένα ὁμως θησαυρὸν ἐμπεριεῖχεν αὕτη ἐκ τοῦ εἶδους τὸ ὁποῖον ἐπεζήτουν οἱ Ἀ-

ραβες. Οἱ κόποι αὐτῶν, ὅπωςδὴποτε, δὲν ἀπέβησαν καθ' ὁλοκληρίαν εἰς μάτην, διότι, ἐνῶ οὗτοι εἰργάζοντο, ὁ λίθος ὅσους ἔφρασε τὸν ἀνωφερῇ διάδρομον ἀπεσπάσθη ἀπὸ τῆς θέσεώς του, ἔπεσεν ἐντὸς τοῦ «Διαδρόμου τῆς Εἰσόδου» καὶ ἐφάνερωσε τὸ μυστικόν, ἀποκαλύψας οὕτω τὸν «Πρῶτον Ἀνωφερῇ Διάδρομον». Οἱ Ἀραβες ὑπέθεσαν ὅτι εὗρον ἐπὶ τέλους τὴν ὁδὸν πρὸς τὸν κεκρυμμένον θησαυρόν, καὶ μὴ δυνάμενοι παντοιοτρόπως νὰ ἀποσπάσωσιν ἐκεῖθεν τὸ ἐκ γρηνίτου «Ἐμβολόν», διήνοιξαν ὁδὸν κατὰ μῆκος λατομοῦντες ἤδη πολὺ μᾶλλον εὐχερέστερον τὸν μαλακώτερον ἀσβεσιόλιθον.

Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ ΕΝ ΣΧΕΣΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

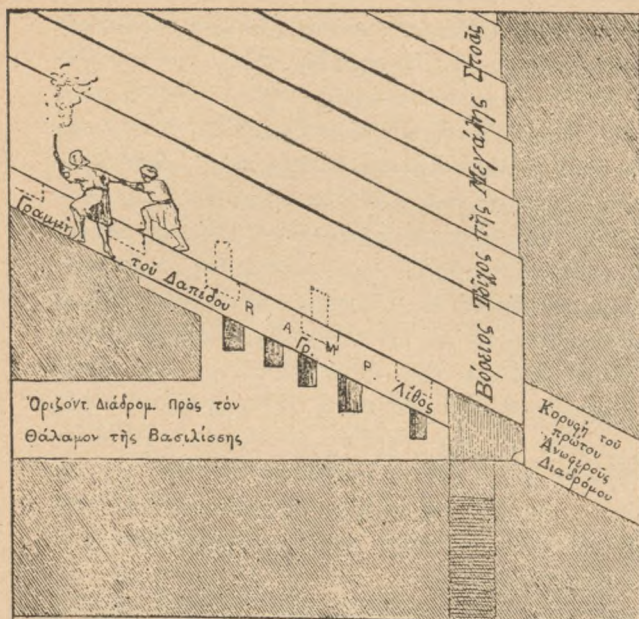
Ἐν ἐπιστολῇ του πρὸς τὸν Καθηγητὴν Smyth, ὁ κ Robert Menzies, ὁ νέος Σκῳτιος, ὅσους πρῶτον ὑπηνίχθη τὸν θρησκευτικὸν ἢ Μεσοινιακὸν χαρακτῆρα τῆς διδασκαλίας τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, λέγει :

«Ἀπὸ τῆς βορείου ἀρχῆς τῆς «Μεγάλης Στοᾶς», μὲ προχώρησιν πρὸς τὰ ἄνω, ἀρχίζουσι τὰ ἔτη τῆς ζωῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ἐκδηλούμενα μὲ τὴν ἀναλογίαν ἐνὸς δακτύλου ἀντὶ ἐνὸς ἔτους. Τριάκοντα καὶ τρεῖς δακτύλοι ἢ ἔτη, ἐπομένως, φέρουσιν ἡμᾶς κατ' εὐθείαν ἀπέναντι τοῦ στομίου τοῦ Φρέατος».

Ἀληθῶς, τὸ Φρέαρ ἐκεῖνο εἶναι ἡ κλεῖς, οὕτως εἰπεῖν, τῆς ὅλης ὑποθέσεως. Τοῦτο ἀντιπροσωπεύει ὅχι μόνον τὸν θάνατον καὶ τὴν ταφήν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἀλλ' ἐπίσης καὶ τὴν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ. Ἡ τελευταία αὕτη καταδεικνύεται διὰ τοῦ ἤδη ἀναγραφέντος χαρακτηρηστικοῦ, ὅτι τὸ στόμιον τοῦ Φρέατος καὶ τῶν πέριξ αὐτοῦ φαίνονται ὡς ἐὰν ἔκρηξις τις διέρρηξε καὶ διήνοιξεν αὐτὸ ἐκ τῶν κάτω. Οὕτως ὁ Κύριος ἡμῶν διέρρηξε τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου, καὶ ἔφερεν εἰς φῶς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀθανασίαν, διανοίξας ἡμῖν νέαν ὁδὸν πρὸς τὴν ζωήν. (Ἐβρ. ι' 20) «Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κρατῇται ὑπὸ τοῦ θανάτου» (Πράξ. β'. 24), εἶναι ἡ φαινομενικὴ γλῶσσα τῶν διαρρηχθέντων βράχων, οἵτινες περιστοιχίζουσι τὸ ἀνώτερον ἄνοιγμα τοῦ «Φρέατος» τούτου. Ὡς δὲ τὸ «Φρέαρ»

ἦτο ἡ μόνη ὁδὸς τῆς εἰσόδου εἰς ἕκαστον τῶν ἀνωφερῶν αὐτῶν διαδρόμων τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, οὕτω διὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Αντρωτοῦ ἡμῶν εἶναι ἡ μόνη πρόσσδος εἰς τὴν ζωὴν, ἐπὶ οἷονδήποτε ἐπιπέδου, διὰ τὸ πεπιτωκὸς ἀνθρώπινον γένος. Καὶ ὥς ὁ «Πρῶτος Ἀνωφερὴς Διάδρομος» εὗρίσκετο μὲν ἐκεῖ, ἀλλ' ἦν ἀδιάβατος, τοιοντοτρόπως ἡ Ἰουδαϊκὴ Διαθήκη, ἡ Διαθήκη τοῦ Νόμου, ἴσταιτο μὲν ὥς ὁδὸς πρὸς τὴν ζωὴν, ἡ προσφέρουσα τοιαύτην, ἀλλ' ἦν ἄχρηστος καὶ ἀδιάβατος ὁδὸς πρὸς τὴν ζωὴν. Οὐδεὶς ἐκ τῶν τοῦ πεπιτωκὸτος γένους ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ ἢ ἔφθασέ ποτε εἰς τὴν ζωὴν, βαδίζων τὴν διαγραφομένην ὑπ' αὐτῆς πορείαν. «Ἐξ ἔργων οὐ δικαιοθήσεται οὐδεμία σάρξ» πρὸς ζωὴν (Ρωμ γ' 20) Ἐκεῖνο, λοιπὸν, τὸ ὁποῖον συμβολίζει τὸ «Φρέαρ» δηλαδὴ τὸ ἀντίλυτρον, τοῦτο εἶναι ἡ μόνη ὁδὸς διὰ τῆς ὁποίας οἷονδήποτε μέλος τοῦ καταδικασμένου γένους δύναται νὰ ἀποκτήσῃ τὴν μεγάλην προμήθειαν τοῦ σχεδίου—τὴν αἰώνιον ζωὴν.

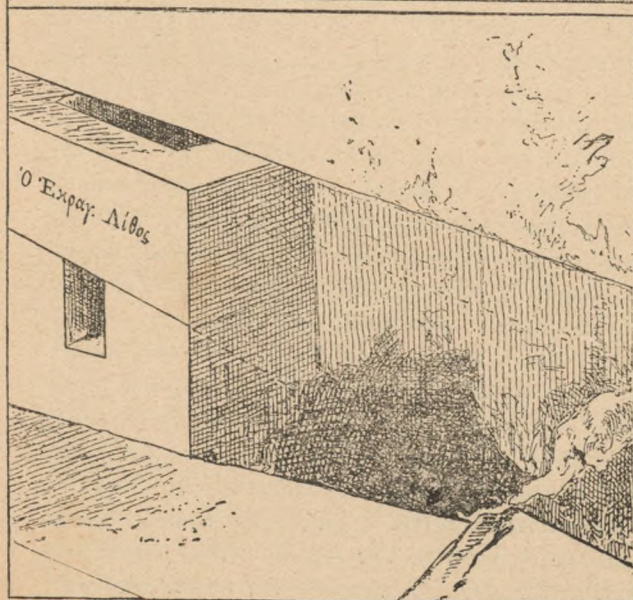
Πολλὰ ἔτη πρὶν γείνη ἡ εἰσήγησις αὕτη, οὐ ἡ «Μεγάλη Στοιὰ» ἀντιπροσωπεύει τὴν Χριστιανικὴν οἰκονομίαν, ὁ Καθηγητὴς Smyth. ἐξ ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων, εἶχεν ὀρίσει τὴν χρονολογίαν τῆς οἰκοδομῆσεως τῆς Πυραμίδος, ὥς λαβοῦσαν χώραν κατὰ τὸ 2,170 π.Χ.· ὁπόταν δὲ ὁ κ. Menzies εἰσηγήθη οὐ οἱ δάκτυλοι τῆς γραμμῆς τοῦ δαπέδου τῆς «Μεγάλης Στοιᾶς» ἀντιπροσωπεύουσιν ἔτη, τότε ἐπῆλθεν εἰς τινὰ ἡ σκέψις οὐ, ἐὰν ἡ θεωρία αὕτη τυγχάνῃ ἀληθῆς, ἡ καταμέτρησις τοῦ δαπέδου ὀπισθοδρομικῶς ἀπὸ τοῦ κάτω ἄκρου τῆς «Μεγάλης Στοιᾶς», μέχρι τῆς συναντήσεως τοῦ «Πρώτου Ἀνωφεροῦς Διαδρόμου» μετὰ τοῦ «Διαδρόμου τῆς Εἰσόδου», καὶ ἐκεῖθεν πάλιν πρὸς τὰ ἄνω κατὰ μῆκος τοῦ «Διαδρόμου τῆς Εἰσόδου» πρὸς τὴν εἰσοδὸν τῆς Πυραμίδος, δεόν νὰ φέρῃ εἰς φῶς σημεῖα τινὰ ἢ ἐνδείξεις καὶ ἐκ τῶν διαδρόμων ἀκόμη, ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὸν ὡς ἀνωτέρω ὀρισμὸν τῆς χρονολογίας τῆς οἰκοδομῆς παρὰ τοῦ Ἀστρονόμου Smyth. καὶ τοιοντοτρόπως ἀποδειχθῇ ἡ χρονολογία τῆς οἰκοδομῆς τῆς Πυραμίδος, καὶ ἡ ὀρθότης τῆς θεωρίας τῶν δακτύλων ὡς ἀντιπροσωπευόντων ἔτη. Ἡ σκέψις αὕτη, καίτοι οὐχὶ πα-

Τομή
(κάθετος καὶ
κατὰ μῆκος)

βλέπουσα
πρὸς δυσμὰς
τοῦ κάτω ἢ
Βορείου ἄκρου
τῆς Μεγάλης
Στοᾶς ἐν
τῇ Μεγ.
Πυραμίδι.

Κλίμ. Ἀρχαία. Σακευτῶν

Μεμεγεθυμένη
Ἀποψὶς
τοῦ ἑκτραγέντος
Λίθου καὶ
τῆς Εἰσόδου
τοῦ Φρέατος

ὥς τοῦτο
καλύπται.

ράλογος, ἦτο ἐν τούτοις αὐστηρὰ καὶ κρίσιμος βάσανος τοῦ ζητήματος, καὶ πρὸς τοῦτο ὁ ἐν λόγῳ κύριος ἐμίσθωσε πολιτικόν τινα μηχανικὸν ὅπως ἐπισκεφθῇ ἐκ νέου τὴν Μεγάλην Πυραμίδα, καὶ ἐπιχειρήσῃ λίαν ἀκριβεῖς καταμετρήσεις τῶν διαδρόμων, θαλάμων, κλπ. Τοῦτο ἐγένετο κατὰ τὸ 1872· ἡ δὲ ἐπὶ τοῦ ὑπὸ ἐξέτασιν ζητήματος ἐκθεσις τοῦ ρηθέντος κυρίου ὑπῆρξεν ἐπιβεβαιωτικὴ καὶ μέχρι τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν. Αἱ παρ' αὐτοῦ γενόμεναι καταμετρήσεις δεικνύουσι τὰς ἤδη περιγραφείσας γραμμὰς τῶν δαπέδων ὡς συμποσούμενας εἰς 2,170 1)2 δακτύλους, **μέχρις ἀκόμῃ καὶ μιᾶς λεπτῶς γραμμογραμμῆς** εἰς τοὺς τοίχους τοῦ «*Διαδρόμου τῆς Εἰσόδου*»! Τοιοῦτοτρόπως, ὅθεν, ἡ χρονολογία τῆς οἰκοδομήσεώς της προσαποδεικνύεται καὶ ἐπιβεβαιοῦται διττῶς· ἐνῶ, ἂφ' ἑτέρου, αἱ γραμμαὶ τοῦ δαπέδου τῶν διαδρόμων ἀποδεικνύονται οὔσαι τετυλιγμέναι βίβλοι ἱστορίας καὶ χρονολογίας, αἵτινες μέλλουσιν εἰσεῖν νὰ ἀκονισθῶσι παγκοσμίως ὡς «*μαρτυρία εἰς τὸν Κύριον ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου*».

Ἐνταῦθα, λοιπόν, χάρις εἰς τὰς λίαν ἀκριβεῖς καταμετρήσεις ὅλων τῶν διαδρόμων, τὰς γενομένας παρὰ τοῦ Καθηγ. Smyth, εἰμεθα εἰς θέσιν νὰ φθάσωμεν εἰς ὅσα εἰς ἡμᾶς φαίνονται ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ ὑπεριέρον ἐνδιαφέροντος χαρακτηριστικὰ τῆς μαρτυρίας τοῦ «*Μάρτυρος*» τούτου, ἐξ ὧν μέχρι τοῦδε ἐξηγγέλθησαν.

Ὅτε τὸ πρῶτον συνέβη νὰ ἐκτιμήσωμεν ὅ,τι ἤδη ἀνεφέρομεν ἐκ τῆς μαρτυρίας τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, ἐσκέφθημεν ἀμέσως ὅτι· Ἐὰν τὸ μνημεῖον τοῦτο ἀποδεικνύεται ὅν ἡ Γραφή ἐν λίθοις· Ἐὰν ἡ Πυραμὶς εἶναι ὑπόμνημα τῶν ἀπορρήτων σχεδίων τοῦ Μεγάλου Ἀρχιτέκτονος τοῦ σύμπαντος, ἐπιδεικνύον τὴν πρόγνωσιν Αὐτοῦ καὶ σοφίαν, ἐν ταύτῃ περιπτώσει **δόξον** νὰ εἶναι, καὶ **θα εἶναι** βεβαίως, ἐν πλήρει συμφωνίᾳ πρὸς τὸν γραπτὸν Αὐτοῦ Λόγον. Τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ ἀπόρρητα τῆς Μεγάλης Πυραμίδος ἐτηρήθησαν ὡς τοιαῦτα μέχρι τοῦ τέλους ἑξ̄ χιλιάδων ἐτῶν τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου, ἀλλ' ὅτι αὕτη ἄρχειται ἤδη παρέχουσα τὴν Ἐαυτῆς μαρτυρίαν καθ' ὅσον ἡ αὐγὴ τῆς Χιλιετοῦς ἡμέρας προβαί-

νει — εἶναι ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ πρὸς τὸν γραπτὸν Λόγον, τοῦ ὁποίου ἡ δαψιλὴς μαρτυρία ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἐνδοξον σχέδιον τοῦ Θεοῦ ἐτηρήθη ὡσαύτως ἀποδρητος ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, καὶ μόνον τότε ἀρχίζει ἐκλάμπουσα ἐν ὅλῃ τῇ ἔντελείᾳ αὐτῆς καὶ δόξῃ.

Ἐξετέθη ἤδη διὰ τῶν δημοσιευθέντων δύο τόμων τῆς «Χαραγγῆς τῆς Χιλιετηρίδος», καὶ προσαποδεικνύεται ὡσαύτως διὰ τοῦ τρίτου τόμου, τοῦ συγγράμματος τούτου, ἡ σαφὴς μαρτυρία τοῦ γραπτοῦ Λόγου, καταδεικνύουσα ὅτι ἰστάμεθα ἐπὶ τῆς οὐδοῦ νέου αἰῶνος, ὅτι ἡ χιλιετής ἡμέρα αὐγάζει, συνεπιφέρουσα τὴν μεταβολὴν καὶ μεταβίβασιν τῆς κυριαρχίας τῆς γῆς ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τοῦ «ἄρχοντος τοῦ κόσμου τούτου» καὶ τῶν πιστῶν αὐτῷ, εἰς τὴν ἐξουσίαν Ἐκείνου, εἰς Ὅν δικαιοματικῶς ἀνήκει (δυνάμει ἐξαγορᾶς) καὶ εἰς τοὺς πιστοὺς ἁγίους Αὐτοῦ. Εἶδομεν δὲ ὅτι, καίτοι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μεταβολῆς ταύτης θέλει εἶσθαι μεγάλη εὐλογία, ἐν τούτοις ὁ χρόνος τῆς τοιαύτης μεταβιβάσεως, καθ' ὃν ὁ παρὼν ἄρχων, «ὁ ἰσχυρός», δένεται, καὶ ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ ἐκδιώκεται τῆς ἐξουσίας (Ματθ. ιβ' 29. Ἀποκλ. κ' 2), θέλει εἶσθαι καιρὸς δοιμείας θλίψεως. Αἱ ἐκ τῶν Γραφῶν χρονολογικαὶ ἀποδείξεις, ἰὰς ὁποίας εἰς τοὺς ἐν λόγῳ τόμους ἐξητάσαμεν, δεικνύουσιν ὅτι ὁ καιρὸς τῆς θλίψεως ταύτης ἄρχεται ἀπὸ τῆς δευτέρας τοῦ Χριστοῦ παρουσίας ἐν τῷ κόσμῳ (Ὁκτωβρ. 1874), ὅποτε ἤρχισεν ἡ κρίσις τῶν ἐθνῶν ὑπὸ τὴν διαφωτίζουσαν ἐπήρειαν καὶ ἐπίδρασιν τῆς Ἡμέρας τοῦ Κυρίου.

Ἡ ἀλήθεια αὕτη δεικνύεται ἐν τῇ Μεγάλῃ Πυραμίδι ὡς ἑξῆς: Ὁ «Κατωφερὴς Διάδρομος» ἀπὸ τῆς εἰσόδου τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, ὁ φέρων εἰς τὸν «Βυθὸν» ἢ «Υπόγειον Θάλαμον» [τὸν ὁποῖον τινὲς, ὡς εἶδομεν, ἀποκαλοῦσιν «Ἀβυσσον»], ἐκπροσωπεῖ τὴν πορείαν τοῦ κόσμου ἐν γένει (ὑπὸ τὸν ἄρχοντα τοῦ κόσμου τούτου), πρὸς τὸν καιρὸν τῆς μεγάλης θλίψεως (τὸν Βυθόν), καθ' ὃν τὸ κακὸν θέλει ἀχθῆ εἰς τὸ τέρας του Ἡ καταμέτρησις τῆς περιόδου ταύτης καὶ ὁ προσδιορισμὸς τοῦ πότε ἡ θλίψις αὕτη θέλει φθάσῃ εἰς τὸ βάθος ἢ τὸν βυθὸν αὐτῆς, εἰσὶ πράγματα λίαν

εὐχερῇ, ἐὰν ἅπαξ ἔχωμεν ὠρισμένην χρονολογίαν — σημειῖόν τι ἐν τῇ Πυραμίδι, ἐκ τοῦ ὁποίου νὰ ἐκκινήσωμεν. ἔχομεν δὲ τὸ χρονολογικὸν αὐτὸ σημεῖον ἐν τῇ συναντήσῃ τοῦ «Πρώτου Ἀνωφεροῦς Διαδρόμου» μετὰ τῆς «Μεγάλης Στιᾶς». Τὸ σημεῖον τοῦτο σημειοῖ τὴν γέννησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς τὸ «Φρέαρ», 33 δακτύλους περαιτέρω, ὑποδεικνύει τὸν θάνατον Αὐτοῦ. Οὕτω, λοιπόν, ἐὰν καταμετρήσωμεν ὀπισθοδρομικῶς, πρὸς τὰ κάτω τοῦ «Πρώτου Ἀνωφεροῦς Διαδρόμου», μέχρι τῆς συναντήσεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ «Διαδρόμου τῆς Εἰσόδου», θὰ ἔχωμεν ὠρισμένην χρονολογίαν, ὅπως σημειώσωμεν ἐπὶ τῆς κατωφεροῦς αὐτῆς διόδου.

Ἡ καταμέτρησις αὕτη δίδει ἄθροισμα 1542 δακτύλους, καὶ ὑποδηλοῖ τὸ ἔτος 1542 π. Χ. ὡς τὴν χρονολογίαν κατὰ τὸ σημεῖον ἐκεῖνο. Ἀκολουθῶς, μετροῦντες πρὸς τὰ κάτω τοῦ «Διαδρόμου τῆς Εἰσόδου» ἀπὸ τοῦ σημείου ἐκείνου, ὅπως εὗρωμεν τὴν ἀπόστασιν μέχρι τῆς εἰσόδου τοῦ «Βυθοῦ», ὅστις ἀντιπροσωπεύει τὴν μεγάλην θλίψιν καὶ καταστροφὴν, μεθ' ἧς μέλλει νὰ κλείσῃ ὁ παρὼν αἰὼν, καὶ ὅποτε τὸ κακὸν θέλει ἀνατραπῇ ἀπὸ τοῦ νὰ ἰσχύῃ, εὐρίσκομεν ταύτην εἶναι 3,416 δακτύλους, συμβολίζοντας 3,416 ἔτη ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω ρηθείσης χρονολογίας, τοῦ 1542 π. Χ. Ὁ ὑπολογισμὸς οὗτος δεικνύει τὸ ἔτος 1874 μ. Χ., ὡς τὴν χρονολογίαν τῆς ἐνάρξεως τῆς περιόδου τῆς μεγάλης θλίψεως, διότι 1542 ἔτη π. Χ. σὺν 1874 μ. Χ. ἀποτελοῦσι 3,416 ἔτη. Τοιουτοτρόπως, ὅθεν, ἡ Πυραμὶς μαρτυρεῖ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1874 μ. Χ. ἦν ἡ Χρονολογικὴ ἔναρξις τοῦ καιροῦ τῆς θλίψεως, ἣτις ἔσεται τοιαύτη, «ὅποια ποτε δὲν ἔγινεν ἀφοῦ ὑπῆρξεν ἔθνος, — οὐδὲ θέλει γεῖναι μετὰ ταῦτα». Καὶ οὕτω ἀποδεικνύεται εἰς τὸ «Μάρτυς» οὗτος τελείως ἐπιβεβαίωσις τὴν μαρτυρίαν τῶν Γραφῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὡς κατεδείχθη διὰ τῶν «Παραλλήλων Οἰκονομιῶν» ἐν τῷ Ζ'. κεφ. τοῦ Β'. τόμου τῆς «Χαραυγῆς τῆς Χιλιετηρίδος».

Οὐδὲ πρέπει ν' ἀμφιβάλλῃ τις τὸ γεγονὸς εἰς τὰ τεσσαράκοντα ἔτη τῆς κρίσεως καὶ θλίψεως ἡρξισαν κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1874, διότι ἡ θλίψις δὲν ἀφίκετο εἰσέτι εἰς τὸ

ἀφόρητον αὐτῆς στάδιον, καὶ διότι, ἡ ἀπὸ τῆς ρηθείας χρονολογίας (1874) περίοδος ὑπῆρξεν, ὑπὸ τινος ἐπόψεως, ἐποχὴ μεγάλης προσόδου ὅσον ἀφορᾷ τὴν γνῶσιν. Ὡς λάβῃ πᾶς τις ἐπ' ὅψιν οὖν τοῦτο καταδεικνύεται ἐν τῇ Μεγάλῃ Πυραμίδι καὶ ἐκτίθεται ἐν τῷ σχεδιαγράμματι τοῦ «Βυθοῦ», τὸ ὁποῖον ἐσχεδιαγραφήθη παρὰ τοῦ Καθηγητοῦ Smyth, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀναφορᾶς πρὸς τὴν τοιαύτην αὐτοῦ ἐφαρμογὴν.

Ἐκτὸς τούτου δέον νὰ ἐνθυμώμεθα ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Κυρίου σαφῶς δεικνύει ὅτι αἱ κρίσεις τοῦ παρόντος καιροῦ, τῆς περιόδου τῆς θλίψεως, θὰ ἀρχίσωσιν ἀπὸ τῆς κατ' ὄνομα Ἐκκλησίας, προπαρασκευάζουσαι τὴν ἀνατροπὴν αὐτῆς, καὶ διὰ τῆς ιδιοτελοῦς διαμάχης μεταξὺ κεφαλαίου καὶ ἐργασίας, ἀμφοτέρω τῶν ὁποίων διοργανοῦσι καὶ παρασκευάζουσιν ἤδη τὴν ὁλονὲν εἰς τὸ κατακόρυφον αὐτῆς σημεῖον προσεγγίζουσιν θλίψιν.

Τὸ σχῆμα καὶ ἡ ἐπεξεργασία τοῦ κατωτάτου δωματίου ἢ «Βυθοῦ» εἶναι ἰδιαζόντως ἀξιοσημεῖωτα. Διότι, ἐνῶ ἡ κορυφὴ καὶ μέρη τῶν πλευρῶν εἶναι κατονικά καὶ ὁμαλά, οὗτος οὐδὲν δάπεδον ἔχει — τοῦ τραχέος πυθμένος του κατερχομένου ὁλονὲν βαθύτερον καὶ βαθύτερον πρὸς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τοῦ «Βυθοῦ», ὅπερ γεγονὸς δικαιολογεῖ τὴν πολλὰκις ἀποδιδομένην εἰς αὐτὸν ὀνομασίαν «**Ἀβυσσος**». Τὸ δωματίον τοῦτο λαλεῖ περὶ ἐλευθερίας ὡς ἐπίσης περὶ θλίψεως, περὶ ἀνυψώσεως ὡς ἐπίσης περὶ ταπεινώσεως ἢ ἐξεντελίσεως· διότι, καθ' ὅσον ὁ περιηγητὴς ἀφικνεῖται εἰς αὐτὸ, περιορισμένος καὶ κατάκοπος ὡς ἐκ τῆς κεκυφίας θέσεως εἰς ἣν ἦτο ἡγαγκασμένος νὰ βαδίξῃ, συνεπιεῖα τοῦ μικροῦ χώρου τοῦ «Διαδρόμου τῆς Εἰσόδου», οὗτος ἐνταῦθα εὐρίσκει οὐχὶ μόνον ἐν βῆμα πρὸς τὰ κάτω εἰς μεγαλειέτερα βάθη, καὶ ἐπὶ «ὀχληροῦ καὶ ἀνιαιροῦ ἐδάφους» λίαν ἀνωμάλου καὶ συντετριμμένου, ἀλλ' εὐρίσκει ὡσαύτως καὶ μέγα ὕψος, καθότι τὸ δωματίον τοῦτο εἶναι κατὰ μέρη πολὺ ὑψηλότερον ἢ ὁ πρὸς αὐτὸ φέρων διάδρομος, ὅπερ συμβολίζει τὰς μεγαλειέτας καὶ εὐρυτέρας εὐκαιρίας τῆς ἐποχῆς πρὸς διανοητικὴν ἀνάπτυξιν τῶν κατ' αὐτὴν ζώοντων.

Πόσον θαυμασίως ἐπικυροῦται ἐπίσης ἡ ἀλήθεια αὕτη ὑπὸ

τῶν γεγονότων. Διότι κυρίως ἀπὸ τοῦ 1874 καὶ ἐντεῦθεν εἶναι ὁποῦ τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας ἀφύπνισε τὰ **πλήθη** τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν. Δὲν σταματῶμεν ἐνταῦθα ὅπως ἐξετάσωμεν κατὰ πόσον τὰ πλήθη ταῦτα εἶναι συνεπῆ ἢ ἀσυνεπῆ πρὸς τὰς ὁποίας ἡσθάνθησαν καὶ ἀξιοῦσιν ἐλευθερίας, καίτοι καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο ὑποδεικνύεται συμβολικῶς ἐν τῷ ἐν λόγῳ δωματίῳ διὰ τῆς ἀνιψώσεως τῆς κορυφῆς καὶ τῆς ταπεινώσεως ἢ καταπτώσεως τοῦ πυθμένος: σημειοῦμεν ἀπλῶς τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ φῶς τῆς παρούσης ἡμέρας—τῆς **Ἡμέρας τοῦ Κυρίου**—γεννᾷ καὶ καλλιεργεῖ τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας· τὸ δὲ πνεῦμα αὐτὸ τῆς ἐλευθερίας, ἐρχόμενον εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὴν ἀλαζονείαν, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν εἰσέτι ἐν ἔξουσίᾳ διτελούντων, θέλει εἶσθαι ἡ αἰτία τῆς θλίψεως, τὴν ὁποίαν αἱ Γραφαὶ διαβεβαιοῦσιν ἡμᾶς ὅτι ἐπὶ τέλους θέλει εἶσθαι λίαν μεγάλη. Καίτοι δὲ μόλις δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ἤρχισε, βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες καὶ διπλωμάται καὶ κεφαλαιοῦχοι, καὶ πάντες οἱ ἄνθρωποι, βλέπονσιν αὐτὴν ἐπερχομένην, καὶ «οἱ ἄνθρωποι ἀποψυχοῦσιν ἐκ τοῦ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων εἰς τὴν οἰκουμένην», διότι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν (αἱ θρησκευτικαὶ ἀρχαὶ καὶ ἔξουσίαι) **δαλεύονται**, καὶ θέλουσιν ὅλως μετακινήθῃ ἐπὶ τέλους. Τὰ πονηρὰ συστήματα—πολιτικά, κοινωνικά καὶ θρησκευτικά—τοῦ «παρόντος πονηροῦ αἰῶνος»--θέλουσι βυθισθῇ κατ' αὐτὴν εἰς τὴν λήθην, εἰς τὸν ὄλεθρον, τὰ ὁποῖα ἐπίσης συμβολίζει ὁ ὑπόγειος οὗτος θάλαμος ἢ «**Βυθός**». Διότι τὸν «**Βυθὸν**» αὐτὸν θεωροῦμεν ὄχι μόνον ὡς σύμβολον τῆς ἀκατασχέτου αὐτῆς θλίψεως, ἥτις θέλει καταλύσει, ἀνατρέψει καὶ ἐξολοθρεύσει τὴν ἐνεσιῶσαν τάξιν τῶν πραγμάτων (διὰ τὸ ἀσυνβίβαστον αὐτῆς πρὸς τὴν καλλιτέραν τάξιν καὶ κατάστασιν πραγμάτων, ἣτις μέλλει νὰ ἐγκαθιδρυθῇ ὑπὸ τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ), ἀλλ' ἐπίσης ὡς σύμβολον τοῦ βεβαίου τέλους πάσης ἀνθρωπίνης υπάρξεως, ἥτις ἐξακολουθεῖ ἐπιδιώκουσα τὴν κατωφερῆ πορείαν, καὶ ἥτις, ὑπὸ τὸν πλήρη φωτισμὸν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, θέλει ἀποφύγει τὸ ν' ἀπαρνηθῇ τὰς ἁμαρτίας της καὶ ἐπιδιώξῃ τὴν δικαιοσύνην.

Σημειώσατε ἐνταῦθα ἑτερόν τι ἐν σχέσει πρὸς τ' ἀνωτέρω:

«Ὁ Δάδρομος τῆς Εἰσόδου» ἔχει κανονικὴν τινα πρὸς τὰ κάτω κλίσιν ἕως οὗ αὕτη φθάνει μέχρι τοῦ «Βυθοῦ», ἔνθα παύει κλίνουσα, καὶ ἐκεῖθεν διενθύνεται πλέον ὀριζοντίως. Μειρῶντες πρὸς τὰ ὀπίσω ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ ὑπογείου αὐτοῦ θαλάμου ἢ «Βυθοῦ» μέχρι τῆς συναντήσεως τῆς ὀριζοντίου μετὰ τοῦ γωνίαν σχηματίζοντος τμήματος τῆς εἰσόδου, εὗρισκομεν τὴν ἀπόστασιν οὖσαν 324 δακτύλους· συνεπῶς, ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐπιπέδου τμήματος τῆς εἰσόδου σημειοῦ χρονολογίαν 324 ἐτῶν πρὸ τοῦ 1874, δηλ., τὸ ἔτος 1550. Τοῦτο δὲ φαίνεται λέγον δι, κατὰ τὴν ρηθεῖσαν χρονολογίαν (1550 μ. Χ.) γεγονὸς τι ἔλαβε χώραν, ὅπερ ἔσχε μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς πορείας τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ τὸ ὁποῖον ἔνι μίτρον συνεκράτησε τὴν πρὸς τὰ κάτω τάσιν αὐτοῦ. Τί τοιοῦτον ἔλαβε χώραν κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον; Ὅποιον μέγα κίνημα, σημειούμενον διὰ τῆς μνησθείσης χρονολογίας ἔσχε τοιαύτην ἐπίδρασιν;

Ἀποκρινόμεθα ὅτι, τὸ οὕτω σημειούμενον κίνημα εἶναι τὸ Κίνημα τῆς Μεταρρυθμίσεως—ἡ μεγάλη διαμαρτυρήσις κατὰ τῶν πλανῶν καὶ τῆς διαφθορᾶς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, τῆς ὁποίας ἡ κατὰ τοὺς προγενεστέρους αἰῶνας ἰσχὺς καὶ ἐπιρροὴ ἔσχε τοιαῦτα ὀλέθρια ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα εἰσιν ἤδη γνωστὰ ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὥς «οἱ σκοτεινοὶ αἰῶνες». Ἡ χρονολογία αὕτη, 1550 μ. Χ., οὐδὲν ἰδιαίτερον συμβὰν τοῦ Μεταρρυθμιστικοῦ κινήματος ἀποδεικνύει καὶ οὔτε ἦτο δυνατόν τὸ τοιοῦτον. Τὸ νὰ σημειοῦται εἰδικῶς καὶ ὑποδεικνύηται οἷονδῃποτε τοιοῦτον συμβὰν, θὰ ἐφαίνετο διὰ ἀποδίδεται ὑπερβαλλόντως μεγάλη σπουδαιότης εἰς τὸ κίνημα ἢ γεγονὸς ἐκεῖνο. Κατ' ἀλήθειαν, ἡ Μεταρρύθμισις δὲν ἦτο ἔν καὶ μόνον γεγονὸς, ἀλλὰ γεγονότα πολλά· οὐδ' ἐπεδιώχθη παρ' ἑνὸς μεταρρυθμιστοῦ, ἢ τάξεώς τινος μεταρρυθμιστῶν, ἀλλὰ παρὰ πολλῶν τοιούτων, καὶ συνίστατο ἐκ πολλῶν μεταρρυθμίσεων· καίτοι δ' οὐδεμία τῶν μεταρρυθμίσεων αὐτῶν ἦν πλήρης, πᾶσαι ὁμῶς συνέτεινον εἰς τὸ ν' ἀναχαιτισθῇ ἡ διαφθορὰ καὶ ἡ κατωφερῆς τοῦ κόσμου πορεία. Σημειωτέον δ' ἐπίσης διὸ ὁ «Μάρτυς» οὗτος ὑποδεικνύει χρονολογίαν ἢ ἔτος εἰς ἄριτον καὶ οὐχὶ εἰς μονὸν ἀριθμόν, ὥς

ἀκριβῶς ἡμεῖς αὐτοὶ ἠθέλομεν πράξει ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Διότι, ἐάν τις ἠθέλεν ἐρωτήσει τὴν χρονολογίαν τῆς Μεταρρυθμίσεως τῶν Διαμαρτυρομένων, δὲν ἠθέλομεν εἰπεῖ 1539 οὐδὲ 1567, ἀλλ' ἠθέλομεν περιγράψει ταύτην ἀκριβῶς ὡς ὑποδεικνύει αὐτὴν ἡ Πυραμὶς: θὰ ἐλέγομεν μᾶλλον, Τὸ Μεταρρυθμιστικὸν Κίνημα ἔλαβε χώραν περὶ τὰ 1550, ὁπότε ἰδίως ἡ ἐπίδρασις αὐτοῦ ἤρξατο νὰ γίνηται αἰσθητὴ εἰς τὸν κόσμον. Τίς ἐγνώριζε, κατὰ τὸν χρόνον καθ' ὃν ἐκτίζετο ἡ Πυραμὶς, περὶ τοῦ ρηθέντος κινήματος καὶ τῆς ἐπιρροῆς αὐτοῦ; Ὁ αὐτὸς μέγας Κύριος, ἡ πρόβησις τοῦ Ὁποίου εἶχεν ἐκφράσει διὰ λόγων εἰς τὸν Προφήτην Δανιὴλ (ια'. 34), περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, εἰπὼν: «Καὶ ὅταν πέσωσι [ἢ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πτώσεώς των] θέλουσι βοηθηθῇ μικρὰν βοήθειαν». Ἡ βοήθεια ἐκείνη ἦν ἡ ἐπὶ τοῦ κόσμου ἐπίδρασις τῆς Μεταρρυθμίσεως, ἣτις προέλαβε τὴν ἐντελῆ ἐξόντωσιν τῆς ἀληθείας ὑπὸ τῆς τότε ἀκμαζούσης πόρνῃς, ἣτις «ἐμέθυεν ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἀγίων, καὶ ἐκ τοῦ αἵματος τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰησοῦ» — Ἀποκλ ιζ'. 6.

Ἄλλ' ἐνῶ, ἀφ' ἐνός, αἱ ἀνωτέρω καταμετρήσεις παρῆλθον οὕτως ἐν πλήρει συμφωνίᾳ τὰς ἐαυτῶν μαρτυρίας, ἄλλη τις καταμέτρησις, ἀφ' ἑτέρου, ἐφαίνετο ὡς ἐντελῶς διαφωνοῦσα πρὸς τὴν Γραφικὴν ἔκθεσιν τῶν πραγμάτων· δηλ. ἡ καταμέτρησις τοῦ «Πρώτου Ἀνωφεροῦς Διαδρόμου», ὅστις κατὰ συμπερασμὸν ἀντεπροσώπενε τὴν περίοδον ἀπὸ τῆς Ἐξόδου τοῦ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου μέχρι τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ*. Τὴν καθ' ὅσον ἀφορᾷ Γραφικὴν ἔκθεσιν, ὡς αὕτη ἔχει ἀναγραφῇ ἥδη, ** **δὲν ἡδυνάμεθα ν' ἀμφιβάλλωμεν**, ἀποδείξαντες ἅπαξ τὴν ὀρθότητα ταύτης διαφοροτρόπως. Ἡ μαθηματικὴ ταύτης ἀπόδειξις

* Ἡ περίοδος αὕτη δὲν εἶναι ἡ αὐτὴ πρὸς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἰς τὴν «Χαραγγὴν τῆς Χιλιετηρίδος» Τόμ. Β'. Κεφ. Ζ'. ὠνομάσαμεν καὶ περιεγράψαμεν ὡς Ἰουδαϊκὸν αἶωμα. Ὁ δεύτερος οὗτος ἤρχισεν 198 ἔτη πρὸ τῆς Ἐξόδου, κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰακώβ, δὲν ἔληξε δὲ εἰμὴ μόνον ὅταν ὁ Κύριος, τὸν ὅποιον οὗτοι ἀπέρριψαν, ἀφῆκε τὸν οἶκον αὐτῶν [ἐρημον], πέντε ἡμέρας πρὸ τῆς σταυρώσεώς του.

** Ἰδὲ «Χαραγγὴ Χιλιετηρίδος» Τόμ. Β'. σελ. 262—265.

δεικνύει ὅτι ὁ χρόνος τῆς Ἑξόδου ἐξ Αἰγύπτου μέχρι τοῦ ἔτους 1 μ. Χ. εἶναι ἀκριβῶς 1614 ἔτη, ἐνῷ αἱ γραμμαὶ τοῦ δαπέδου τοῦ «Πρώτου Ἀνωφεροῦς Διαδρόμου» μειρῶνται μόνον εἰς 1542 δακτύλους. Ἐξ ἄλλου, πάλιν, ἐγνωρίζομεν πέραν πάσης ἀμφιβολίας, ἐκ τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τῶν προφητῶν, ὅτι ὁ αἰὼν τοῦ Νόμου, καὶ ἡ πρὸς τὸν κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ «χάρις» ἢ εὐνοία, δὲν ἔπαυσε κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἀλλὰ ἰσχύει καὶ ἡμῖς ἐτη μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, κατὰ τὸ τέλος τῶν ἐβδομήκοντα ἐβδομάδων τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας, δηλ. εἰς τὰ 36 μ. Χ.* Τὸ γεγονός δὲ τοῦτο ἀναβιβάζει τὸν χρόνον τῆς περιόδου ἀπὸ τῆς Ἑξόδου ἰων ἐξ Αἰγύπτου μέχρι τοῦ πλήρους τέλους τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας εἰς $(1614 + 36 =)$ 1650 ἔτη. Καίτοι δέ, ὑπὸ μίαν ἔποψιν, τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ εὐλογία τῆς νέας οἰκονομίας ἤρχισαν κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν (Λουκ. β'. 10—14, 25—38) μεθ' ὅλα ταῦτα ἡ Μεγάλη Πυραμὶς ἔδει, **κατὰ τινὰ τρόπον**, νὰ ὑποδεικνύῃ τὴν πλήρη διάρκειαν τῆς πρὸς τὸν Ἰσραὴλ εὐνοίας. Τοῦτο δὲ εὖρομεν τέλος καταδεικνύμενον λίαν θαυμασίως. Τὸ ἐκ γρανίτου «Ἐμβολον» ἀπεδείχθη ὅτι εἶναι τὸ ὑπόλοιπον ἀκριβῶς πρὸς συμπλήρωσιν τῆς διαρκείας τῆς περιόδου ταύτης, μέχρι τοῦ τελευταίου αὐτῆς ὁρίου. Τότε δὲ πλέον κατενόησαμεν διατί τὸ «Ἐμβολον» αὐτὸ ἐνεπήχθη ἐκεῖ τόσον ἀσφαλῶς, ὥστε οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἠδυνήθη νὰ μετατοπίσῃ αὐτό. Ὁ Μέγας Ἀρχι-Οἰκοδόμος ἔθεσεν αὐτὸ ἐκεῖ ὅπως μένῃ, διὰ νὰ ἀκούσωμεν τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ σήμερον ἐπιβεβαιούσαν τὰς Γραφὰς κατὰ τε τὸ σχέδιον καὶ τὴν χρονολογίαν αὐτῶν.

Καταμετρῶντες τὸν διάδρομον αὐτὸν μετὰ τοῦ «Ἐμβόλου» του, δεόν νὰ θεωρήσωμεν αὐτὸν ὡς ἐὰν οὗτος ᾖν τηλεσκοπικόν τι, μετὰ τοῦ «Ἐμβόλου» ἐξηγμένου, μέχρις οὗ τὸ ἄνω ἄκρον φθάσῃ εἰς τὴν θέσιν τὴν ἀρχικῶς σημειωθείσαν διὰ τοῦ κάτω ἄκρου του. Ἡ ἀπόστασις πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τῆς βορείας εἰσόδου τῆς «Μεγάλης Στοᾶς», μέχρι τοῦ κάτω

* Ἴδὲ «Χαραγὴ Χιλιετηρίδος» Τόμ. Β'. Κεφάλ. Ζ'.

ἄκρου τοῦ ἐκ γρανίτου « Ἐμβόλου », εἶναι 1470 δάκτυλοι, εἰς τοὺς ὁποίους, ἐὰν προσθέσωμεν καὶ τὸ μήκος τοῦ « Ἐμβόλου » ἐξ 179 δακτύλων, ἔχομεν ἐν συνόλῳ ἄθροισμα ἐκ 1649 δακτύλων, ἀντιπροσωπευόντων 1649 ἔτη. Ὁ δὲ εἰς δάκτυλος, ὁ ἀντιπροσωπεύων ἐν ἔτος, καὶ ἀποτελῶν τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω 1649 καὶ 1650 ἐτῶν, τὰ ὁποῖα δεικνύονται ὑπὸ τῆς Γραφικῆς χρονολογίας τῆς περιόδου ταύτης, ὑπολογίζεται εὐκόλως ὅταν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν ἄκρῳ τοῦ γρανιτώδους αὐτοῦ « Ἐμβόλου » ἔχει θρυμματισθῇ σημαντικῶς παρ' ἐκείνων, οἵτινες προσεπάθησαν ν' ἀποσπάσωσιν αὐτὸ ἀπὸ τῆς θέσεως εἰς ἣν διατελεῖ στερεῶς ἐσφηνωμένον ἐν τῷ διαδρόμῳ.

Μὲ τοιαύτην λοιπὸν ἀκριβείαν ἐπιβεβαιοῦ ὁ λίθινος « Μάρτυς » τὴν μαρτυρίαν τῆς Γραφῆς, καὶ δεικνύει ὅτι ἡ περίοδος τῆς Ἐξόδου τοῦ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου μέχρι τοῦ πλήρους τέλους τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας ὡς ἔθνους *, Μ. Χ. 36, ἦν ἐκ 1650 ἐτῶν. Οὐδεὶς ὅμως ὡς συγχύση τὴν περίοδον ταύτην πρὸς τὴν ἄλλην περίοδον τῆς Ἰουδαϊκῆς καὶ Χριστιανικῆς Οἰκονομίας, τὴν δεικνυμένην εἰς τὰς « Παραλλήλους Οἰκονομίας » — δι' ὧν δεικνύεται ὅτι ἕκαστος τῶν δύο αὐτῶν αἰώνων ἀποτελεῖται ἐκ 1845 ἐτῶν διαρκείας, ἐνὸς μὲν ἀρχομένου ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰακώβ μέχρι τοῦ 33 ἔτους Μ. Χ., καὶ τοῦ ἐνέρον ἀπὸ τοῦ 33ου ἔτους Μ. Χ. μέχρι τοῦ 1878 μ. Χ.

Καὶ οὐχὶ μόνον θαυμάσιος καὶ εὐμήχανος ὑπῆρξεν ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἀποκρύψεως καὶ ἐν ταύτῃ τῆς ἐφοδιάσεως τῆς διαρκείας τῆς ἀπὸ τῆς Ἐξόδου μέχρι τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν περιόδου (ὅπως αὕτη χρησιμεύσῃ, ἐν τῷ ὥρισμένῳ καιρῷ, ἐπιβεβαίωσις τῆς μαρτυρίας τῆς Γραφῆς), ἀλλ' ὁ προσεκτικῶς ἀναγινώσκων δύναται νὰ ἴδῃ εὐχερῶς, ὅτι μόνον κατὰ τὴν τοιοῦτον τρόπον ἔδει νὰ γείνη τοῦτο, διὰ δύο λόγους : Πρῶτον, διότι ἡ Ἰουδαϊκὴ οἰκονομία οὐχὶ μόνον ἔσχε τὴν ἀρχὴν τῆς εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ἰακώβ, πρὸ τῆς Ἐξόδου αὐτῶν ἐξ Αἰγύπτου, ἀλλ' ἐπίσης ἐξηκολούθησε

* Ἰδὲ Χαύραυγ. Χιλιετηρ. Τόμος Β'. Κεφ. Γ'.

συμβαδίζουσα ἐκ παραλλήλου καὶ μετὰ τῆς Χριστιανικῆς οἰκονομίας καθ' ὅλα τὰ τριάκοντα καὶ τρία ἔτη τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν· καὶ δεύτερον, διότι ἐὰν ὁ «Πρῶτος Ἀνωφερὴς Διάδρομος» κατεσκευάζετο ἀρκούντως μακρὸς ὥστε νὰ ἀναπαριστᾷ τὸν Ἰουδαϊκὸν αἰῶνα τελείως εἰς δακτύλους, ἀντιπροσωπεύοντας ἔτη, τοῦτο ἤθελε καταστήσει ἀπαραίτητον τὴν κατασκευὴν τῆς Πυραμίδος εἰσέτι μεγαλειέρας, ὅπερ ὅμως ἤθελε καταστρέφει, ἅφ' ἑτέρου, τὰ ἐπιστημονικὰ αὐτῆς χαρακτηριστικὰ καὶ διδάγματα.

Ἐλθωμεν ἤδη εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς «Μεγάλης Στοᾶς», εἰς τὸ τέλος τοῦ «Πρώτου Ἀνωφεροῦς Διαδρόμου», σημειοῦντες ταυτοχρόνως καὶ τὴν συμβολικὴν αὐτῆς μαρτυρίαν. Ἡ «Μεγάλη Στοά» εἶναι ἐπτάκις ὑψηλότερα τοῦ «Πρώτου Ἀνωφεροῦς Διαδρόμου». Κέκτεται δὲ εἰς τοὺς τοίχους αὐτῆς ἐπὶ σειρὰς λίθων, προσκλινῶς ἐπικαθημένων ἀλλήλων, ἐκ λείου, ἐξόχως ἐστιβωμένου καὶ ἐξαιρετικῶς ὠραίου γαλακτοχρῶν ἀβεστολίθου. Τὸ ὕψος αὐτῆς εἶναι εἴκοσι καὶ ὀκτὼ ποδῶν, καίτοι λίαν στενόν, ἔχον μόνον ἕξ ποδῶν πλάτος ἀπανταχοῦ, συστελλόμενον ὅμως εἰς τρεῖς πόδας κατὰ τὸ δάπεδον, καὶ εἰς ὀλιγώτερον τῶν τριῶν κατὰ τὴν ὁροφὴν. Ὁ Καθηγητὴς Greaves, καθηγητὴς τῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὁξφόρδης κατὰ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα, περιγράφων ταύτην, ἔγραφεν :

Ἡ «Μεγάλη Στοά» εἶναι μεγαλοπρεπὲς ἀριστούργημα, μὴ ὑπολείπονται, εἴτε ὑπὸ ἔποψιν περιεργείας, τέχνης ἢ πλούτου ὑλικῶν, τῶν πολυτελεστάτων καὶ μεγαλοπρεπεστάτων οἰκοδομημάτων... Ἡ Στοά αὕτη, ἡ διάδρομος, ἥ ὅτι δὴποτε ἄλλο δύναται νὰ ὀνομασθῇ αὕτη, εἶναι κεκτισμένη ἐκ λευκοῦ ἐστιβωμένου μαρμάρου (σκληροῦ ἀβεστολίθου), ὅστις εἶναι ὁμαλῶς κεκομμένος κατὰ εὐρεὰ τειράγωνα ἢ τραπέζαι. Ἐκ τῶν αὐτῶν ὑλικῶν ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι ἐστρωμένον τὸ δάπεδον, ἐκ τῶν αὐτῶν ἐπίσης εἶναι καὶ ἡ στέγη καὶ ἐκ τῶν ἰδίων εἶναι καὶ αἱ πλευραὶ τῶν περιτοιχοῦντων αὐτὴν τοίχων· ἡ πλοκὴ τῶν ἀρμῶν εἶναι τόσον σιγὴ ὥστε σπανίως δύναται νὰ γείνη καταληπτὸν εἰς τὸν ἐταστικὸν ὀφθαλμόν. Ὅ,τι δὲ προστίθῃ χάριν εἰς τὴν ὅλην οἰκοδομήν, καίτοι τοῦτο καθιστᾷ τὴν δίοδον μᾶλλον δυσχερῆ καὶ ὀλισθηράν, εἶναι ἡ ἀνωφέρεια καὶ ὕψους τῆς ἀνόδου.... Εἰς τὴν ἀρθροσίαν καὶ κατὰξιν τῶν μαρμάρων (ἀβεστολίθων) εἰς ἀμφοτέρας τὰς πλευρὰς τῶν τοίχων, ὑπάρχει ἀριστούργημα τι ἀρχιτεκτονικῆς, κατὰ τὴν ἐμὴν κρίσιν, ἐξόχως ἐπίχαρι· τοῦτο δὲ εἶναι τὸ ὅτι, πᾶσαι

οἱ σειραὶ ἢ στοῖχοι, οἱ ὅποιοι ἐν συνόλῳ εἶναι ἐπὶ καὶ μόνον (τόσον μεγάλοι εἶναι οἱ λίθοι οὗτοι), ἐπικάθηνται ἀλλήλων καὶ βασίζονται κατὰ τρεῖς δακτύλους καὶ μόνον. Τῆς βάσεως τῶν λίθων τῆς ἀνωτάτης σειρᾶς στηριζομένης ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς ἐπομένης, καὶ οὕτω κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν καὶ αἱ λοιπαὶ σειραὶ ἐφ' ὅσον κατέρχονται».

Ὁ δὲ Καθηγητὴς Smyth ἀποφαίνεται ὅτι ἤθελεν εἶσθαι ἀδύνατον νὰ παραστήσῃ τις αὐτὴν προσηκόντως δι' εἰκόνων, καὶ ἐπάγεται :

«Αἱ πρὸς περιγραφὴν τῆς Μεγάλης Στοᾶς ουνθῆκαι καὶ περιστάσεις, ὑπερβαίνουναι τὸ στάδιον ἢ τὰ ὅρια τῆς ὀρθῆς δι' εἰκόνων ἀναπαραστάσεως, λόγῳ τῆς στενότητος τοῦ ἀνοίγματος, τοῦ ἐξόχου θολωτοῦ ὕψους, καὶ τῆς ὅλως ἰδιορρυθμοῦ προσκλινούσας γωνίας τοῦ μακροῦ αὐτῆς δαπέδου· δαπέδου, ὅταν τις παρατηρῇ ἐκ τοῦ βορείου αὐτῆς ἄκρου πρὸς νότον, ἀνερχόμενος καὶ ἀνερχόμενος ὁλονὲν διὰ μέσου τοῦ σκοτούς, οἷον εἰ ἀτελευτήτως καὶ μὲ τοιαύτην ἀπότομον κατωφύρειαν, ὥστε οὐδεὶς ποτε καλλιτέχνης μὲ οἰανδήποτε ἄποψιν ταύτης, ἐξωγραφισμένην ἐπὶ κατακορύφου ἢ καθέτου ἐπιπέδου, θὰ ἠδύνατο ποτε νὰ ἐλπίσῃ ὅπως ἀναπαραστήσῃ περισσότερον ἢ μικρόν μόνον μέρος τοῦ δαπέδου ἐκείνου, ὕψω μένου πρὸς τὰ ἄνω καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἐξεστῆναι καὶ ἐξερχομένην εἰς τὴν κορυφὴν. Ἐνῶ, ἀφ' ἑτέρου, παρατηροῦντες πρὸς τὸ βόρειον ἐκ τοῦ νοτίου ἄκρου τῆς Στοᾶς, χάνετε τὸ δάπεδον αὐτοστιγμὲν, καὶ βλέπετε μακρὰν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ὀράσεώς σας μέρος μόνον τῆς ἀποκρήμνου κατωφεροῦς ὀροφῆς. Ἄλλως τε ὅ,τι διαπερᾷ καὶ ἀποσπᾷ ὁλονὲν τὴν προσοχὴν σας ἐκατέρωθεν τῶν πλευρῶν, εἶναι οἱ μεγαλοπρεπεῖς συμπτώσεις καὶ ἐπιπλοκαὶ τῶν ὑψηλῶν σκοτεινῶν τοίχων. Τὰ πάντα ἐπὶ μᾶς καὶ μόνον ἀνησύχου κλίσεως, ὁμιλοῦντα περὶ ἐργασίας καὶ κόπων ἀπὸ μᾶς διεκθύνσεως, περὶ κινδύνων ἐξ ἄλλης, καὶ περὶ βουνῶν δυνάμεως καὶ ἰσχύος πανταχόθεν».

Ὅποια θαυμασία εἰκὼν παρέχεται ἡμῖν ἐν τῇ «Μεγάλῃ ταύτῃ Στοᾷ» τῆς πορείας τῆς ἀληθοῦς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, καὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ μικροῦ ποιμνίου τῶν νικητῶν, κατὰ τὴν μακρὰν περίοδον τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ ποτε ὠραῖοι, γαλακτιόχροες τοῖχοι καὶ ὀροφή, τὰ ἀποτελούμενα ἐκ κανονικῶν ἀλλεπαλλήλων λίθων, πάντων προσκλινόντων πρὸς τὰ ἄνω, παριστιῶσιν οὐχὶ τὴν ἱστορίαν τῆς κατ' ὄνομα Ἐκκλησίας, ὥς τινες ὑπέθεσαν—ἄλλως πόρρω θὰ ἀπείχον τοῦ νὰ εἶναι κανονικοὶ καὶ πρὸς τὰ ἄνω κλίνοντες—ἀλλ' οὗτοι ἀφηγοῦνται τὴν μεγάλην χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν ἐπιδαψιλευθεῖσαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγε-

λίον, τὴν «ἄνω κλῆσιν» εἰς τινὰς ἐλευθερίας καὶ προνόμια, ἅτινα προσεφέρθησαν ὑπὸ ὁρὸν πρὸς τοὺς δεδικαιωμένους κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ αἵωνος τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν διανοιχθεῖσαν πρὸς τὰ ἄνω διὰ τοῦ «Φρέατος» — τοῦ ἀνιλύτρου.

Τὸ ἔξοχον ὕψος τῆς «Μεγάλης» ταύτης «Στοιᾶς» — ἐπὶ τῆς μεγαλειότερον τοῦ ὕψους τοῦ διαδρόμου τοῦ παριστιῶντος τὴν Ἰουδαϊκὴν οἰκονομίαν (τοῦ ἀριθμοῦ **ἑπτὰ** συμβολίζοντος τὸ πλήρες καὶ τέλειον) — ἐκπροσωπεῖ τὸ πλήρωμα τῆς εὐλογίας, ἣν ἐνέχει ἡ Ἀβραμαία ἐπαγγελία, ἥτις ὄντως τίθεται ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ «Θάλαμος τοῦ Βασιλέως», εἰς τὸ τέλος τῆς «Μεγάλης Στοιᾶς», παριστᾷ τὸ τέλος τῆς σταδιοδρομίας, εἰς ἣν ὁδηγεῖ πάντας τοὺς πιστοὺς ἢ ἐν τῷ παρόντι γενομένη ἄνω κλήσις. Ὁ «Θάλαμος» δ' οὗτος «τοῦ Βασιλέως», ὥς ἀμέσως κατωτέρω θὰ ἴδωμεν, εἶναι τὸ μᾶλλον προσφορώτατον σύμβολον τοῦ τελικοῦ προορισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦ «Φρέατος», (τὸ ὁποῖον παριστᾷ τὸ ἀνιλύτρου) καὶ τὸ ὁποῖον κεῖται εἰς τὴν εἴσοδον ἀκριβῶς τῆς Στοιᾶς ταύτης, καὶ τὸ ὁποῖον πάντες οἱ εἰς τὴν ὁδὸν ταύτην εἰσερχόμενοι δέον ν' ἀναγνωρίσωσιν, ἡ δικαίωσις ἡμῶν συμβολίζεται λίαν ἐξόχως. Τοιοῦτοτρόπως ἡ «Μεγάλη Πυραμὶς» λαλεῖ ἡμῖν λέγουσα, «Οὐδὲν νῦν κατάκριμα τοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». Τὸ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπέραντον μῆκος τῆς «Μεγάλης Στοιᾶς» δεικνύει πόσον μακρὸς ἐφάνη εἰς τὰ κατ' ἄτομα μέλη τῆς Ἐκκλησίας ὁ αἶων οὗτος τοῦ Εὐαγγελίου, ἐνῶ ἡ στενότης αὐτῆς παριστᾷ προσφυῶς «τὴν στενὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν ζωὴν, τὸ δὲ κρημνῶδες τὴν δυσκολίαν μεθ' ἧς ἡ ὁδὸς αὕτη διανύεται, καὶ τὸν διηνεκῆ κίνδυνον τῆς πτώσεως καὶ ἀποστασίας, ὅστις κεῖται ἐνώπιον πάντων τῶν ἀμελούντων νὰ παραφυλάττωσιν ἀγρύπνως τὰ βήματά των. Ἐντούτοις, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν τοίχων αὐτῶν τῆς θείας χάριτος ἔγκειται ἡ ἀσφάλεια πάντων τῶν ἀκολουθούντων τὴν εὐποιάν, πάντων ὅσοι προβαίνουσιν ἀξάνοντες εἰς τὴν χάριν, ὅπως ἀναβῶσι τὴν δυσχερεῆ στυγρὴν ὁδὸν, ὅπως «βαδίσωσιν οὐχὶ κατὰ τὴν σάρκα, ἀλλὰ κατὰ τὸ πνεῦμα».

Ἀτενίζοντες πρὸς τὰ ἄνω κατὰ μῆκος τῆς «Μεγάλης

Στοιᾶς», βλέπομεν ὅτι αὕτη ἔχει τέλος ὡς ἐπίσης ἔσχεν ἀρχήν. Οὕτως, ὅθεν, λέγεται ἡμῖν ὅτι τὰ μέγιστα καὶ τίμα προνόμια τὰ παρατεινόμενα καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ παρόντος αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου θέλουσί ποτε **παύσει** — ἡ θανμασία ἄνω κλήσις εἰς τὴν μετὰ τοῦ Χριστοῦ συγκληρονομίαν, ὡς «νύμφη» Αὐτοῦ, θέλει τερματισθῇ, ὁπότεν ἐπαρκὴς ἀριθμὸς ἀνθρώπων πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ «μικροῦ ποιμνίου» θὰ ἔχη ἀποδεχθῇ τὴν κλήσιν. Τοῦτο τὸ ὁποῖον ὁ λίθινος οὗτος «Μάρτυς» δεικνύει οὕτως ἐν εἰκόνι, ὁ γραπτὸς τοῦ Θεοῦ Λόγος σαφηνίζει τελείως, δεικνύων, ὡς ἀλλαχοῦ εἶδομεν, ὅτι τὸ προνόμιον τοῦ τρέχειν διὰ τὸ μέγα βραβεῖον τῆς «ἄνω κλήσεως» ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ Εὐαγγελίου. Οὐδέποτε πρότερον ἐχορηγήθη τοῦτο εἰς οἰονδήποτε ἄλλον — τοῦ Ἀρχηγοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ, ὄντος τοῦ πρώτου, εἰς ὃν τοῦτο τὸ πρῶτον προσεφέρθη, τοῦ πρώτου, ὅσους ἀπεδέχθη τοὺς περὶ θυσίας ὄρους αὐτοῦ, καὶ τοῦ πρώτου, ὅσους εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀμοιβὴν αὐτοῦ. Τὸ νότιον ἄκρον τῆς «Μεγάλης Στοιᾶς» σημειοῖ τόσον ὠρισμένως τὸ τέλος ἢ ὅριον τῆς κλήσεως εἰς τὴν θείαν φύσιν, ὅσον τὸ βόρειον ἄκρον αὐτῆς σημειοῖ τὴν ἀρχὴν τῆς προσφορᾶς τῆς μεγάλης ταύτης χάριτος ἢ εὐνοίας.

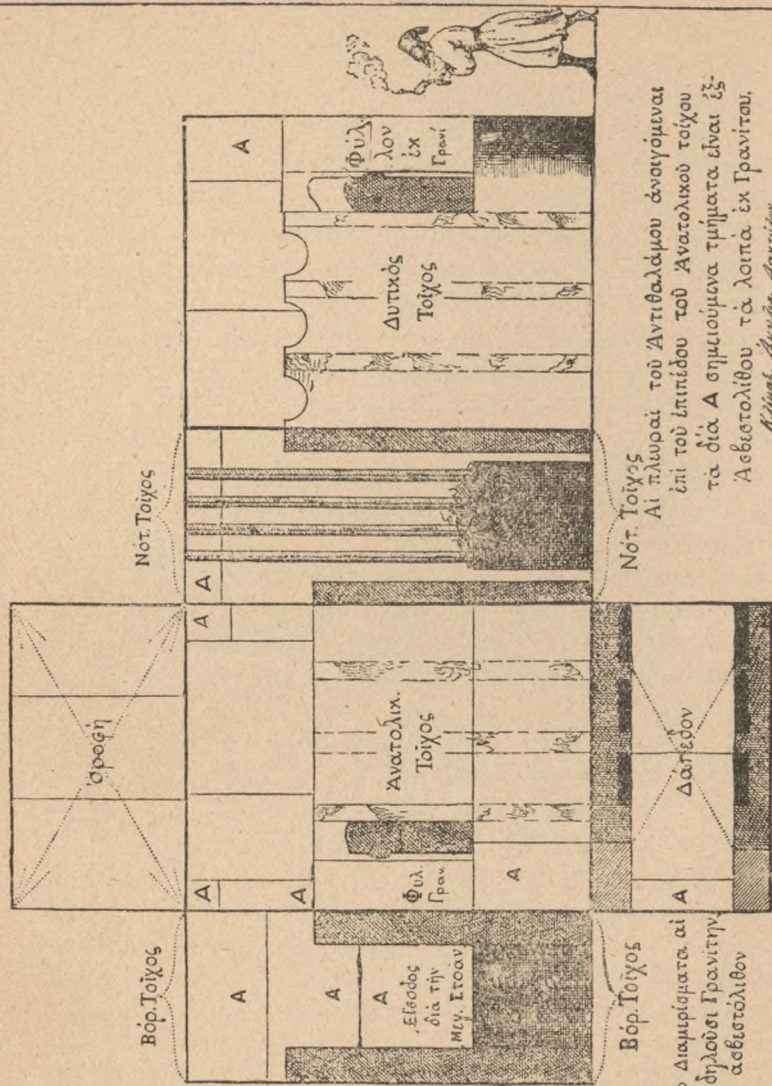
Ἄλλ' ἀφοῦ ἡ «Μεγάλη Στοιᾶ» παριστᾷ τὴν ἐκ Θεοῦ «ἄνω ἡμῶν κλήσιν», ὥς ἐξετάσωμεν περαιτέρω καὶ ἴδωμεν εἰς τί ἡ κλήσις αὕτη ὁδηγεῖ ἐν τῇ περιστάσει ἐκάστου αἰτόμου. Γνωρίζομεν ἤδη ἐκ τῶν Γραφῶν ὅτι ἐκλήθημεν ἵνα συμπάθωμεν μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ἵνα συναποθάνωμεν μετ' αὐτοῦ, καὶ **εἰσεέλθωμεν μετὰ ταῦτα εἰς τὴν δόξαν Αὐτοῦ**. Πάντα δὲ ταῦτα εὐρίσκομεν ἐκκλητικῶς συμβολιζόμενα εἰς τὸν ὅλως ἰδιαίτερον τρόπον, καθ' ὃν ἐπιτυγχάνεται ἡ εἰσοδος εἰς τὸν «Θάλαμον τοῦ Βασιλέως», εἰς τὸ τέλος τῆς «Μεγάλης Στοιᾶς». Ἡ ὁδὸς, διὰ τῆς ὁποίας οἱ ἀποδεχόμενοι τὴν «ἄνω κλήσιν» δύνανται νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὴν οὐρανίαν δόξαν, ἥ τις δόξα παριστάνεται διὰ τοῦ «Θαλάμου τοῦ Βασιλέως», δὲν εἶναι ἄμεσος. Οἱ τοιοῦτοι δέον ἐν πρώτοις νὰ δοκιμασθῶσι κατὰ πάντα, καὶ εὐρεθῶσιν ὑπήκοοι εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἄλλως δὲν δύνανται νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὴν ἀπολειπομένην κα-

τάπανσιν. Ἡ Γραφικὴ αὕτη διδασκαλία, καὶ ἡ πείρα πάντων τῶν τρεχόντων διὰ τὸ μέγα βραβεῖον, ἐξεικονίζεται τόσον ἐντόνως ὑπὸ τῆς Μεγάλης Πυραμίδος. Ὡς ἡ κλῆσις ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀφιέρωσιν καὶ εἰς μαθήματα θυσίας, οὕτως ἡ «Μεγάλη Στοά» ἄγει εἰς τινὰς χαμηλοὺς διαδρόμους, οἵτινες συμβολίζουν ταῦτα. Φθάσας εἰς τὸ ἀνώτερον αὐτῆς ἄκρον ὃ ἐρευννητὴς ἢ ὁδοιπóρος ἀνάγκη νὰ κύψῃ λίαν χαμηλῶς εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου ἢ διόδου τῆς ἀγοῦσης εἰς τὸν «Ἀντιθάλαμον». Ἡ κύψις αὕτη συμβολίζει τὴν ἀφιέρωσιν ἢ τὸν θάνατον τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως, τὴν ἀρχὴν τῆς αὐτοθυσίας, εἰς ἣν καλοῦνται πάντες οἱ θέλοντες ν' ἀφικθῶσιν εἰς τὴν θεῖαν φύσιν. Πόσον στοιχίζει ἡ τοιαύτη αὐτοθυσία μόνον οἱ ἀποδεχθεῖτες τὴν κλῆσιν ταύτην γνωρίζουσι, καὶ ὅσοι ἔχουσι παραχωρήσει ἀληθῶς τὴν ἀνθρωπίνην θέλησιν.

Διελθόντες ἅπαξ τὴν ταπεινὴν αὐτὴν διόδον, ἥτις παριστᾷ τὴν ἀφιέρωσιν, εὐρισκόμεθα εἰς τὸ διαμέρισμα τὸ γνωστὸν ὡς «Ἀντι-Θάλαμος». Ἐν ταῦθα τὸ δάπεδον παύει πλέον νὰ εἶναι ἐστρωμένον ἐξ ἀσβεστολίθου· ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου καὶ ἐφεξῆς τὸ βάδισμα γίνεται πλέον ἐπὶ σκληροῦ γρανίτου, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ ὡς σημαῖνον **νέα**ν τινὰ στάσιν ἢ θέσιν ὡς «νέα κτίσματα». Ἀλλ' ἅμα ὡς θέσωμεν πόδα ἐπὶ τοῦ ἐκ γρανίτου ἐδάφους. ὅπως εἰσέλθωμεν εἰς τὴν νέαν θέσιν, ὡς νέα κτίσματα, αἰφνης παρουσιάζεται ἐνώπιον ἡμῶν ἐν πελώριον διάφραγμα ἐκ γρανίτου: τοῦτο τυγχάνει γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Γρανίτινον Φύλλον». Τοῦτο ἐν εἰδὲι καταπετάσματος ἀποκλείει τὸν δρόμον ἐν μέρει, ἀφίνον μόνον χαμηλὴν τινὰ εἰσόδον, ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ διήλθομεν, τεσσαράκοντα τεσσάρων δακτύλων ὕψους, ὥστε ἀνάγκη νὰ κύψωμεν καὶ πάλιν πρὶν δυνηθῶμεν νὰ ἀπολαύσωμεν τελείως τὰ προνόμια, αἵτινα παριστῶνται καὶ ἐκτίθενται διὰ τοῦ «Ἀντι-Θαλάμου». Τὸ Γρανίτινον αὐτὸ Φύλλον» εἶναι σύμβολον τοῦ **θείου θελήματος**, καὶ φαίνεται λέγον εἰς τὸν πρὸ μικροῦ διελθόντα τὴν χαμηλὴν διόδον τὴν συμβολίζουσαν τὴν παραχώρησιν τοῦ ἰδίου αὐτοῦ θελήματος, «Δὲν ἀρκεῖ τὸ νὰ θυσιάσῃς τὸ θέλημα καὶ τὰ σχέδιά σου· θὰ ἠδύνασο νὰ κάμῃς πάντα

ταῦτα, καὶ μετὰ τοῦτο ν' ἀναλάβῃς τὸ θέλημα καὶ τὸ σχέδια ἄλλου τινός· ἀνάγκη οὐχὶ μόνον νὰ θυσιάσῃς τὸ ἰδίόν σου θέλημα, ἀλλὰ πρέπει νὰ κύψῃς εἰς τὸ θεῖον θέλημα, νὰ ἀποδεχθῇς αὐτὸ ἀντὶ τοῦ ἰδίου σου θελήματος, καὶ γείνῃς δραστήριος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Θεοῦ, πρὶν δυνηθῆς νὰ λογισθῇς νέον κτίσμα καὶ κληρονόμος τῆς θείας φύσεως

Διελθόντες τὸ «Γρανίτινον Φύλλον» ἱστάμεθα ἄνευ κωλύματός τινος ἐπὶ τοῦ ἐκ γρανίτου ἐδάφους. ἐν τῷ «Ἀντι-Θαλάμῳ» (ἴδε Εἰκόνα). Οὗτος εἶναι ὅλως ἰδιόρρυθμόν τι δωμάτιον· οἱ τοῖχοι αὐτοῦ διαφέρουσιν ἀλλήλων· Ἐπὶ τινων αὐτοῦ μερῶν φαίνεται ἔχων εἰδός τι ἐπισανιδώματος, καὶ εἰς τινας τῶν τοίχων αὐτοῦ ὑπάρχουσιν ἀνλακοτομίαι. Βεβαίως ὁ θάλαμος οὗτος φαίνεται ὢν πλήρης μαθημάτων μὴ εἰσέυ διασαφηνισθέντων. Ὅπωςδήποτε, ἡ περιγραφή τῶν ἐπισκεψαμένων αὐτόν, ὅτι οὗτος ὁμοιάζει σχολεῖον, παρίσταται ἐν πλήρει συμφωνίᾳ πρὸς ὃ, τι ὠφείλομεν νὰ προσδοκῶμεν ὅτι ἤθελε συμβολίζει, δηλ. τὴν πείραν τῶν καθηγιασμένων, τῶν γεγεννημένων ἐκ τῆς Ἀληθείας. Ὁ «Ἀντι-Θάλαμος» οὗτος συμβολίζει τὸ σχολεῖον τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐν αὐτῷ διαπαιδαγώγησιν, — τὰς δοκιμασίας τῆς πίστεως, ὑπομονῆς, ἐγκαρτερήσεως, κλπ — εἰς τὰ ὁποῖα ὑπόκεινται πάντες ὅσοι καθιέρωσαν ἑαυτοὺς τελείως εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ ὁποῖον Σχολεῖον παρέχει εἰς τοὺς τοιοῦτους εὐκαιρίας ὅπως ἀναδειχθῶσι **νικηταί**, καὶ ἀποδείξωσιν ἑαυτοὺς ἀξίους, ὥς νικηταί, ἵνα ἔχωσι θέσιν μετὰ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ βασιλείαν τῆς δόξης. Ἐὰν ἡμεῖς εἴμεθα ἄνευ τοιούτων μαθημάτων καὶ δοκιμασιῶν, δὲν εἴμεθα **υἱοὶ καὶ κληρονόμοι** ἐπὶ τοῦ τοιούτου θείου ἐπιπέδου. (Ἑβρ.ιβ' 8). Ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῇ καὶ μόνον μαθητεύει καὶ διαπαιδαγωγεῖ ἡμᾶς ὁ Θεός, μετὰ τὴν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ ἀφιέρωσίν μας, καὶ ἐπομένως, οὐχὶ μόνον δοκιμάζει τὴν ἡμετέραν πρὸς αὐτὸν πιστιότητα, συμφώνως πρὸς τὴν διαθήκην ἡμῶν, ἀλλὰ παρασκευάζει ἡμᾶς ὡσαύτως ὅπως συμπαθῶμεν καὶ πρὸς τοὺς ἐν δοκιμασίαις καὶ θλίψεσιν εὐρισκομένους, ἐπὶ τῶν ὁποίων τὸ θέλημα Αὐτοῦ εἶναι νὰ καταστήσῃ ἡμᾶς μετ' ὀλίγον κυβεργήτας καὶ κριτάς — Α'. Κορθ. στ'. 2, 3.

Καὶ οὐχὶ μόνον τὸν θάνατον τοῦ ἰδίου ἡμῶν θελήματος δέον νὰ διέλθωμεν, ἀλλ' αὐτὸν εἰσεῖι τὸν πραγματικὸν θάνατον, πρὶν ἢ εἰσέλθωμεν τελείως καὶ **πραγματικῶς** εἰς τὰς συνθήκας τῆς «**νέας**» ἡμῶν «**θείας φύσεως**». Τοῦτο δὲ ἐπίσης καταδεικνύεται ὑπὸ τοῦ λιθίνου «**Μάρτυρος**», διότι εἰς τὴν ἀπωτέραν ἄκραν τοῦ «**Ἀντι-Θαλάμου**» ἐπάρχει λίαν στενὴ τις καὶ χαμηλὴ δίοδος, διὰ τῆς ὁποίας εἰσέρχεται τις εἰς τὸν «**Θάλαμον τοῦ Βασιλέως**». Τοιοῦτοιτρόπως, ὅθεν, ὁ «**Θάλαμος τοῦ Βασιλέως**», τὸ μεγαλοπρεπέστερον καὶ ὑψηλότερον τῶν δωματίων τῆς Πυραμίδος, καθίσταται τὸ σύμβολον τῆς τελειότητος τῆς θείας φύσεως, τῆς ὁποίας κοινωνοὶ μέλλουσι νὰ γείνωσιν οἱ τοῦ «**μικροῦ ποιμνίου**», οἱ ὀλίγοι νικηταί, οἱ ἐκλεγόμενοι ἐκ τῶν «**πολλῶν κεκλημένων**», (ἢ κλησὶς τῶν ὁποίων συμβολίζεται διὰ τῆς «**Μεγάλης Στοᾶς**»), καὶ οἵτινες διέρχονται διὰ τῆς ἀνταπαρνήσεως καὶ τῶν δοκιμασιῶν (αἵτινες συμβολίζονται διὰ τοῦ «**Ἀντι-Θαλάμου**», καὶ τῶν χαμηλῶν διόδων τῶν ἀγουσῶν εἰς αὐτὸν καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ). Ἡ εἰς τὴν θείαν φύσιν κλησὶς ἐγένετο τὸ πρῶτον πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν, τοῦ ὁποίου ἡ ἀποστολὴ εἰς τὴν γῆν ἀπέβλεπεν εἰς διπλοῦν τινα σκοπόν: 1) ὅπως σώσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς πληρώρων τὴν ἀντίλυτρον ἄξιαν διὰ τὸν Ἀδάμ, καὶ πάντας τοὺς ἐν Αὐτῷ, καὶ 2) ὅπως, διὰ τῆς μέχρι θανάτου ὑπακοῆς αὐτοῦ δειχθῇ ἄξιος τῆς θείας φύσεως καὶ δόξης. Καὶ οὗτος εἶναι ὁ λόγος. δι' ὃν ἡ «**Μεγάλῃ Στοᾷ**» δεικνύεται ὡς ἀρχίζουσα κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Δὲν συμβολίζει, λοιπόν, τὸν αἰῶνα τοῦ **Εὐαγγελίου**, διότι οὗτος δὲν ἤρχισεν εἰμὴ τριάκοντα τρία ἔτη μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ ἀφοῦ ὁ Κύριος ἔθετο τέρμα εἰς τὸν Ἰουδαϊκὸν αἰῶνα διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ σταυροῦ θυσίας αὐτοῦ—ἀλλὰ συμβολίζει τὴν ἄνω ἢ οὐρανίαν κλησὶν (διὰ θυσίων) εἰς τὴν θείαν φύσιν—τὸν «**Θάλαμον τοῦ Βασιλέως**». Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τῆς σιγμῆς τῆς γεννήσεώς του· μετὰ δὲ τὴν Πεντηκοστήν, πάντες οἱ δεικναιόμενοι πιστοὶ καλοῦνται ἐπίσης εἰς τὸ αὐτὸ ὑψιστον προνόμιον, ὅσοιδήποτε ὀλίγοι ἀποδεχθῶσι τὴν εἰς τὴν θυσίαν κλησὶν αὐτῶν, καὶ ὅσοιδήποτε ὀλίγοι κάμωσι τὴν κλησὶν καὶ ἐκλογὴν αὐτῶν

βεβαίαν δι' ἐγκαρδίον συμμορφώσεως αὐτῶν πρὸς τοὺς ἐπὶ τούτῳ ὁρους—βαδίζοντες εἰς τὰ ἴχνη τοῦ Κυρίου καὶ Διδασκάλου των.

Ἡ δὲ χρονικὴ διάρκεια, καθ' ἣν λήγει ἡ «ἄνω αὐτὴ κλησις» εἰς τὴν θείαν φύσιν, ὡς καὶ πότε αὕτη παύει, εἶναι ὅ,τι διὰ τοῦ μήκους καὶ τοῦ τέλους τῆς «Μεγάλης αὐτῆς Στοᾶς» ὑποδεικνύεται, ὡς ἤδη ἐλέχθη.

Ὁ «Θάλαμος τοῦ Βασιλέως», εἰς τὸν ὁποῖον δύναται τις ν' ἀφίχθῃ μόνον διὰ μέσου τῆς «Μεγάλης Στοᾶς» καὶ τοῦ «Ἀντι-Θαλάμου», εἶναι κατὰ τὰ πάντα τὸ ὑψηλότερον καὶ εὐγενέστερον διαμέρισμα ἐν τῇ «Μεγάλῃ Πυραμίδι», καὶ λίαν προσφυνῶς συμβολίζει τὴν θείαν φύσιν Περιγράφων τὸν Θάλαμον αὐτὸν ὁ Κοσ Henry F. Gordon, λέγει :

«Εἶναι εὐγενές τι διαμέρισμα, 34 ποδῶν μήκους, 17 ποδῶν πλάτους, καὶ 19 ποδῶν ὕψους, καθολοκληρίαν ἐκ σιλικονοῦ ἐρυθροῦ γρανίτου. Τοῖχοι, δάπεδον καὶ ὀροφή, τὰ πάντα ἐξ ὀγκωδῶν τετραγώνων ἀληθοῦς γρανίτου, καὶ προσηρμοσμένα πρὸς ἄλληλα μετὰ τοιαύτης φιλοκόμου ἐπιδειξιοτήτος, ὥστε οὐδεὶς τῶν αὐτοκρατόρων καὶ μοναρχῶν τῶν νεωτέρων χρόνων θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμῇ τι μᾶλλον συμπαγῶς εὐγενέστερον, ἔργον καὶ μᾶλλον λεπιοτέρας τέχνης. Τὸ μόνον ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον ἐμπεριέχει ὁ θάλαμος οὗτος εἶναι κενὴ τις κειμηλιοθήκη (ἐκ γρανίτου) ἢ λίθινον κιβώτιον, ἄνευ ἐπικαλύμματος. Τὸ δὲ ἀξιοσημείωτον εἶναι ὅτι ἡ κειμηλιοθήκη αὕτη εἶναι ὅσης χωρητικότητος πρὸς τὴν τῆς ἱερᾶς κιβωτοῦ τῆς Μωσαϊκῆς Σκηπῆς».

Ὁ γρανίτης ἐν τῇ Μεγάλῃ Πυραμίδι χρησιμεύει πρὸς συμβολισμόν θείων ζητημάτων ἢ ἀντικειμένων, τοῦτέστιν, αὐτὴν τὴν θείαν φύσιν· ἀκριβῶς ὡς ταῦτα ἐσυμβολίζοντο εἰς τὴν τυπικὴν Σκηπὴν καὶ τὸν Ναὸν τοῦ Ἰσραὴλ διὰ τοῦ χρυσοῦ· αἱ χαμηλαὶ δίοδοι, αἱ φέρουσαι εἰς τὸν «Ἀντι-Θάλαμον» καὶ εἰς τὸν «Θάλαμον τοῦ Βασιλέως» ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰ καλύμματα ἢ παραπετάσματα τὰ πρὸ τοῦ ἱεροῦ καὶ τῶν Ἁγίων τῶν Ἁγίων. Τὸ δὲ ἐκ γρανίτου κιβώτιον, τὸ μόνον ἐπιπλὸν ἐν τῷ «Θαλάμῳ τοῦ Βασιλέως», ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης, ἣτις ἦτο τὸ μόνον ἐπίσης ἀντικείμενον ἐντὸς τῶν Ἁγίων τῶν Ἁγίων, ἐν τε τῇ Σκηπῇ καὶ τῷ Ναῷ. Ὅ,τι ἐν τῇ μιᾷ ἦν χρυσοδὸς ἐν τῇ ἐτέρᾳ εἶναι γρανίτης, καὶ τῆς αὐτῆς συμβολικῆς σημασίας.

Οὐδ' εἶναι τοῦτο καὶ μόνον τὸ μεταξὺ Σκηνῆς καὶ Ναοῦ ἀφ' ἑνὸς καὶ Πυραμίδος ἀφ' ἑτέρου κοινόν: διότι εὐρίσκομεν ὅτι αἱ αὐταὶ μεγάλαι ἀλήθειαι, αἱ ὁποῖαι ἀντεπροσωπεύοντο συμβολικῶς εἰς τὰ δύο διαμερίσματα τῆς Σκηνῆς καὶ τοῦ Ναοῦ, τὸ Ἱερὸν καὶ τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων καὶ τὰ ἰδιαίτερα αὐτῶν παραπετάσματα, ἀντιστοιχοῦσιν ἐπακριβῶς ἐν τῇ Μεγάλῃ Πυραμίδι διὰ τῆς διδασκαλίας τῶν δύο διαμερισμάτων, τοῦ «Ἀντιθαλάμου» καὶ τοῦ «Θαλάμου τοῦ Βασιλέως» καὶ τῶν διαχωριζόντων αὐτοὺς χαμηλῶν διόδων. Ὁ «Ἀντι-Θάλαμος», ὡς τὸ Ἱερὸν τῆς Σκηνῆς, ἀντιπροσωπεύει τὴν κατὰστασιν ἐκείνην τῆς πρὸς τὸν Θεὸν σχέσεως τοῦ πιστοῦ. ἐν ᾗ οὗτος λογίζεται ὡς νέον κτίσμα, καὶ συγκληρονόμος τῆς θείας φύσεως καὶ δόξης μετὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ εἰς ἣν οὗτος εἰσέρχεται ὁπότε, μετὰ τὴν λῆψιν τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν καὶ συνδιαλλαγῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ ἀντιλύτρου, παρουσιάζει τὸ δεδικαιωμένον αὐτοῦ ἐγὼ ὡς **ζῶσαν θυσίαν εἰς τὴν ὑπερθεσίαν τοῦ Θεοῦ**. Ὡς δὲ τὸ πρῶτον παραπέτασμα τῆς Σκηνῆς παρίστα τὴν ἀφιέρωσιν ἢ τὴν παραχώρησιν ἢ τὸν θάνατον τοῦ ἰδίου ἡμῶν θελήματος, καὶ τὴν πλήρη ἡμῶν ὑποταγὴν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, οὕτως ἡ χαμηλὴ εἰσόδος εἰς τὸν «Ἀντι-Θάλαμον» συμβολίζει τὸ αὐτὸ μέγα γεγονός, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει τὴν καινότητα τῆς ζωῆς εἰς πάντας ὅσοι ποιεῖ μέλλονσι νὰ γείνωσι μέλη τοῦ βασιλείου ἱερατεύματος.

Διελθὼν ἅπαξ ὁ πιστὸς τὴν δοκιμασίαν ταύτην, ἥμιν παριστᾷ τὴν κατὰθεσιν πάντων τῶν εἰς ἡμᾶς ἀνηκόντων ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου, δὲν λογαριάζεται πλέον ὡς ὑπαρξίς ἀνθρώπινη, ἀλλ' ὡς «νέον κτίσμα» «κοινωνός, μέτοχος, τῆς θείας φύσεως». Καίτοι δὲν θά γείνη καὶ πράγματι μέτοχος τῆς θείας φύσεως, μέχρις οὗ θά ἔχη μάθει πιστῶς τὸ μᾶθημα τῆς ὑπακοῆς καὶ ὑποταγῆς εἰς τὸ θεῖον θέλημα, διὰ τῆς πολλαπλῆς καθημερινῆς πείρας τῶν θυσιῶν καὶ διαπαιδαγωγήσεων τῆς παρούσης ζωῆς (ἅτινα παριστῶνται εἰς τοὺς παραδόξον κατασκευῆς τοίχους τοῦ «Ἀντι-Θαλάμου», καὶ εἰς τὴν Τράπεζαν τῶν Ἄρτων τῆς προθέσεως, τὴν Χρυσὴν Ἀνχνίαν καὶ τὸ Θυματήριον εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Σκηνῆς), οὐδὲ μέ-

χρὶς οὐ θά ἔχῃ διέλθει δι' αὐτοῦ τοῦ θανάτου (ὅστις παριστάνεται διὰ τοῦ δευτέρου καταπετάσματος τῆς Σκηνῆς καὶ διὰ τῆς δευτέρας χαμηλῆς διόδου τῆς φερούσης εἰς τὸν «Θάλαμον τοῦ Βασιλέως» ἐν τῇ Πυραμίδι)· καὶ ἑωσοῦ, διὰ συμμετοχῆς αὐτοῦ ἐν τῇ Πρώτῃ Ἀναστάσει, θά ἔχῃ εἰσέλθει μετὰ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν ἐντέλειαν τῆς ὑποσχεθείσης θείας φύσεως καὶ δόξης—τῆς αἰωνίας αὐτοῦ μερίδος—τῆς συμβολιζομένης ἐν τῷ «Θαλάμῳ τοῦ Βασιλέως».

Τοιοῦτοτρόπως, λοιπόν, ἡ Μεγάλη Πυραμὶς μαρτυρεῖ οὐχὶ μόνον περὶ τῆς καταφεροῦς πορείας τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ, ἀλλ' ἐπίσης περὶ τῶν διαφόρων βαθμίδων ἐν τῷ θείῳ σχεδίῳ, διὰ τῶν ὁποίων προπαρασκευάζεται ἡ πλήρης αὐτοῦ ἀνέγερσις ἐκ τῆς πτώσεως, διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς ζωῆς, τῆς διανοιχθείσης διὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ.

Ὡς δύναται πᾶς τις νὰ ἴδῃ ἐν τῇ εἰκόνι, τὸ ἐκ γρανίτου δάπεδον δὲν φθάνει μέχρι τοῦ ἐμπροσθίου μέρους τοῦ «Ἀντι-Θαλάμου», ἐνῶ ὁ γρανίτης τῆς ὀροφῆς καλύπτει ὁλόκληρον τὸ μῆκος τοῦ δωματίου. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ φαίνεται διδάσκον μάθημά τι συμφώνως πρὸς ὅ,τι ἔχομεν ἶδει μέχρι τοῦδε ὡς χαρακτηριστικὸν τοῦ θείου σχεδίου, ἐν σχέσει πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ἐκλήθησαν ἐκ τοῦ κόσμου, καὶ οἵτινες ἐπιζητοῦσι τὸ προνόμιον τῆς θείας φύσεως. Ἡ πρώτη χαμηλὴ διόδος συμβολίζει τὴν καθιέρωσιν τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως τοῦ πιστοῦ, ἡ ὁποία πρᾶξις δίδει εἰς αὐτὸν εἴσοδον εἰς τὰ «Ἁγία», ἢ τὴν ἡγιασμένην κατάστασιν, ὡς μέλλον κληρονόμος τῆς δόξης καὶ ἀθανασίας, ἅτινα παριστᾷ ὁ «Ἀντι-Θάλαμος», τοῦ ὁποίου ἡ ἐκ γρανίτου ὀροφή καλύπτει αὐτὸν ἥδη. Ἐν τούτοις ὁ τοιοῦτος δὲν θεωρεῖται ὡς εἰσελθὼν τελείως εἰς τὴν νέαν φύσιν, μέχρις οὐ «**ζωοποιηθῇ**» εἰς ἐνέργειαν καὶ καινότητα ζωῆς· ἡ δοκιμασία δ' αὕτη παριστάνεται διὰ τοῦ «Γρανιτίνου Φύλλου», τὸ ὁποῖον, ὡς ἐκ τῆς ὁλως παραδόξου αὐτοῦ θέσεως, κρεμάμενον, ὡς μέλλον πάραντα νὰ καταπέσῃ καὶ ἀποκλείσῃ πᾶσαν περαιτέρω πρόοδον, φαίνεται ὥσει λέγον, «Παραπίδημε, καίτοι ἔχεις μέχρι τοσούτου προχωρήσει, καὶ ἔχεις καθιερώσει

σεαντὸν εἰς τὸν Θεόν, ἐὰν μὴ ζωοποιηθῇς διὰ τοῦ πνεύματος τῆς ἀληθείας εἰς δρᾶσιν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ Αὐτοῦ, καὶ πάλιν δὲν θὰ ἔχῃς πραγματικὴν θέσιν εἰς τὴν θείαν φύσιν, εἰς ἣν προσεκλήθης. Αἱ τρεῖς βαθμίδες, δι' ὧν οἱ κεκλημένοι κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον τοῦ Εὐαγγελίου μέλλουσι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου των, σημειοῦνται οὕτως ἐν τῇ Μεγάλῃ Πυραμίδι, ὡς ἐπίσης καὶ ἐν ταῖς Γραφαῖς. Αὗται δὲ εἶναι (1) **Ἀφιερώσεις**, ἡ ἀποκύψις (γέννησις) ἐκ τοῦ πνεύματος διὰ τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας, ἣτις συμβολίζεται διὰ τῆς χαμηλῆς διόδου πρὸς τὸν «Ἀντι-Θάλαμον». (2) **Ζωοποιήσεις** πρὸς ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν καὶ θυσίαν διὰ τοῦ ἁγιασμοῦ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς πίστεως τῆς ἀληθείας, ἣτις συμβολίζεται διὰ τῆς χαμηλῆς διόδου ὑπὸ τὸ «Γρανίτινον Φύλλον». (3) **Γέννησεις** ἐκ τοῦ πνεύματος εἰς τὴν πλήρη ὁμοιότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν, διὰ συμμετοχῆς εἰς τὴν Πρώτην Ἀνάστασιν, ἣτις συμβολίζεται ἐπίσης διὰ τοῦ χαμηλοῦ διαδρόμου πρὸς τὸν «Θάλαμον τοῦ Βασιλέως».

Αἱ ΔΥΟ ΦΥΣΕΙΣ, ΦΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ, ΔΕΙΚΝΥΟΜΕΝΑΙ ΕΝ Τῇ Μ. ΠΥΡΑΜΙΔΙ

Ἐὰν λάβωμεν ἐνώπιον ἡμῶν τὴν εἰς σελ. 36 εἰκόνα θὰ ἴδωμεν ὅτι, γραμμὴ τις κατὰ φαντασίαν συρρομένη διὰ μέσον τοῦ καθέτου ἄξονος τῆς Μεγάλῃς Πυραμίδος, ἤθελεν ἀφήσει τὸν «Θάλαμον τῆς Βασιλείσεως» καὶ τὸν «Ὀριζόντιον αὐτῆς Διάδρομον», τὸν «Διάδρομον τῆς Εἰσόδου», τὸν «Πρώτον Ἀνωφερῆ Διάδρομον» καὶ τὴν «Μεγάλην Στιοάν» πάντα πρὸς βορρᾶν τῆς γραμμῆς ἢ τοῦ ἄξονος ἐκείνου, καὶ μόνον τὸν «Ἀντι-Θάλαμον» καὶ τὸν «Θάλαμον τοῦ Βασιλέως» πρὸς νότον αὐτῆς. Διὰ τῆς τοιαύτης διατάξεως ὁ σχεδιάσας τὴν Μεγάλην Πυραμίδος δεικνύει ἡμῖν τὴν διάκρισιν τῶν φύσεων, ὡς περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐκτίθεται ἐν τῷ Α΄. Τόμῳ, Κεφάλ. Ι΄.

Ὁ «Θάλαμος τῆς Βασιλείσεως» ἐκπροσωπῶν τὴν τελειότητα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀφοῦ ὁ χιλιετὴς αἰὼν θὰ ἔχη

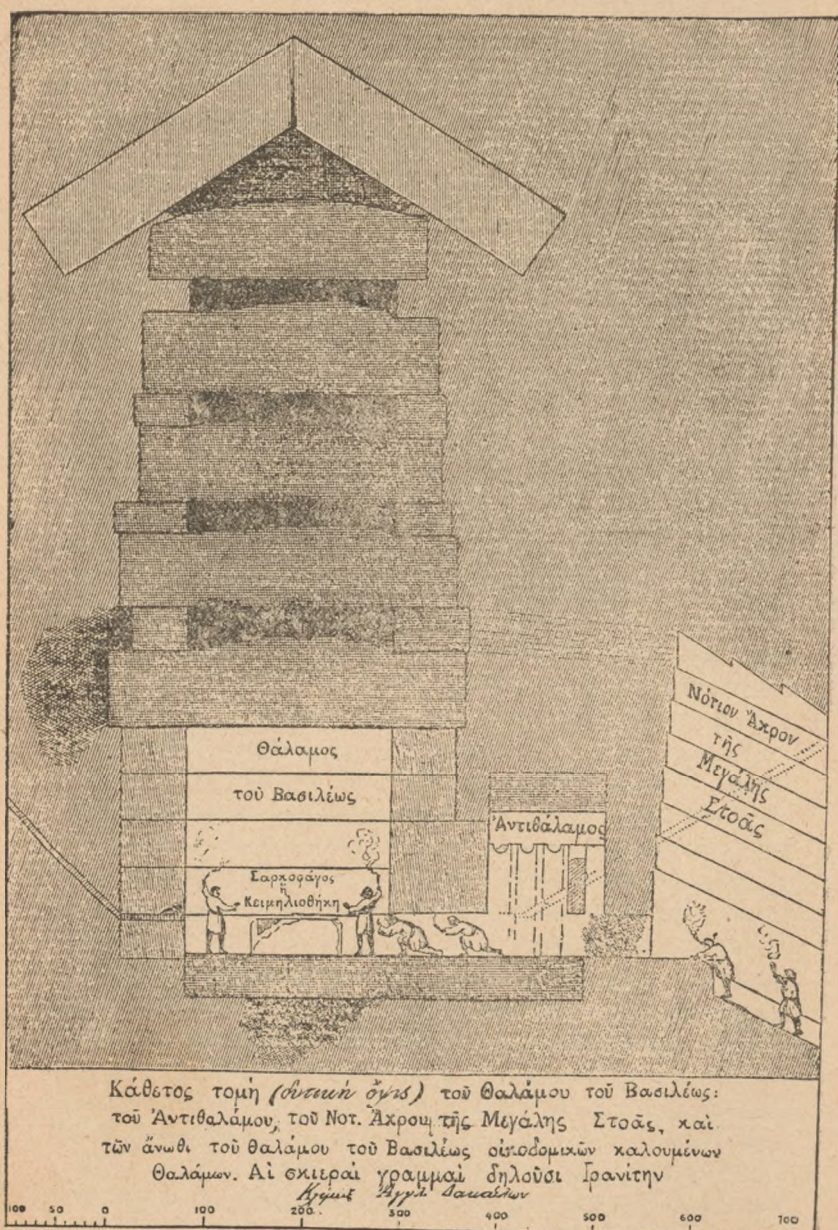
ἀποκαταστήσει πάντας τοὺς εὐπειθεῖς καὶ ἀξίους εἰς τὴν ὁμοιότητα τοῦ Δημιουργοῦ, διδάσκει, — διὰ τοῦ γεγονότος, καθ' ὃ ὁ ὀπίσθιος ἢ μακρότερος αὐτῆς τοίχος κεῖται ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς πρὸς τὸν ἄξονα τῆς Πυραμίδος — ὅτι, οἱ μέλλοντες ν' ἀποκατασταθῶσιν εἰς τὴν εἰκόνα καὶ ὁμοιότητα τοῦ Θεοῦ, καίτοι θὰ παραμένωσιν εἰσέτι ἄνθρωποι, θέλουσιν εἶσθαι πλησίον πρὸς τὴν θεϊαν φύσιν — ὅσον ὅσον μία φύσις δύναται νὰ εἶναι πλησίον ἄλλης, τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ ὁμοίωμα. Πάντες δὲ οἱ ἀνωφερεῖς διάδρομοι, οἱ φέροντες πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἄξονος αὐτοῦ, διδάσκουσιν ὅτι αἱ ἐπιθυμίαι καὶ προσπάθειαι τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ μέλλουσι νὰ εἶναι πᾶσαι πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην τελειότητα· ἐνῶ αἱ τῆς ἐκ τοῦ κόσμου κληθείσης Ἐκκλησίας κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ Εὐαγγελίου τοιαῦται, μέλλουσι νὰ προχωρήσωσι **πέραν** τῆς ἀνθρωπίνης τελειότητος. Οὗτοι, ὡς συγκληρονόμοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ, μέλλουσι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἐντέλειαν τῆς θείας φύσεως.

Τὸ γεγονὸς καθ' ὃ ὁ « Ὑπόγειος Θάλαμος » ἢ « Βυθὸς », ὅστις συμβολίζει θλῆψιν καὶ θάνατον, δὲν κεῖται καθ' ὅλοκληρίαν ἐπὶ τῆς αὐτῆς πλευρᾶς τοῦ καθέτου ἄξονος, ὡς ὁ « Θάλαμος τῆς Βασιλείσης » καὶ ὁ διάδρομος αὐτῆς, δὲν ἀντιστρατεύεται κατὰ τῆς ἐρμηνείας ταύτης, διότι, κυρίως εἰπεῖν, οὗτος δὲν ἀποτελεῖ ποσῶς μέρος τοῦ οἰκοδομήματος τῆς Πυραμίδος. Οὗτος κεῖται ἐπὶ τὴν Πυραμίδα, πολὺ κάτω τῆς θεμελίου αὐτῆς γραμμῆς. Ἄλλ' ὁ « Βυθὸς » οὗτος δύνατον νὰ ἔχῃ ἕτερόν τι μάθημα ὅπως μεταδώσῃ ἡμῖν. Κάθετός τις γραμμῇ, συρομένη ἀπὸ τοῦ ἀπωτάτου αὐτοῦ τοίχου, ἤθελεν διέλθῃ ἀκριβῶς κατὰ μῆκος τοῦ ἀπωτάτου τοίχου τοῦ « Ἀντι-Θαλάμου »· τὸ δὲ ἐκ τούτου ἀρνούμενον μάθημα, ἤθελεν εἶσθαι ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν ἐν ταῖς Γραφαῖς διδομένην προτροπὴν, ὅτι **εἶναι δυνατόν** ὥστε οἱ εἰσελθόντες τὰ **Ἅγια** ἢ τὴν ἁγίαν κατάστασιν (οἱ ἀναγεννηθέντες διὰ τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας, καὶ ζωοποιηθέντες δι' αὐτοῦ) νὰ διαπράξωσι τὴν θανάσιμον ἁμαρτίαν, ἁμαρτίαν φέρουσαν εἰς τὸν δεύτερον θάνατον.

Τοιοῦτοτρόπως, ὅθεν, ἡ σχέσις τῆς τοποθεσίας τοῦ « Βυθοῦ » πρὸς τὸν ἄξονα, ἐὰν οὗτος κέκτῃται σημασίαν τινὰ ἐν

σχέσει πρὸς τὴν ἄνωθι αὐτοῦ ὀικοδομημένην Πυραμίδα, φαίνεται ὑποδηλοῦσα διὸ ὁ δεύτερος θάνατος—**ἀτελεύτητος**, ἀπελπισ ὀλεθρος—θέλει εἶσθαι ἡ ποινή, οὐχὶ μόνον τῶν ἐκουσίως ἁμαρτανόντων ἐκ τῶν ἀνθρώπων ὅσοι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος τῆς μακαρίας εὐκαιρίας θὰ ἀρνηθῶσι νὰ προχωρήσωσι πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην τελειότητα, ἀλλ' ἐπίσης καὶ παντὸς ἐκ τῶν ἡγιασμένων κατὰ τὸν Αἰῶνα τοῦ Εὐαγγελίου, ὅστις ἐκουσίως ἀπορρίπτει τὸ προσφερόν ἐν αὐτὸν καὶ προηγουμένως ἀποδεχθὲν ἔνδυμα τῆς δικαιοσύνης τοῦ Χριστοῦ.

Ἐτερόν τι ἀξιοσημεῖωτον γεγονός ἐν σχέσει πρὸς τὸν κάθετον αὐτὸν ἄξονα τοῦ οἰκοδομήματος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, ὑπεράνω τῆς θεμελίου αὐτῆς γραμμῆς, εἶναι τὸ ἑξῆς: Ἡ πρώτη ἔλευσις τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ ὁ θάνατος Αὐτοῦ, αἵτινα σημειοῦνται καὶ συμβολίζονται διὰ τοῦ στομίου τοῦ «Φρέατος», κεῖνται πρὸς τὸ μέρος τῆς Πυραμίδος, τὸ ὁποῖον, ὡς εἶδομεν, συμβολίζει τὴν **ἀνθρωπίνην φύσιν**· ἡ δὲ τοποθεσία αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου ὡς ἡ πρὸς τὸν «Θάλαμον τῆς Βασιλείσης» ἄγουσα δίοδος, ὅστις θάλαμος συμβολίζει τὴν **ἀνθρωπίνην τελειότητα**, εἶναι ἐπίσης ἀξιοσημεῖωτος. Ἡ Μεγάλη Πυραμὶς φαίνεται οὕτω λέγουσα: «Ἐγένετο σάργ» — ὁ **ἄνθρωπος Χριστός Ἰησοῦς** ἔδωκεν ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων». Ἐν τούτοις δὲν ἐγνώρισεν ἁμαρτίαν, ἀλλ' ἦτο ἅγιος, ἅμωμος, κειχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ οὐδὲν μέρος εἶχεν εἰς τὴν κατωφερῇ ἁμαρτωλὴν πορείαν τοῦ γένους τοῦ Ἀδάμ (ἥτις συμβολίζεται διὰ τοῦ εἰς τὸν «Βυθόν» κατερχομένου διαδρόμου). Ἐπὶ πλέον ἡ τοποθεσία τοῦ «Ἄντρου» ἢ σπηλαίου, καὶ τὸ γεγονός ὅτι τοῦτο εἶναι φυσικὸν καὶ οὐχὶ λελαξευμένον τοιοῦτον, εἶναι ἐπίσης σπουδαῖα. Τοῦτο προδήλως συμβολίζει τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ. Τὸ γεγονός ὅτι τοῦτο ἦν φυσικὸν ἄντρον διδάσκει διὸ ἡ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν θύσις τῆς ἰδίας αὐτοῦ ὑπάρξεως δὲν ἦτο τυχαῖόν τι, ἀλλὰ γεγονός προωρισμένον καὶ προδιατεταγμένον ἐν τῷ σχεδίῳ τοῦ Ἰεχωβά, πρὶν ἢ πραγματοποιήσῃς τοῦ ὑπὸ τῆς Πυραμίδος συμβολιζομένου σχεδίου ἀρχίσει. Τὸ δὲ γεγονός ὅτι τοῦτο κεῖται

ἄνωθι καὶ οὐχὶ κάτωθι τῆς θεμελίου γραμμῆς τῆς Πυραμίδος, φαίνεται διδάσκον ἕτερόν τι μάθημα ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰς Γραφάς — τ. ἔ. ὅτι, καίτοι ὁ Κύριος ἡμῶν ἀπέθανεν ὡς ἀντίλυτρον ὑπὲρ τῶν ἁμαρτωλῶν, δὲν κατήλθεν εἰς τὴν ἁμαρτιαν καὶ τὴν φθοράν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ θανάτῳ του ἀκόμῃ ἦν ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ θείου σχεδίου, ὡς τοῦτο συμβολίζεται διὰ τοῦ ὑπεράνω τῆς θεμελίου γραμμῆς οἰκοδομήματος τῆς Πυραμίδος.

Καὶ τότε ἐγείρεται ζήτημα μεγάλου ἐνδιαφέροντος: Θὰ ἐπιβεβαιώσῃ ἄρα ἡ μαρτυρία τῆς Πυραμίδος τὴν μαρτυρίαν τῶν Γραφῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ἀφορώοντος τὸν χρόνον τοῦ τέλους τῆς ἄνω κλήσεως; Θέλει δείξει ἡμῖν αὕτη τὸ τέλος τῆς Μεγάλης Στοᾶς συμπίπτειν εἰς τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς χρόνον, καθ' ὃν αἱ Γραφαὶ μᾶς βεβαιοῦσιν ὅτι ἡ κλήσις τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν χάριν Αὐτοῦ ἔπαυσεν; Ἡ θὰ ἀναιρέσῃ αὕτη ὅ,τι ἐμάθομεν ἤδη ἐκ τῶν Γραφῶν, καὶ καταδείξῃ εἴτε μακροτέρα ἢ βραχυτέρα ἰνὰ περίοδον κλήσεως εἰς τὴν θείαν φύσιν;

Ἡ ἐξέτασις αὕτη θέλει εἶσθαι ἑτέρα «χωνευτήριος δοκιμασία», οὐχὶ βεβαίως δοκιμασία τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς θαυμαστῆς αὐτοῦ μαρτυρίας, ἥτις εἶναι ὑπεριτέρα πάσης ἄλλης μαρτυρίας. ἀλλὰ δοκιμασία τοῦ λιθίνου τούτου «Μαρτυρός». Θὰ ἀποδείξῃ αὕτη ἐπὶ μᾶλλον τὴν θείαν ἀρχιτεκτονικὴν τῆς, προσεπικυροῦσα τὴν Γραφικὴν μαρτυρίαν; ἢ θὰ ἐπιδείξῃ ἀσυμφωνίαν πρὸς αὐτὴν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον; Ἐὰν αὕτη ἐπιβεβαιώσῃ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τὰς Γραφικὰς ἐκθέσεις καὶ ὑπολογισμούς, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει λίαν δικαίως, ἀναμφιβόλως, εἶναι ἀξία τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀποδοθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Δρ. Seiss — **Θαῦμα ἐν Λίθοις.**

Οὐδ' ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν αὐτὴν μὲ ὑποδιέστερον τούτου τίτλον· διότι ἡ μαρτυρία αὐτῆς συμφωνεῖ πληρέστατα καὶ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ πρὸς τὸ ὅλον σχέδιον τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐμάθομεν τὸ σχέδιον αὐτὸ ἐκ τῶν Γραφῶν. Αἱ θαυμάσαι ἀντιστοιχίαι αὐτῆς πρὸς τὰς Γραφάς οὐδεμίαν ἀφίνουσιν ἀφορμὴν πρὸς ἀμφιβολίαν ὅτι, ὁ αὐτὸς θεὸς ἐμ-

πνευστιῆς τῶν προφητῶν καὶ ἀποστόλων, ἐνέπνευσεν ἐπίσης καὶ τὸν «Μάρτυρα» τοῦτον. Ἐξετάσωμεν, ὅθεν, εἰδικάς τινας ἐκ τῶν συμφωνιῶν αὐτῶν.

Ἀνακαλέσате ἤδη εἰς μνήμην ὅ,τι αἱ Γραφαὶ δεικνύουσιν ἡμῖν, ὅτι δηλ. τὸ πλήρες τέλος τῆς κυριαρχίας τῶν ἐθνῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς ἐπίσης τοῦ καιροῦ τῆς θλίψεως, ἥτις ἐπιφέρει τὴν ἀνατροπὴν τῆς κυριαρχίας ταύτης, θέλει λάβει χώραν κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1914 μ. Χ.· ὅτι δὲ, χρόνον τινὰ πρὸ τῆς ρηθείσης χρονολογίας, τὰ τελευταῖα μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ θὰ ἔχωσι «μεταλλαγῇ», δοξασθῇ. Ἐνθυμηθῆτε ὡσαύτως, ὅ,τι αἱ Γραφαὶ ἀποδεικνύουσιν ἡμῖν κατὰ διαφόρους τρόπους—διὰ τῶν Κύκλων τῶν Ἰωβιλαίων, τῶν 1335 ἡμερῶν τοῦ Δανιήλ, τῶν παραλλήλων οἰκονομιῶν, κλπ.—ὅτι ὁ «θερισμὸς» ἢ τὸ τέλος τοῦ παρόντος αἰῶνος ὁρίζεται ὡς ἀρχίζων κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1874, καὶ ὅτι ὁ Μέγας Θεριστὴς θέλει εἶσθαι ἔκτοτε παρὼν ἐν τῷ κόσμῳ· ὅτι ἐπὶ ἔτη μετὰ ταῦτα ἢ ἄνω κλῆσις ἔπαυσε, μ' ὅλον ὅτι τινὲς θέλουσι γείνει ἀποδεκτοὶ εἰς τὰ προνόμια ταύτης καὶ μετὰ ταῦτα, ὅπως συμπληρώσωσι τὴν θέσιν τινῶν ἐκ τῶν κεκλημένων, οἵτινες, κατὰ τὴν δοκιμασίαν αὐτῶν, θὰ ἀποδεχθῶσιν ἀνάξιοι τῆς τιμῆς ταύτης, χωρὶς ἐντοῦτοις νὰ συνεχίζηται ἡ μέχρι τοῦ μνησθέντος χρονικοῦ ὁρίου γενομένη γενικὴ κλήσις. Ἐπιστήσατε ἤδη τὴν προσοχὴν σας εἰς τὸν τρόπον καθ' ὃν ὁ λίθινος «Μάρτυς» προσεπιμαρτυρεῖ καὶ ἐπιβεβαιοῖ τὰς ἰδίας χρονολογίας, καὶ ἀπεικονίζει τὰ ἴδια τῶν Γραφῶν διδάγματα, ὡς ἐξῆς :

Αἱ γραμμαὶ τοῦ δαπέδου τῆς «Μεγάλης Στιᾶς», ἀπὸ τοῦ βορείου πρὸς τὸν νότιον τοῖχον, ἔχουσι καταμετρηθῇ λίαν προσεκτικῶς δις ἤδη κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, καὶ τρεῖς διακεκριμέναι ἀλλήλων σειραὶ καταμετρήσεων προέκυψαν ὡς ἀποτέλεσμα. Μία καταμέτρησις (α') ἐγένετο ἀπὸ τοῦ πρὸς τὸ βόρειον ἄκρον τοῖχου μέχρι τῆς «Βαθμίδος», καὶ ἀκολούθως—παραλείποντες τὸ ὕψωμα ἢ μέωπον ταύτης—κατὰ μῆκος τῆς ἀνωτέρας αὐτῆς ἐπιφανείας, τῆς **βατῆς ἐπιφανείας** τοῦ δαπέδου τῆς «Μεγάλης Στιᾶς». Ἐτέρα καταμέτρησις (β') δεικνύει τὸ καταμετρηθὲν μῆκος διὰ

μέδου τῆς «Βαθμίδος», ὡς ἐὰν ἡ «Βαθμὶς» αὕτη δὲν ὑπῆρχεν ἐκεί παντάπασιν. Ἐτέρα δὲ πάλιν (γ') καταμέτρῃσι παρέχει τὸν ἀριθμὸν ὁλοκλήρου τῆς ἐπιφανείας τοῦ δαπέδου καὶ ἀνωθι τοῦ μετώπου ἢ ὑψώματος τῆς «Βαθμίδος», καὶ κατὰ μῆκος τῆς ἐπιφανείας τῆς κορυφῆς τοῦ δαπέδου. Ὁ Καθηγητὴς Smyth εὔρε τὴν πρώτην τῶν καταμετρήσεων αὐτῶν (α') δίδουσαν ἄθροισμα 1874 δακτύλους Πυραμίδος, τὴν δευτέραν (β'), 1881 δακτύλους Πυραμίδος, καὶ τὴν τρίτην (γ'), 1910 δακτύλους Πυραμίδος. Ἐνῶ, ἀφ' ἑτέρου, ὁ κ. Flinders Petrie δημοσιεύει τὰς καταμετρήσεις ταύτας ὡς οὕσας κατὰ ὀκτὼ δέκατου τοῦ δακτύλου μακροτέρας. Ἡ δικαία, ἐπομένως, ἐκτίμησις, καὶ, ἀναμφιβόλως, ἡ μᾶλλον προσεγγίζουσα εἰς τὴν ὀρθότητα τοῦ πράγματος, ἤθελεν εἶσθαι τὸ νὰ ὁρίσωμεν τοὺς ἀνωτέρω ἀριθμοὺς (α') 1875, (β') 1882, καὶ (γ') 1911 δακτύλους Πυραμίδος.

Ἐρωτῶμεν ἤδη : ἐὰν οἱ δάκτυλοι τῶν γραμμῶν τοῦ δαπέδου τῶν διαδρομῶν αὐτῶν παριστιῶσιν ἢ συμβολίζωσιν ἔτη, ἕκαστος δάκτυλος ἐν ἔτος, ὡς οἱ Πυραμιδολόγοι ἀξιούσι καὶ ἀποδέχονται, ὁποῖαν χρονολογίαν δύναται νὰ ὑποδεικνύωσιν αἱ καταμετρήσεις αὗται τῆς «Μεγάλης Στιᾶς», ὡς τὴν σημειοῦσαν τὸ τέρμα τῆς εἰς τὴν θεῖαν φύσιν ἄνω κλήσεως, τὴν ὁποῖαν γνωρίζομεν ὅτι συμβολίζει ἡ «Μεγάλη Στιᾶ»; Εἰς ταῦτα ἀπαντῶμεν ὅτι, ἐφαρμόζοντες τὰ κατὰ δακτύλους ὑποδεικνύμενα ταῦτα ἔτη ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου σημεῖου ὑπολογισμοῦ τοῦ χρόνου, δεόν νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἡμετέρα Μ. Χ. χρονολογία ὑπολείπεται τῆς ἀληθοῦς χρονολογίας κατὰ ἓν ἔτος καὶ τρεῖς μῆνας (15 ὅλους μῆνας), ὡς τοῦτο κατεδείχθη εἰς τὸν Β' Τόμον τῆς **Χαραυγῆς τῆς Χιλιετηριίδος**, σελ. 60—69. Καίτοι δὲ τοῦτο δὲν ἤθελεν ἀποτελέσει διαφορὰν τινα εἰς τὸν ὑπολογισμὸν περιόδου τινός, ἀπὸ ὠρισμένης τινὸς χρονολογίας π. Χ., ἢ ἀπὸ ὠρισμένης χρονολογίας μ. Χ., δὲν δύναται ὁμως νὰ παροραθῇ ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει. Ὅπου τὸ αὐτὸ γεγονός, ἡ γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν λαμβάνεται ὡς ἡ ἀφετηρία, τὸ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χρονολογίᾳ ἐνυπάρχον λάθος δεόν νὰ ἀφαιρεθῇ, ὅπως κατα-

λήξωμεν εἰς ὁρθὰ συμπεράσματα. Πρὸς ἀπλοποίησιν θὰ λάβωμεν ὡς γνώμονα τὴν ἡμετέραν λελανθασμένην μ.Χ. χρονολογίαν, καὶ θὰ ἐκπέσωμεν τὰς ὑπὸ τῆς Πυραμίδος παρεχομένης χρονολογίας ἀφαιροῦντες ἐξ αὐτῶν ἓνα δάκτυλον καὶ ἓν τέταρτον τοῦ δακτύλου ($1 \frac{1}{4}$) ὥστε αὐταὶ νὰ ἀντιστοιχῶσι πρὸς τὸν κοινῶς παρ' ἡμῖν ὑπολογισμὸν τοῦ χρόνου. Οὕτως ἀφ' ἡρημέναι, ἥθελον δείξει (α) 1875 μείον $1 \frac{1}{4}$ ἴσον 1873 $\frac{3}{4}$: (β) 1882 μείον $1 \frac{1}{4}$ ἴσον 1880 $\frac{3}{4}$ καὶ (γ) 1911 μείον $\frac{1}{4}$ ἴσον 1909 $\frac{3}{4}$, καὶ οὕτω παρέχονται ἡμῖν αἱ χρονολογίαι (α) Ὀκτώβριος τοῦ 1874 (β) Ὀκτώβριος τοῦ 1881, καὶ (γ) Ὀκτώβριος τοῦ 1910, Μ. Χ.

Τὰ ὑποδεικνυόμενα τρία ταῦτα χρονικά τέρματά εἰσιν ἐν πλήρει συμφωνίᾳ πρὸς ὅ,τι εὕρομεν διδασκόμενον ἐν ταῖς Γραφαῖς: ὅτι ὁ «Θερισμός», τὸ «τέλος τοῦ αἰῶνος», ἤρξατο κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1874, καὶ ὅτι ἡ ἰδιαιτέρα «κλησις» ἔληξε κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1881, ἐνῶ περίοδος τις ἤθελον ἐπακολουθήσει, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας, καίτοι ἡ ἐν γένει κλησις θὰ ἔξη παύσει πλέον, τὰ αὐτὰ προνόμια ἤθελον ἐπεκταθῇ εἰς τινας ἀξίους, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως οἱ τοιοῦτοι καταλάβωσι τὰς θέσεις τινῶν ἐκ τῶν ἤδη κεκλημένων, οἵτινες, κατὰ τὴν δοκιμασίαν τῶν ἤθελον ἀποδειχθῇ ἀνάξιοι τῶν δι' αὐτοὺς ὀρισθέντων στεφάνων ὁπόταν οὗτοι ἀπεδέχθησαν τὴν κλησιν. Πόσον χρόνον θέλει διαρκέσει ἡ τοιαύτη συνίασις (κοσκίνισμα) τῶν ἀφιερωμένων, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ στέφανοι τῶν ἀναξίων κριθέντων θέλουσι χορηγηθῇ εἰς ἄλλους, καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν θέλουσι γραφῇ ἀντὶ τῶν ὀνομάτων ἐκεῖνων, τὰ ὁποῖα θὰ ἐξαλειφθῶσι ('Αποκλφ. γ'. 5, 11), περὶ τούτου, καθ' ὅσον μέχρι τοῦδε εἶδομεν, αἱ Γραφαὶ οὐδὲν ὑποδηλοῦσιν. Ἀλλ' ὑπὸ τῆς Πυραμίδος ὑποδεικνυομένη αὐτὴ χρονολογία, 1910, φαίνεται οὕσα ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ πρὸς τὰς ὑπὸ τῶν Γραφῶν παρεχομένας χρονολογίας. Ἡ χρονολογία αὕτη προηγεῖται κατὰ τέσσαρα μόνον ἔτη τοῦ καιροῦ τῆς θλίψεως, ἥτις τερματίζει τοὺς καιροὺς τῶν ἐθνῶν ὁπόταν δὲ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου ἡμῶν—ὅτι οἱ νικῶντες θὰ κριθῶσιν ἄξιοι νὰ διαφύγῃσι τὴν σφοδροτάτην ταύτην θλίψιν, ἥτις ἔρχεται ἐπὶ

τοῦ κόσμου, τότε δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι αὕτη ἀναφέρεται εἰς τὴν θλίψιν τῆς ἀναρχίας, ἣτις θὰ ἐπακολουθήσῃ κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1914, καὶ ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1910 μ. Χ. δυνάμεθα νὰ προσδοκῶμεν θλίψιν τινα ἐνσκήψουσαν κυρίως καὶ ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν παρίσταται αὕτη ὥς τὰ μάλλα ἀξιοσημείωτος συμφωνία μεταξὺ τοῦ ἐκ λίθων αὐτοῦ «Μάρτυρος» καὶ τῆς Γραφῆς; Αἱ χρονολογίαι, Ὀκτώβριος 1874 καὶ Ὀκτώβριος 1881, εἰσὶν ἀκριβεῖς, ἐνῶ ἡ χρονολογία 1910, καίτοι μὴ παρεχομένη ἐν ταῖς Γραφαῖς, φαίνεται πλέον ἢ εὐλογος τοιαύτη διὰ τὴν σπουδαῖον συμβησόμενον εἰς τὴν πεῖραν καὶ τελικὴν δοκιμασίαν τῆς Ἐκκλησίας· τὸ ἔτος δὲ 1914 μ. Χ. ὀρίζεται, κατὰ τὰ φαινόμενα, ὥς τὸ τέλος τῆς τοιαύτης δοκιμαστικῆς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν περιόδου, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐπικεῖται ἡ μεγίστη διὰ τὸν κόσμον θλίψις, ἐν τῇ ὁποίᾳ θέλουσιν ἔχει μέρος τινὲς ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν «μεγάλῃν ὁμάδᾳ» ἢ «τὸ μέγα πλῆθος». Ἐν σχέσει δὲ πρὸς ταῦτα ἃς ἔχωμεν ὡσαύτως ὑπ' ὅψιν ὅτι, ἡ ὀριστικὴ αὕτη χρονολογία, — 1914. Μ. Χ. — ἀνάγκη νὰ παραστῇ μάρτυς οὐχὶ μόνον τῆς συμπληρώσεως τῆς ἐκλογῆς, τῆς δοκιμασίας καὶ ἐνδοξάσεως ὁλοκλήρου τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' αὕτη δυνατόν νὰ παραστῇ μάρτυς ἐπίσης τοῦ καθαρισμοῦ τινων ἐκ τῆς μεγαλύτερας ἐκείνης ὁμάδος τῶν ἀφιερωμένων πιστῶν, οἵτινες ἐκ φόβου καὶ μικροψυχίας ἡσιόχησαν εἰς τὸ νὰ προσφέρωσιν εὐπροσδέκτους εἰς τὸν Θεὸν θυσίας, καὶ οἵτινες, ἐπομένως ἐμολύνθησαν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, μὲ τὰς ἰδέας καὶ μεθόδους τοῦ κόσμου.

Τινὲς ἐξ αὐτῶν δυνατόν νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης (Ἀποκλ. ζ' 14), πρὸ τοῦ τέλους τῆς περιόδου ταύτης. Πολλοὶ τοιοῦτοι διατελοῦσιν ἤδη στενῶς δεδεδεμένοι μὲ τὰς δέσμας τῶν ζιζανίων πρὸς καὖσιν· οὐδὲ θὰ δυνηθῶσιν οἱ τοιοῦτοι νὰ διαφύγωσι μέχρις οὗ ἡ πυρίνη θλίψις, κατὰ τὸ τέλος τῆς περιόδου τοῦ θερτισμοῦ, κατακαύσῃ τὰ δεσμεύοντα αὐτοὺς σχοινία τῆς δουλείας τῆς Βαβυλῶνος, δίδουσα αὐτοῖς εὐκαιρίαν «νὰ σωθῶσιν πλὴν οὕτως ὥς διὰ πυρός». Οἱ τοιοῦτοι δεόν νὰ ἴδωσι τὸ πλῆρες νανάγιον τῆς Μεγάλης Βαβυλῶνος,

καὶ λάβωσι καὶ αὐτοὶ μέτρον τι ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς (Ἀποκλ. ιη'. 4) Τὰ ἀπὸ τοῦ 1910 μέχρι τέλους τοῦ 1914 μεσολαβούντια τέσσαρα ἔτη, τὰ οὕτω πως ὑποδεικνύμενα ἐν τῇ Μεγάλῃ Πυραμίδι, θέλουν εἶσθαι ἀναμφιβόλως καιρὸς «πυρίνης δοκιμασίας» ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας (Α'. Κορινθ. γ'. 15), ἣτις μέλλει νὰ προηγηθῇ τῆς μελλούσης νὰ ἐπικρατήσῃ ἀναρχίας ἐπὶ τοῦ κόσμου, καὶ ἣτις δὲν δύναται νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ μακρόν. — «Εἰ μὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκείναι, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σὰρξ — Ματθ. κδ'. 22.

Οὐδ' εἶναι τοῦτο καὶ μόνον πᾶν ὅ,τι οὕτω θαυμασίως συμβολίζει ἡ Μεγάλῃ Πυραμίδι. Ἡ ἀξιοθαύμαστος αὐτῆς συμφωνία πρὸς τὸ θεῖον σχέδιον καταδεικνύται ἐπὶ πλέον εἰς ἑτερόν τι ἀξιοσημείωτον χαρακτηριστικόν. Θὰ ἠδυνάμεθα βεβαίως νὰ προσδοκῶμεν ὅτι ἡ χρονολογία τῶν δύο μεγάλων συμβεβηκότων, αἵτινα συνέχονται μετὰ τοῦ τέλους τοῦ παρόντος αἰῶνος, δηλ., (1) ἡ δευτέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν παρουσία καὶ (2) ἡ ἀρχὴ τοῦ θερτισμοῦ, θὰ ἐσημειοῦντο κατὰ τινα τρόπον εἰς τὸ ὑψηλότερον ἄκρον τῆς «Μεγάλῃς Στιᾶς», ὡς ὁ θάνατος καὶ ἡ ἀνάστασις αὐτοῦ σημειοῦνται διὰ τοῦ «Φρέατος» κατὰ τὸ κατώτατον αὐτῆς ἄκρον. Καὶ ἐν τούτῳ ἐπίσης δὲν διαφαιδόμεθα τὰς ἐλπίδας. Εἰς τὸ ἀνώτατον ἢ ῥοτίον ἄκρον τοῦ ἀνατολικοῦ τοίχου, εἰς τὴν κορυφὴν αὐτοῦ, ὑπεράνωθι τῆς βαθμίδος, ὑπάρχει ἀνοιγμὰ τι συνδεόμενον μετὰ τοῦ ἀσυμπληρώτου χώρου, τοῦ ἄνωθι τοῦ «Θαλάμου τοῦ Βασιλέως», ὡς τοῦτο δεικνύεται ἐν τῷ διαγράμματι. Εἰς τὴν συμβολικὴν γλῶσσαν τῆς Πυραμίδος τὸ ἀνοιγμα τοῦτο λέγει: Ἐνταῦθα εἰσῆλθεν Ἐπουράνιός τις, Ὅστις οὐδενὸς δαπέδου ἔχει ἀνάγκην ὅπως βαδίσῃ, ἀλλ' Ὅστις δύναται νὰ ἔλθῃ καὶ ἀπέλθῃ ὡς ὁ ἀνεμὸς». Ἡ δὲ ἐπιμελὴς καταμέτρησις τοῦ ῥοτίου τούτου τοίχου τῆς «Μεγάλῃς Στιᾶς» ὑπὸ τοῦ Καθηγ. Smyth, πληροφορεῖ ἡμᾶς ὅτι ὁ τοίχος αὐτὸς δὲν εἶναι ἀκριβῶς καθιετός, ἀλλ' ἀποκλίνει εἰς τὴν κορυφὴν κατὰ ἑπτὰ δακτύλους. Ἡ Πυραμὶς λαλεῖ ἡμῖν οὕτω, λέγουσα, «Ἐπὶ ἔτη πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἡνὶ κλήσεως [δηλ. πρὸ τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1881]. Ὁ Μέγας οὗτος Κύριος ὁ ἐξ Οὐρανοῦ θέλει εἰσελθῇ. Καὶ ἐπὶ πλέον καταδεικνύει ὅτι ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκεί-

νου — τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1874 — βαθμιαίως, ὥς τοῦτο ὑποδηλοῦται διὰ τῆς κλίσεως τοῦ νοτίου τοίχου, ἡ κλῆσις αὕτη θέλει κλίνει πρὸς τὸ τέλος αὐτῆς, καὶ θέλει λήξει τελείως κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1881. Τοῦτο, ὥς πᾶς τις δύναται νὰ ἴδῃ, εἶναι ἐν πλήρει συμφωνίᾳ πρὸς τὴν μαρτυρίαν τῆς Γραφῆς, ὥς τοῦτο κατεδείχθη εἰς τοὺς προεκδοθέντας δύο τόμους ΤΗΣ ΧΑΡΑΥΓΗΣ ΤΗΣ ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΔΟΣ, καὶ προσαποδεικνύεται εἰσέτι εἰς τὸν μετ' οὐ πολὺ ἐκδιδόμενον τρίτον τόμον τοῦ αὐτοῦ ἔργου.

Μὴ λησμονῶμεν, ἐν τούτοις, ὅτι ἡμεῖς, οἱ κατανοήσαντες τὴν ὑπὸ τῶν Γραφῶν ὑπόδειξιν τῶν χρόνων τούτων καὶ καιρῶν, οὐδὲν εἶχομεν νὰ κάμωμεν πρὸς τὴν παρ' ἄλλων ἐπιχειρηθεῖσαν καταμέτρησιν τῆς Μεγάλης Πυραμίδος. Οἱ δὲ καταμετρήσαντες καὶ ἀναγράψαντες τὰ μέτρα ταύτης οὐδὲν ἐγνώριζον περὶ τῆς παρ' ἡμῶν ἐφαρμογῆς τῆς προφητείας, καθ' ὃν χρόνον αἱ καταμετρήσεις αὗται ἐλαμβάνοντο παρ' αὐτῶν, οὐδὲ καὶ σήμερον εἰσέτι ἔχουσι γνῶσιν τούτοις, καθ' ὅσον τοῦλάχιστον γνωρίζομεν. Ἐρωτῶμεν, λοιπόν, Ἡτόποτε δυνατὴ τοιαύτη ἀκρίβεια ἐπὶ ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἀφορῶσιν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἑξ' χιλιάδων ἐτῶν ἱστορίαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ χιλιάδας δακτύλων τῆς καταμετρήσεως τῆς Πυραμίδος, νὰ εἶναι ἀπλὴ καὶ τυχαία σύμπτωσις; Οὐδέποτε ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶναι παραδοξωτέρα πράγματι καὶ μᾶλλον θαυμαστὴ ἢ οἱ μῦθοι.

«Παρὰ Κυρίου ἔγεινεν αὕτη, καὶ εἶναι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν».

Ἐπὶ πλέον, ἐκεῖ ἔνθα ἡ εἰδικὴ εὐνοία τῆς γενικῆς κλήσεως τοῦ Εὐαγγελίου ἔπαυσεν (Ὀκτωβρ. 1881), ἔδει νὰ δεικνύηται ὅτι ἐπίκειται ἡ ἀρχὴ τῆς ἐπὶ τοῦ κόσμου εὐλογίας. Τὸ «Φρέαρ» δὲ, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ ἀνώτερον αὐτοῦ ἄκρον σημειοῖ τὴν ἀπολύτρωσιν, ἥτις ἐξασφαλίζει τὴν μέλλουσαν εὐλογίαν, πρέπει, κατὰ φυσικὸν λόγον, εἰς τὸ κατώτερον αὐτοῦ ἄκρον (ἐνθα συναντιᾶται μετὰ τοῦ κατωφεροῦς διαδρόμου) νὰ σημειοῖ τὴν χρονολογίαν, καθ' ἣν αἱ εὐλογίαι τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν πάντων θέλουσιν ἀρχίσει ἐρχόμεναι ἐπὶ τοῦ κόσμου. Οὕτω δὲ καὶ συμβαίνει. Τὸ «Φρέαρ» αὐτὸ φαίνεται

οίονει λέγον, Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου θὰ ἀρχίσωσιν τὰ εὐεργετήματι τῆς ἀπολυτρώσεως νὰ εὐλογῶσι πάσας τὰς φυλάς τῆς γῆς, διὰν αἱ ἐκλογαὶ ἢ περισυλλογαὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ καὶ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος συμπληρωθῶσι.

Πρὸς τοῦτο, ἐὰν ἀποδεχθῶμεν τὸ οὕτω πως εὐκρινῶς σημειούμενον τέρμα τῆς εἰδικῆς κλήσεως καὶ χάριτος τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ 1881, ὡς τὴν χρονολογίαν, καθ' ἣν ἡ κλήσις εἰς τὰς εὐλογίας τῆς ἀποκαταστάσεως δέον νὰ ἀρχίσῃ, καὶ ἐὰν θεωρήσωμεν τὸ κάτω τέλος τοῦ «Φρέατος» ὡς σημειοῦν τὴν ρηθεῖσαν χρονολογίαν (1881), εὐρίσκομεν λίαν ἐνδιαφέρον ἐξαγόμενόν τι καταμετροῦντες ἀναδρομικῶς, — πρὸς τὰ ὀπίσω — κατὰ μῆκος «Τοῦ Διαδρόμου τῆς Εἰσόδου» μέχρι τῆς ἀρχικῆς εἰσόδου τῆς Πυραμίδος. Ἡ ἀπόστασις δ' αὕτη εὐρίσκομεν ὅτι ἀποτελεῖται ἐκ 3826 δακτύλων τῆς Πυραμίδος, οἵτινες οὕτως ἀντιπροσωπεύουσι 3826 ἔτη. Ἐὰν δὲ τὰ ἡμέτερα συμπεράσματα βασίζωνται ἐπὶ ἀσφαλῶν δεδομένων, εἰς 3826 ἔτη πρὸ τοῦ 1881 μ.Χ. ἀξιοσημειωτόν τι γεγονός δέον νὰ ἔλαβε χώραν. Ἐνῶ δὲ ἐρευνῶμεν τὰ ἱστορικά ὑπομνήματα τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἴδωμεν ἐὰν ἀξιοσημειωτόν τι συμβεβηκὸς ἔλαβε χώραν κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον, εὐρίσκομεν θαυμασίως ἐπικυρούμενον τὸ ὑμέτερον συμπέρασμα· καθότι, ἀκριβῶς 3,826 πρὸ τοῦ 1881 μ. Χ. ἦτοι εἰς τὸ 1945 π. Χ., ὁ Ἰσαάκ, τὸ τυπικὸν σπέρμα τῆς ἐπαγγελίας ἐγένετο ὁ κληρονόμος ὅλον τοῦ πλούτου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀβραάμ, καὶ περιῆλθεν οὕτως εἰς θέσιν νὰ εὐλογήσῃ ἢ εὐεργετήσῃ ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ — τὸν Ἰσμαήλ, τὸν υἱὸν τῆς Ἀγαρ (ὅστις ἦναι τύπος τοῦ Ἰσραήλ κατὰ σάρκα), καὶ τοὺς τόσους υἱοὺς καὶ θυγατέρας τῆς Χειτούρας, τῆς δευτέρας συζύγου τοῦ Ἀβραάμ (οἵτινες εἶναι τύποι τοῦ κόσμου ἐν γένει).

Τοιοῦτοτρόπως ὁ «Διάδρομος τῆς Εἰσόδου» ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ αὐτοῦ ὁρίον, μέχρι τοῦ ἐγγυτάτου ὁρίον τοῦ μετὰ τοῦ Φρέατος συνεχομένου Διαδρόμου, σημειοὶ διὰ δακτύλων συμβολίζόντων ἔτη τὴν χρονικὴν περίοδον ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ Ἰσαάκ, ὁ τύπος, (ἐν τῷ ὁποίῳ συνεκεντρουῖτο τυπικῶς ἡ ἐπαγγελία τῆς εὐλογίας, ἥτις μέλλει νὰ προσγείνη εἰς τὸν κό-

σμον) ἐγένετο κληρονόμος πάντων εἰς τὸ 1945 Π.Χ., μέχρι τοῦ 1881 Μ. Χ., ὁπότε ἡ εὐλογία δέον νὰ ἀρχίσῃ πραγματικῶς διὰ τοῦ Ἰσαάκ τοῦ ἀντιτύπου—τοῦ Χριστοῦ, τοῦ κληρονόμου τῶν πάντων—Γαλάτ. γ'. 16, 29.

Μειρῶμεν δὲ τὸν χρόνον ἀπὸ τῆς χρονολογίας, καθ' ἣν ὁ Ἰσαάκ κατέστη κληρονόμος, καὶ συνεπῶς ἐκτίσατο τὸ πρόνομιον τοῦ νὰ εὐλογήσῃ τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, μέχρι τοῦ ἔτους 1881 μ. Χ., ὡς ἐξῆς: Ὁ Ἰσαάκ ἐγένετο κάτοχος τῆς κληρονομίας αὐτοῦ εἰς τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀβραάμ, ὅστις συνέβη 100 ἔτη ἀφοῦ ἐγένετο ἡ πρὸς τὸν Ἀβραάμ Διαθήκη, (διότι ὁ Ἀβραάμ ἦν 75 ἐτῶν ὅτε ἐγένετο ἡ πρὸς αὐτὸν Διαθήκη, ἀπέθανε δὲ εἰς ἡλικίαν 175 ἐτῶν). Ἀκολουθῶς, ἀπὸ τῆς Διαθήκης μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Ἰακώβ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰσαάκ, ἐμεσολάβησαν 232 ἔτη* ἀπὸ τοῦ χρόνου δὲ καθ' ὃν ὁ Ἰσαάκ ἐγένετο κάτοχος τῆς κληρονομίας του—μετὰ 100 ἔτη ἀφοῦ ἐγένετο ἡ Διαθήκη—μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Ἰακώβ, εἶναι 132 ἔτη (232 μείον 100). Εἰς ταῦτα προσθέτομεν τὰ 1813 ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰακώβ μέχρι τῆς Χριστιανικῆς χρονολογίας, μ. Χ. 1, καὶ ἔχομεν οὕτω τὴν χρονολογίαν 1945 ἔτη π. Χ., ὡς τὴν χρονολογίαν καθ' ἣν ὁ τυπικὸς Ἰσαάκ ἐγένετο κύριος πάσης τῆς περιουσίας τοῦ Ἀβραάμ (Γένεσ. κε'. 5). Τὰ 1945 δὲ ταῦτα ἔτη πρὸ Χριστοῦ, προστιθέμενα εἰς τὰ 1881 ἔτη μ.Χ. ἀποτελοῦσι τὸν ἀριθμὸν 3826 ἔτη, τὰ ὑποδεικνυόμενα διὰ δακτύλων ἐν τῇ Πυραμίδι, ὡς τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ ὁποῖον δέον νὰ μεσολαβήσῃ μεταξὺ τῆς ὑπὸ τοῦ τυπικοῦ σπέρματος, τοῦ Ἰσαάκ, εὐλογίας τῶν ἀδελφῶν του, καὶ τῆς εὐλογίας σύμπαντος τοῦ κόσμου διὰ τοῦ ἀντιτύπου Ἰσαάκ, τοῦ Χριστοῦ.

Ἐάν τις ἤθελε προβάλλει τὴν ἐρώτησιν, ποία ἀρχὴ ἔργον ἀποκαταστάσεως ἐσημειώθη κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1881, λέγομεν εἰς ἀπάντησιν ὅτι: Οὐδὲν συνέβη τὸ ὁποῖον ὁ κόσμος θὰ ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ. Ἐνταῦθα βαδίζομεν εἰσέτι διὰ πίστεως, καὶ οὐχὶ δι' ὀφθαλμοῦ. Πάντα τὰ ἀπὸ τοῦ 1881 προπα-

* Ἴδε, Χαράνγη Χιλιετηρ. Τόμ. Β' σελ. 264—265.

ρασκευαστικά διαβήματα πρὸς τὸ ἔργον τῆς μεγάλης ἀποκαταστάσεως δέον νὰ λογισθῶσιν ὡς ἀπλαῖ σταγόνες τῆς μεγάλης βροχῆς τῶν εὐλογιῶν, ἥτις θέλει μετ' οὐ πολὺ ἀναζωογονήσει ὅλην τὴν γῆν. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔλαβε χώραν κατὰ τὸ 1881, καθὼς καὶ τὸ ὅ,τι ἔλαβε χώραν κατὰ τὸ 1874, δύναται νὰ διακριθῇ μόνον διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς πίστεως ἐν τῷ φωτὶ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἡ χρονολογία ἐκείνη ἦν τὸ τέλος τῆς ἄνω κλήσεως, καὶ συνεπῶς, ὁ χρόνος διὰ τὴν διακίρησιν τῆς ἀρχῆς τῆς ἀποκαταστάσεως—διὰ τὴν σάλπιγγα τοῦ Ἰωβιλαίου. Περὶ τὸν χρόνον ἐκείνον ὁ συγγραφεὺς τοῦ παρόντος, καὶ οὐδεὶς ἄλλος καθ' ὅσον οὗτος δύναται νὰ γνωρίξῃ, παρετήρησε τὴν γενομένην ἐν ταῖς Γραφαῖς διάκρισιν μεταξὺ τῆς εἰς τὴν θείαν φύσιν κλήσεως, ἥτις εἶναι ἀνοικτὴ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ τῆς εὐκαιρίας πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀνθρωπίνης τελειότητος, καὶ πάντων ὅσα ἀπωλέσθησαν ἐν τῷ Ἀδάμ, ἥτις θέλει χορηγηθῇ εἰς τὸ τέλος τῆς ἄνω κλήσεως τοῦ Εὐαγγελίου. *

* Καίτοι οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἐσκέφθημεν περὶ τῆς συμπτώσεως, δὲν εἶναι μικροῦ λόγον ἄξιον τὸ ὅ,τι κατὰ τοὺς τελευταίους ἑξ ἡμέρας τοῦ 1881 ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως βιβλίον τι ὑπὸ τὸν τίτλον, «**Τροφὴ διὰ Σκεπτομένων Χριστιανούς**» ἐξ 166 σελίδων, τοῦ ὁποῦν ἡ κυκλοφορία ἀνῆλθε εἰς 1,400,000 ἀντίτυπα ἀνὰ τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς καὶ τὴν Μεγάλην Βρετανίαν.

Τρία τινὰ ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἐν λόγῳ βιβλίον καὶ τὴν εὐρεῖαν καὶ αἰφνιδίαν αὐτοῦ διανομὴν συντρέχουσιν εἰς τὸ νὰ προσδώσωσιν εἰς αὐτὸ ὅλους ἰδιάζοντα χαρακτηριστικά : (1) Οὐδὲν ἄλλο βιβλίον θὰ ἔφθασεν ἴσως ποτὲ εἰς τοιαύτην μεγάλῃν κυκλοφορίαν, εἰς τόσον βραχὺ διάστημα χρόνου, ἢ διὰ τῶν αὐτῶν μεθόδων. Τὸ βιβλίον ἐκεῖνο διενεμήθη δωρεὰν εἰς τὰς θύρας τῶν ἐκκλησιῶν ὅλων τῶν μεγαλειτέρων πόλεων τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ τῆς Μεγάλης Βρετανίας, διὰ ἐπὶ τοῦτῳ παιδιῶν, ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν Κυριακάς. Εἰς δὲ τὰς μικροτέρας πόλεις ταχυδρομικῶς. Τὰ πρὸς κάλυψιν τῶν ἐξόδων τῆς ἐκδόσεως κ.λ.π. χρήματα (218,400 φράγκα!) προσεφέρθησαν οἰκειοθελῶς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, χωρὶς νὰ ζητηθῶσιν. (3) Ἦτο τὸ πρῶτον βιβλίον, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, τὸ ὅποιον ἐπεδείκνυε τὴν διάκρισιν μεταξὺ τῆς ὑψηλῆς κλήσεως τῆς ἐκκλησίας τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ τῶν προνομίων τῆς Ἀποκαταστάσεως διὰ τὸν κόσμον ἐν γένει, καὶ συνάμα ἐπεδείκνυε τὸν χρόνον τῆς λήξεως τῆς ὑψηλῆς κλήσεως κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1881.

Ἐτερόν τι ἀξιοπαρατήρητον σημεῖον ἐν τῇ Πυραμίδι εἶναι ἡ ὁδός, εἰς ἣν ὁ κόσμος μέλλει νὰ προσκληθῇ ὅπως ἔλθῃ καὶ λάβῃ αἰώνιαν ζωὴν, κατὰ τὸν αἰῶνα τῆς Χιλιετοῦς Βασιλείας.

Ὡς τὸ ἄνω διαμέρισμα, τὸ γνωστὸν ὡς ὁ «Θάλαμος τοῦ Βασιλέως», συμβολίζει τὴν **Θεῖαν Φύσιν**, καὶ ἡ «Μεγάλη Στοά» συμβολίζει τὴν εἰς αὐτὴν κλήσιν, τοιοντοτρόπως τὸ ἐπ' αὐτὴν διαμέρισμα (ὁ «Θάλαμος τῆς Βασιλίσσης») συμβολίζει τὴν τελείαν **ἀνθρωπίνην φύσιν**. ἡ δὲ πρὸς τὸν θάλαμον τοῦτον ὁδός ἐξεικονίζει τὴν πρὸς τὴν ζωὴν ὁδόν, ἐν τῇ ὁποία ὁ κόσμος δεόν νὰ βαδίσῃ ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην τελειότητα κατὰ τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα. Ἀμφότεραι αἱ ὁδοὶ αὗται, καὶ ἐπομένως ἀμφότερα τὰ τελικὰ αὐτῶν ἀποτελέσματα, διηνοιχθῆσαν καὶ κατέστησαν δυνατὰ διὰ τῆς **ἀπολυτρωτικῆς Θυσίας**, τὴν ὁποίαν ὁ Μεσίτης προσέφερεν ὑπὲρ πάντων ἀνθρώπων : πάντα τῶν ὁποίων τόσον ἐντόνως ὑποδεικνύονται ἐν τῇ Πυραμίδι διὰ τῆς «κατὰ τὸ φαινόμενον ἐκρήξεως», ἥτις διήνοιξε τὸ στόμιον τοῦ Φρέατος, καὶ ἔδωκε πρόσοδον εἰς τοὺς δύο διαδρόμους, τοὺς συμβολίζοντας τὰς δύο ὁδούς, (αἵτινες προωρίσθησαν ὅπως συμβολίσωσι τὴν ἐν τῷ παρόντι κλήσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἄγει εἰς τὴν θεῖαν φύσιν, καὶ τὴν κλήσιν τοῦ κόσμου, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χιλιετοῦς αἰῶνος, τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀνθρωπίνης τελειότητος).

Τοιοντοτρόπως ἡ Μεγάλη Πυραμὶς, ἐν πλήρει πρὸς τὰς Γραφὰς ἁρμονίᾳ, διακηρύττει ὅτι «ὁ Χριστὸς ἐφώτισεν (ἔφερεν εἰς φῶς) **ζῶην** [τὴν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν ἀποκατάστασιν, ἥτις συμβολίζεται διὰ τοῦ διαμερίσματος τῆς Πυραμίδος τοῦ καλουμένου ὁ «Θάλαμος τῆς Βασιλίσσης»], καὶ **ἀφθαρσίαν** [τὴν θεῖαν φύσιν, ἥτις συμβολίζεται διὰ τοῦ οὗτω καλουμένου «Θαλάμου τοῦ Βασιλέως»] διὰ τοῦ Εὐαγγελίου» — τῶν κυλῶν ἀγγελιῶν τῆς ἀπολυτρώσεως — Β'. Τιμθ. α'. 10.

Ἡ μόνη εἴσοδος εἰς τὸν «Θάλαμον τῆς Βασιλίσσης», ἡ εἰς τὴν «Μεγάλην Στοάν», ἥν διὰ μέσου τοῦ «Φρέατος», καθότι ὁ «Πρῶτος Ἀνωφερὴς Διάδρομος» ἦν κατ' ἀρχὰς ὅλως ἀδιάβατος ἐξ αἰτίας τοῦ ἐκ γρανίτου «Ἐμβόλου». Τοιοντο-

τρόπως, ὅθεν, ὁ λίθινος αὐτὸς «Μάρτυς» μαρτυρεῖ ὅτι διὰ τῆς οἰκονομίας τοῦ Νόμου ἢ τῆς Διαθήκης τοῦ Νόμου, οὐδεὶς τῶν τοῦ πεπιτωκότος γένους ἠδύνατο νὰ φθάσῃ εἴτε εἰς τὴν ζωὴν (τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν) ἢ εἰς τὴν ἀφθαρσίαν ἢ ἀθανασίαν (τὴν θείαν φύσιν). Διότι, καίτοι ὁ «Πρῶτος Ἀνωφερὴς Διόδρος» ἦτο ὁδός, ἐν τούτοις οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ βαδίσῃ ἐν αὐτῇ. Οὕτως ἡ Διαθήκη τοῦ Νόμου ἦτο διόδος τις πρὸς τὴν ζωὴν· ἀλλ' ἐξ αἰτίας τῆς ἀδυναμίας τῆς σαρκός, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ βαδίσῃ ἐν αὐτῇ ὥστε νὰ λάβῃ τὴν προσφερομένην ζωὴν. (Ρωμ. γ'. 20). Ὁ σταυρός, ἡ θυσία, ἡ ἀπολύτρωσις, δεικνύεται οὕτω **εἰδικῶς** ὑπὸ τοῦ λίθινου αὐτοῦ «Μάρτυρος», ὡς ἀκριβῶς τὸ γεγονός αὐτὸ σημειοῦται ἐν ταῖς Γραφαῖς μᾶλλον περιφανῶς ἢ οἰοσθήποτε ἄλλος χαρὰκτὴρ τοῦ θείου σχεδίου. «Οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα εἰμὴ δι' ἐμοῦ», λέγει ὁ Ἰησοῦς. «Παρέδωκα ὑμῖν ἐν πρώτοις ὃ καὶ [ἐν πρώτοις] παρέλαβον, ὅτι Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν», ἔλεγεν ὁ Παῦλος (Α' Κορινθ. ιε' 3). «Τὸ «Φρέαρ» [τὸ παριστῶν τὴν θυσίαν καὶ ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ] εἶναι ἡ μόνη ὁδὸς πρὸς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀθανασίαν» διακηρύττει ἡ Μεγάλη Πυραμῖς.

Ἡ πρὸς τὸν «Θάλαμον τῆς Βασιλείσης» διόδος εἶνε χαμηλή, ὃ δὲ ἐπισκέπτῃς ἀνάγκη νὰ κλίνη ταπεινῶς τὴν κεφαλὴν τὸν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις αὐτῆς. Ἡ ὁδὸς τῆς δικαιοσύνης καὶ εὐπραγίας ὑπῆρξεν αἰετοῦ ὁδὸς ταπεινώσεως, καὶ τοιαύτη θέλει εἶσθαι καὶ κατὰ τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα, ὁπότε θέλει ἀπαιτηθῇ παρὰ πάντων νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὰς αὐστηρὰς διατάξεις τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. Διότι Αὐτὸς θέλει ἄρχει ἐν ράβδῳ σιδηρᾷ. (Ἀποκλ. β' 27). Αὐτὸς θέλει βάλῃ τότε τὴν κρίσιν εἰς τὸν κανόνα, καὶ τὴν δικαιοσύνην εἰς τὴν σιδήρην· πᾶσα δὲ γλῶσσα πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ τὴν μεγαλωσύνην καὶ δύναμιν αὐτοῦ, καὶ πᾶν γόνυ ἀνάγκη νὰ κάμψῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ τὸν νόμον Αὐτοῦ. Ὡστε ἐν τῇ ἡμέρᾳ Αὐτοῦ οἱ ταπεινοὶ καὶ δίκαιοι, καὶ οὗτοι καὶ μόνον, θέλουσιν εὐδοῦσθαι. — Ἦσα κη'. 17. Γωμ. ιδ'. 11. Ψαλμ. 118. 12, 13.

Ὁ «Θάλαμος τῆς Βασιλείσης» συμβολίζει τὸ τέλος τοῦ ἔργου τῆς ἀποκαταστάσεως — τὴν ἀνθρωπίνην τελειότητα — κα-

θότι ἀποτελεῖται ἐξ ἑπτὰ πλευρῶν, τοῦ δαπέδου λογιζομένου ὡς μιᾶς τοιαύτης, τῆς δὲ ὀροφῆς ἐχούσης δύο, ὡς τοῦτο ἐκτίθεται ἐν τῷ διαγράμματι. Ἡ πρὸς αὐτὴν ὁδὸς λαλεῖ ἡμῖν τὴν αὐτὴν ἱστορίαν τῆς ἐπαδικότητος, ἢ τελειότητος, διότι τὸ ἔδαφος τοῦ θαλάμου τούτου εἶναι πεπιεσμένον κατὰ τὸ ἐν ἑβδομον τοῦ ὅλου αὐτοῦ μήκους. Καὶ ὅχι μόνον ὁ ἀριθμὸς ἑπτὰ εἶναι γενικῶς σύμβολον τῆς τελειότητος καὶ ἐντελείας, ἀλλ' οὗτος, ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἐν λόγῳ θάλαμον, τυγχάνει πλήρους ἐννοιῶν καὶ νοημάτων, ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Χιλιετὴς αἰὼν εἶναι ἡ ἑβδόμη Χιλιετηρὶς τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου, καὶ αἰὼν κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ τελειότης θέλει ἐπιτευχθῇ ὑπὸ τῶν θελόντων καὶ εὐπειθῶν ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ὁ Καθηγ. Smyth περιγράφει τὴν ἰδιορρυθμίαν τοῦ δαπέδου τοῦ «Θαλάμου τούτου τῆς Βασιλίσσης», ὡς καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν φέρουσαν δίοδον, λέγων, ὅτι εἶναι ἀνώμαλος καὶ ἐντελῶς ἀτελής, διαφέρων οὕτω τῶν λοιπῶν διαδρόμων, οἵτινες ἀρχικῶς ἦσαν ὅλως λείοι, καὶ πιθανῶς ἐστιλβωμένοι. Γνωμοδοτεῖ δ' ὅτι τοῦτο ὑποδηλοῖ ὅτι τὸ ἔδαφος τοῦ θαλάμου αὐτοῦ δὲν ὑπόκειται εἰς καταμέτρησιν διὰ δακτύλων—ἐτῶν, ὡς οἱ λοιποὶ διάδρομοι—ὡς ἐὰν ἡ Πυραμὶς, διὰ τῆς ἀνωμαλότητος ταύτης, θέλει νὰ εἴπῃ ὅτι, «Μέτρα Χρόνου δὲν ἀναγράφονται ἐνταῦθα».

Ἀλλὰ καίτοι οἱ ἐντὶ συμβολίζοντες δάκτυλοι δὲν παρατηροῦνται εἰς τὸν πρὸς τὸν «Θάλαμον τῆς Βασιλίσσης» ἄγοντα διάδρομον, οὐδὲ ἐπὶ τοῦ δαπέδου αὐτῆς, ἄλλο τι ζήτημα, ἐν τούτοις, ἀνάγκη νὰ ἀποδειχθῇ ἐν σχέσει πρὸς ταῦτα, δηλ. ἡ ὁδὸς τῆς ἀποκαταστάσεως εἰς τὴν τελείαν ζωὴν καὶ τὸν τέλειον ἀνθρωπίνον ὄργανισμὸν. Ὡς δὲ ἡ τελειότης αὕτη τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀπεικονίζεται διὰ τοῦ «Θαλάμου τῆς Βασιλίσσης», οὕτω καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν ἄγουσα ὁδὸς συμβολίζει τὰς ἐπὶ χιλιάδας ἐτη τῆς πείρας καὶ διαπαιδαγωγήσεως, διὰ τῶν ὁποίων τὸ πεπιτωκὸς ἀνθρώπινον γένος ἔδει νὰ διέλθῃ, πρὶν δυνηθῇ νὰ ἐπιτύχῃ πλήρη εἰς τὴν τελειότητα ἀποκατάστασιν. Διότι, καθ' ὅσον τὰ πρῶτα ἐξ ἑβδομα τοῦ πρὸς τὸν «Θάλαμον τῆς Βασιλίσσης» ἄγοντος διαδρόμου εἶναι καθ'

ὑπερβολὴν χαμηλά, ταῦτα συμβολίζουνσι τὰ παρελθόντα ἔξ χιλιάδας ἔτη, καὶ ἐξεικονίζουνσι τὴν ὑπερβολικὴν δυσκολίαν καὶ ταπείνωσιν, ἣτις ἦτο ἀπαραίτητος ἵνα ραδίση τις τὴν ζωὴν τοῦ δεδικαιωμένου, ἀκόμῃ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ἐκείνων, οἵτινες προσεπάθησαν νὰ ραδίσωσι καὶ ζήσωσι τοιαύτην ζωὴν—ὥς οἱ πατριάρχαι, προφῆται καὶ λοιποί, οἵτινες ὁμῶς πάντες ἐδικαιώθησαν διὰ πίστεως—κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἔξ χιλιάδων ἐτῶν τῆς βασιλείας τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου. Ἀφ' ἐτέρου, ὅλως τοῦναντίον, τὸ **τελευταῖον ἑβδόμου** τῆς ὁδοῦ συμβολίζει τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα, ὅστις ἤδη ἀνατέλλει ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Τὸ ὕψος τοῦ **ἑβδόμου** τούτου μέρους, ὃν διπλασίως σχεδὸν μεγαλείτερον τῶν λοιπῶν ἔξ ἑβδόμων, ὑποδηλοῖ ὅτι, κατὰ τὴν μέλλουσαν ἑβδόμην χιλιετηρίδα τῆς χάριτος καὶ εἰρήνης ἐπὶ τῆς γῆς, οἱ ἄνθρωποι θὰ δύνωνται νὰ προσδεύωσιν εὐχερῶς καὶ ἐν ἀνέσει πρὸς τὴν πλήρη τελειότητα. « Ἀλλὰ περιεπάτισέ τις εἰς τὴν ὁδὸν ταύτην κατὰ τὸ διάστημα τῶν παρελθόντων ἔξ χιλιάδων ἐτῶν » ; ἤθελέ τις ἐρωτήσῃ. Εἰς τὴν τοιαύτην ἐρώτησιν ἀπαντῶμεν, Μάλιστα, **διὰ πίστεως** περιεπάτησάν τινες ἐν αὐτῇ. Ἡ ὁδὸς αὕτη εἶναι ὁδὸς **δικαιώσεως τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως**, καίτοι καθολοκληρίαν διάφορος τῆς ὁδοῦ καὶ κλήσεως τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Εὐαγγελίου, ἣτις, καίτοι καὶ αὕτη εἶναι ὁδὸς διὰ δικαιώσεως, ἄγει εἰς τὴν νέαν, τὴν θείαν φύσιν. Ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαὰκ καὶ ὁ Ἰακώβ, καὶ οἱ πιστοὶ προφῆται περιεπάτησαν τὴν ὁδὸν ταύτην—εἰσελθόντες ἐν αὐτῇ διὰ τοῦ « Φρέατος »—**διὰ πίστεως εἰς τὴν ἀπολυτρωτικὴν Θυσίαν** τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν οὗτοι παρίστων διὰ τυπικῶν θυσιῶν πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ πρὶν ἀκόμῃ ὁ λίθινος οὗτος « Μάρτυς » καταδείξει ταύτην : διότι ἐν τῇ προθέσει, τῇ βουλῇ καὶ ἀποκαλύψει τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ ἐσφαγμένον Ἀρνίον τῆς ἐξιλεώσεως πρὸ καταβολῆς κόσμου.

Ἡ ὁδὸς δ' αὕτη πρὸς τὸν « Θάλαμον τῆς Βασιλείας » συμφωνεῖ τελείως πρὸς ὅ,τι ἐν ταῖς Γραφαῖς ἀναγράφεται περὶ τῆς ὁδοῦ πρὸς τὴν τελείαν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ ζωὴν κατὰ τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα. Τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ ἀναγκαι-

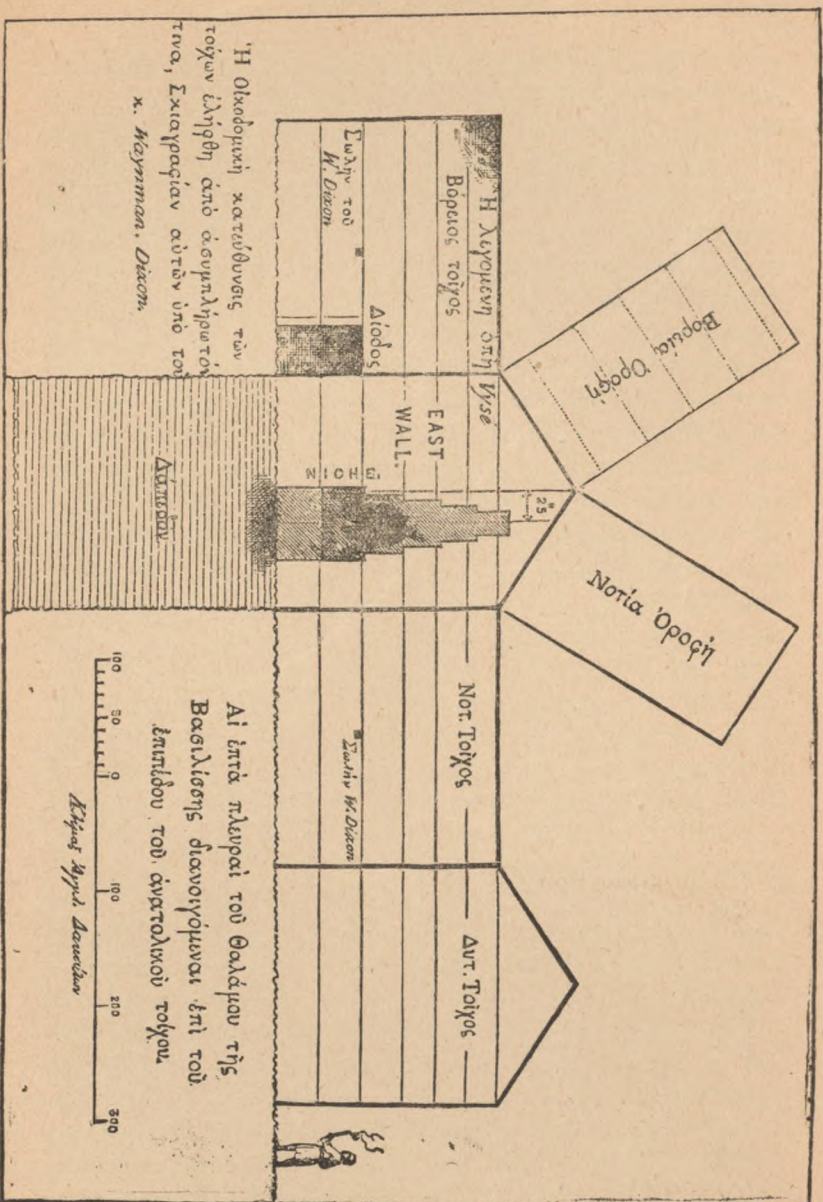
οὖν ὅπως ἀφικθῇ τις εἰς τὴν τελειότητα θέλει διαφέρει εἰς τὴν ἀτομικὴν ἐκάστου περίπτωσιν, ἀναλόγως τῆς ταχύτητος ἢ βραδύτητος μεθ' ἧς ἕκαστος θέλει καθυποτάσσει τὴν καρδίαν αὐτοῦ καὶ ζωὴν, ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ τὰς συνθήκας τῆς Νέας Διαθήκης. Ἡ ὁδὸς αὕτη δὲν θέλει εἶσθαι πλέον **ἀγών** πρὸς τὰ ἄνω διαρκῶς καταπολεμουμένη, ἔσωθὲν τε καὶ ἔξωθεν, ὑπὸ τάσεων πρὸς τὰ κάτω, ὡς συνέβαινε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν δύο οἰκονομιῶν, τῆς οἰκονομίας τοῦ Νόμου καὶ τῆς τοῦ Εὐαγγελίου· ἀλλὰ θέλει εἶσθαι ὁδός, ἐν τῇ ὁποίᾳ τὸ πᾶν θέλει εἶσθαι εὐνοϊκὸν διὰ τὸν ὁδεύοντα ἐν αὐτῇ, καὶ θέλει διευκολύνει τὴν ταχεῖαν αὐτοῦ πρόοδον πρὸς τὴν πλήρη τελειότητα τῆς δι' ἀποκαταστάσεως ζωῆς, μετὰ πασῶν τῶν σωματομαρτυρουσῶν αὐτῇ ἐνλογιῶν.

Ὡς δὲ ὁ «Θάλαμος τοῦ Βασιλέως», διὰ τῶν ἀεριστηρίων αὐτοῦ σωλήρων, ὑποδηλοῖ ὅτι συμβολίζει διαρκῇ διαμονήν, αἰωνίαν κατάστασιν, οὕτως ἐπίσης ὁ «Θάλαμος τῆς Βασιλείσης» συμβολίζει τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ κατάστασις τῆς ἀνθρωπίνης τελειότητος, ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἀφικθῶσιν εἰς αὐτήν, θέλει παγιωθῇ εἰς αἰωνίαν κατάστασιν. Διότι καὶ ὁ Θάλαμος οὗτος ὡσαύτως εἶναι ἐφωδιασμένος διὰ παρομοίων ἀεραγωγῶν σωλήρων. Ὑπὸ μίαν ἔποψιν δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι ὁ θάλαμος οὗτος συμβολίζει διαρκεῖ τινα κατάστασιν, ὑπὸ ἄλλην δὲ ὅτι ἡ κατάστασις αὕτη δύναται νὰ παγιωθῇ εἰς διαρκῇ ἢ αἰωνίαν τοιαύτην, διότι ὑπὸ τοιαύτην πράγματι ὄψιν ἐκτίθεται τὸ ζήτημα τοῦτο ἐν τε ταῖς Γραφαῖς καὶ διὰ τῆς μαρτυρίας τοῦ Λιθίνου «Μάρτυρος». Περὶ τῶν μελλόντων νὰ ἀφικθῶσιν εἰς τὴν διὰ τοῦ «Θαλάμου τοῦ Βασιλέως» συμβολιζομένην κατάστασιν αἱ Γραφαὶ λέγουσιν ὅτι, οἱ τοιοῦτοί εἰσιν κοινωνοὶ θείας φύσεως, καὶ εἶνε ἀθάνατοι, θανατασφαλεῖς, μὴ δυνάμενοι ν' ἀποθάνωσι μετὰ ταῦτα. Δεικνύουσι δ' ἐπίσης ὅτι οἱ λοιποί, οἱ μέλλοντες ν' ἀφικθῶσιν εἰς τὴν πλήρη ἀποκατάστασιν, καὶ ὑποσιῶσι καὶ τὴν τελευταίαν δοκιμασίαν τῆς νομιμοφροσύνης καὶ πιστότητός των, κατὰ τὸ τέλος τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, καίτοι δὲν θέλουσιν εἶσθαι κάτοχοι τῆς ιδιότητος ἐκείνης, ἥτις ὀρίζεται **Ἀθανασία**, καὶ ἥτις οὐσιωδῶς ἀποτελεῖ στοιχεῖον τῆς θείας φύσεως καὶ μόνον, θέλουσιν

ἐφοδιασθῇ μὲ αἰωνίαν ζωὴν, ὑπὸ ὅρους προδιαταχθέντας ἤδη ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀρχιτέκτονος τοῦ σχεδίου τῆς σωτηρίας. Ἐὰν δὲ ἐξακολουθήσωσι βιοῦντες ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἐν ὑποταγῇ εἰς τὸ θέλημα αὐτοῦ, θέλουσι ζῆ αἰωνίως.

Αὐτὰς ταύτας τὰς ἀληθείας διακηρύττει καὶ ἡ Μεγάλη Πυραμὶς· διότι, καίτοι ὁ «Θάλαμος τοῦ Βασιλέως» εἶχεν ἀρχῇθεν ἀνοικτοὺς ἀεριστήρας ἢ ἀεραγωγούς, εἰς τὸν «Θάλαμον ὅμως τῆς Βασιλίσσης» οἱ ἀεραγωγοὶ οὗτοι ἦσαν κατ' ἀρχὰς εἰδικῶς κεκαλυμμένοι. Οἱ ἀεροφόροι σωλήνες ἦσαν τέλειοι ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ τῆς Πυραμίδος πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς μέχρις ἡμίσεως δακτύλου ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐσωτερικοῦ τοίχου τοῦ «Θαλάμου τῆς Βασιλίσσης», οἱ λίθοι τοῦ ὁποίου, ἀνὰ πᾶσαν πλευρὰν, μαρτυροῦσι σχέδιον καὶ σκοπὸν ἐκ μέρους τοῦ Μεγάλου Ἀρχιτέκτονος τῆς Πυραμίδος, ὡς καὶ πᾶς ἄλλος χαρακτὴρ αὐτῆς μαρτυρεῖ τὸ ἴδιον, ἐξαιρέσει τῶν ἤδη διὰ τῆς σμίλης ἀποσπασθέντων ἡμίσεως δακτύλου πάχους ἐπικαλυμμάτων τῶν ρηθέντων ἀεροφόρων σωλήνων. Τοὺς σωλήνας αὐτοὺς ἀνεκάλυπεν ὁ κ. Wayne Dixon, καθ' ὃν χρόνον ἐξήταξε τοὺς τοίχους τῆς Πυραμίδος. Οὗτος παρετήρησεν ὅτι ὁ τοίχος εἰς τὴν ὠρισμένον σημεῖον ἤχει ὑποκώφως· θραύσας, λοιπόν, τὴν ἐπιφάνειαν εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ, εὗρεν ἓνα ἀεριστήριον σωλήνα· ἀκολουθῶν δὲ τὴν ἰδίαν μέθοδον εὗρε τὸν ἀντίστοιχον αὐτοῦ εἰς τὸν ἀπέναντι τοίχον. Τοιοῦτοτρόπως, ὅθεν, ἡ Πυραμὶς, συμφώνως πρὸς τὰς Γραφάς, διακηρύττει ὅτι **δαψιλὴς προμύθεια** ἔχει προνοηθῇ καὶ ἐτοιμασθῇ, διὰ τῆς ὁποίας ἡ τελεία ἀνθρωπίνη κατάστασις, ἥτις συμβολίζεται διὰ τοῦ «Θαλάμου τῆς Βασιλίσσης» δυνηθῇ νὰ **παγιωθῇ** εἰς αἰωνίαν κατάστασιν, δι' ἑκάστον ὅστις ἤθελε συμμορφωθῇ πρὸς τοὺς κανονισμοὺς καὶ νόμους αὐτῆς.

Καὶ ἤδη, ἀκούσαντες αὐτὴν λαλήσασιν ἡμῖν, τί θέλομεν κρίνει περὶ τοῦ λιθίνου αὐτοῦ «Μάρτυρος» καὶ τῆς μαρτυρίας αὐτοῦ; Τοιαύτη μαρτυρία ἤθελεν εἶσθαι παράδοξος καὶ ἐκπληκτικὴ ἀληθῶς, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν εὗρίσκοντο οὐδόλως Γραφαὶ πραγματευόμεναι ἐπὶ τῶν ἤδη ἐξετασθέντων ζητη-

μάτων· ἀλλ' ὅταν αἱ Γραφαὶ ἔχονσι διακηρύξει ἡμῖν ἤδη σαφῶς καὶ θεικῶς τὰς ἰδίας αὐτὰς περιστάσεις καὶ χρονολογίας, πρὶν εἰσεῖν ἀκουσθῇ ἡ μαρτυρία τῆς Πυραμίδος, ἡ θαυμασία αὐτῆς συμφωνία πρὸς ταῦτα, καὶ ἡ ἐπιβεβαίωσις αὐτῶν, καθίστανται διπλασίως περισπούδαστοι καὶ ἀξιοθαύμαστοι. Ἦδη ὁπότε οἱ κατὰ κόσμον σοφοὶ ἀπαρνοῦνται τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὡς «ἀπηρχαιωμένον» καὶ «ἀνεπιστήμονα», τὸ νὰ ἔχωμεν τὸν λίθινον «Μάρτυρα» λαλοῦντα καὶ ἐπιβεβαίουντα τὴν μαρτυρίαν τῆς Γραφῆς, εἶναι ἀληθῶς ἐκπληκτικόν. Τὸ νὰ ἀκούωμεν τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν πτῶσιν τοῦ ἀνθρώπου, καθ' ὃν ἀκριβῶς καιρὸν οἱ κατὰ κόσμον σοφοὶ ἀξιοῦσιν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε ὑπῆρξε τέλειος, οὐδέποτε ἐγένετο κατ' εἰκόνα Θεοῦ, καὶ κατὰ συνέπειαν οὐδέποτε ἐξέπεσεν ἀπὸ τῆς τοιαύτης τιμῆς καὶ περιωπῆς, εἶναι λίαν ἀξιοσημείωτον. Τὸ νὰ ἀκούωμεν τὴν ἐτίεραν τοῦ «Μάρτυρος» τούτου ὁμολογίαν, ὅτι οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ εἴτε εἰς τὴν ἄνω κλῆσιν τοῦ Εὐαγγελίου, εἰς τὸ γενέσθαι τοὺς καλουμένους κοινωνοὺς θείας φύσεως, ἢ εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσεως καὶ ζωῆς διὰ τῆς Διαθήκης τοῦ Νόμου, καθ' ὃν χρόνον τόσοι καὶ τόσοι κηρύττουσιν ὅτι ὁ Νόμος τοῦ Μωϋσέως εἶναι ἡ μόνη ὁδὸς διὰ ζωὴν, εἶναι βεβαίως ἱκανοποιητικόν. Ἀναμφιβόλως ἐν τῇ Μεγάλῃ Πυραμίδι «Τὰ ἀόρατα τοῦ Θεοῦ [σχέδια] ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται, ἢ τε αἰδὶς αὐτοῦ δύναμις καὶ θειότης, εἰς τὸ εἶναι αὐτοὺς ἀναπολογήτους» — Ρωμ. α'. 20.

Τινὲς ἐνδέχεται νὰ χλευάζωσι τὴν μαρτυρίαν τοῦ λίθινου αὐτοῦ «Μάρτυρος», ὡς ἐπίσης χλευάζουσι καὶ τὸν γραπτὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον. Ἄλλ' εἰς τὰς χλεύας καὶ τοὺς ἐμπαιγμοὺς αὐτῶν ἡμεῖς ἀπαντῶμεν: Ἐξηγήσατε ἡμῖν τὴν παράδοξον ταύτην εὐαρμοσίαν τῶν γεγονότων, ἢ ἄλλως τολμήσατε ὑμεῖς νὰ προφητεύσητε περὶ τοῦ μέλλοντος, καὶ ἴδετε εἰς τί αἱ προφητεῖαι ὑμῶν θέλουσι καταλήξει. Ἀποδείξατε ἡμῖν ὅτι οὐδεμία ἀπαιτεῖται θεοπνευστία ὅπως προεῖπη τις μέλλοντα γεγονότα. Δείξατε ἡμῖν ὑπόδειγμα τι ἀνθρωπίνης σοφίας. «Παραστήσατε τὴν δίκην σας, λέγει Κύριος· Προφέρετε τὰ ἰσχυρά σας ἐπιχειρήματα, λέγει ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰακώβ. Ἄς

πλησιάσωσι, καὶ ὡς δείξωσιν εἰς ἡμᾶς τὶ θέλει συμβῆ· ὡς ἀναγγείλωσι **τὰ πρότερα**, τὶ ἦσαν, διὰ τὰ στοχασθῶμεν αὐτά, καὶ τὰ γνωρίσωμεν τὰ ἔσχατα αὐτῶν· ἢ ὡς ἀναγγείλωσιν ἡμῖν τὰ μέλλοντα. Ἀναγγείλατε τὰ συμβησόμενα εἰς τὸ μέτεπειτα, διὰ τὰ γνωρίσωμεν οὐ εἶσθε θεοὶ [ἰσχυροί]. -- Ἦσα. μα'. 21—23.

Καὶ οὐχὶ μόνον εἰς σύγχυσιν καὶ ἀναπολογησίαν περιάγει ἡ Μεγάλη Πυραμὶς τοὺς ἀθέους ἐκ τῶν ἐπιστημόνων, ἀλλ' αὕτη ἀναιρεῖ ριζηδὸν τὴν νεωτέραν καὶ ἀντι-Γραφικὴν αὐτῶν θεωρίαν τῆς «Ἐξελίξεως—ἐπὶ τοῦ ὁποίου ζητήματος δὲν δυνάμεθα τὰ πράξωμεν κάλλιον τοῦ τὰ παραθέσωμεν τοὺς ἐπομένους λόγους τοῦ Δρ. Joseph Seiss, ἐκ τῆς ἐξόχου αὐτοῦ πραγματείας ἐπὶ τῆς Μεγάλῃς Πυραμίδος, τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον «Θαῦμα ἐν Αἰθίῃς», ἔνθα λέγει :

«Ἐὰν ὁ ἀρχέγονος ἄνθρωπος δὲν ἦτο εἰμὴ ἀπλοῦς γορίλλας ἢ τρωγλοδύτης, τίνι τρόπῳ ἡδυνήθησαν, κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς ἐκείνους χρόνους, οἱ κτίσται τοῦ θανμασίῳ τούτῳ οἰκοδομήματος, τὰ γνωρίζωσιν ὅ,τι οἱ ἡμέτεροι ἐμβριθέστατοι **δοφοί**, μετὰ εἰκοσάδα ὄλην αἰώνων παρατηρήσεων καὶ πείρας, ἡδυνήθησαν τὰ ἐφεύρωσι μόνον ἀτελῶς ; Τίνι τρόπῳ ἡδύναντο οὗτοι καὶ τὰ γνωρίζωσιν ἀκόμη πῶς τὰ κατασκευάσωσι καὶ χειρισθῶσι τὰ ἐργαλεῖα, τὰ μηχανήματα καὶ λοιπὰ ἀπαραίτητα μέσα (') πρὸς

* **Σημ. Μεταφρ.** Ἀμερικανικὸν τι περιοδικὸν ἀναδημοσιεύει ἐκ τῶν «Μηχανικῶν Νέων» (Mechanical News) ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἐργαλεῖα ὧν ἔκαμον χρῆσιν οἱ οἰκοδόμοι τῆς Μεγ. Πυραμίδος, τὰ ἐξῆς :

«Δύο ἔτων μελέται ἐκ Γκιζῆ τῆς Αἰγύπτου ἔπεισαν τὸ κ. Flinders Petrie ὅτι οἱ πρὸ 4,000 ἀκμάσαντες Αἰγύπτιοι λιθοξόοι ἐγνώριζον καταπληκτικῶς ἐκεῖνα, τὰ ὅποια θεωροῦνται σήμερον νεωτέρων ἐφευρέσεων μηχανικὰ ἐργαλεῖα. Μεταξὺ τῶν παντοειδῶν ἐργαλείων, ὧν οἱ οἰκοδόμοι τῆς Πυραμίδος ἔκαμον χρῆσιν ἦσαν τρυπάνια, ἀμφότερον σκληρὰ καὶ σωληνώδη, ὡς ἐπίσης εὐθέα καὶ κυκλωτερῇ πριόνια. Τὰ τρυπάνια, ὅμοια πρὸς τὰ τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ἦσαν ὀπλισμένα διὰ πολυτίμων λίθων (πιθανῶς διὰ Κορονιδίου, καθ' ὅσον ὁ ἀδάμας τότε ἦν πολὺ σπάνιος), ἀκόμη δὲ καὶ οἱ τόρνοι τῶν ἦσαν ἐφωδιασμένοι μὲ τοιαύτας κοπτεράς αἰχμάς. Τόσον δ' ἀξιοθαύμαστος ἦν ἡ ποιότης τῶν σωληνωδῶν τρυπανίων, καὶ ἡ ἐπιδεξιότης τῶν τεχνιτῶν, ὥστε τὰ σημεῖα τῶν τομῶν εἰς τὸν

οἰκοδομὴν οἰκοδομήματος τόσων τεραστίων διαστάσεων, τόσον ὀγκώδους, ἀπὸ τῆς ὑλικῆς αὐτοῦ ἀπόψεως, τόσον πελωρίου τὸ ὕψος καὶ τοιαύτης τελειότητος τέχνης. ὥστε οὐδὲν νὰ ἔχῃ μέχρι σήμερον τὸ ἐφάμιλλον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς; Πῶς ἡδύναντο οὗτοι νὰ γνωρίζωσι τὴν σφαιρικότητα, περιστροφικὴν κίνησιν, διάμετρον, πυκνότητα, πλάτος, πόλους, χωρομετρίαν καὶ θερμοκρασίαν τῆς γῆς, ἥ καὶ τὰς ἀστρονομικὰς αὐτῆς σχέσεις; Πῶς ἡδύναντο νὰ λύσωσιν οὗτοι τὸ πρόβλημα τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου, νὰ ὑπολογίσωσι τὰς ἀναλογίας ἢ νὰ ὀρίσωσι τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος; Πῶς ἡδύναντο νὰ συνθέσωσι χάριτας ἱστορίας καὶ οἰκονομῶν, τόσον ἀκριβεῖς ἐν πάσαις ταῖς λεπτομερείαις τῶν γεγονότων χρονικοῦ διαστήματος τεσσάρων χιλιάδων ἐτῶν μετ' αὐτούς, καὶ μέχρι τέλους τῶν αἰώνων; Πῶς ἡδύναντο νὰ γνωρίζωσι πότε ἤθελεν ἀρχίσει ἡ Μωσαϊκὴ οἰκονομία, ἐπὶ πόσον χρό-

σκήρὸν γραίτην οὐδεμίαν προδίδουσι παρακμὴν ἢ φθορὰν τοῦ ἐργαλείου, ἐνῷ μόνον ἐνὸς δεκάτου τοῦ δακτύλου τομὴ ἐγένετο εἰς τὸν σκλήρῳ βράχον εἰς ἐκάστην τοῦ ἐργαλείου περιστροφὴν, καὶ ὅπῃ διεισπᾶτο εἰς τε τὰ λίαν σκληρὰ καὶ μαλακώτερα ἀντικείμενα, τελείως ὁμαλὴ καὶ πανομοιόμορφος καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν. Περὶ τῆς ὕλης καὶ τῆς μεθόδου τῆς κατασκευῆς τῶν τοιούτων ἐργαλείων οὐδὲν ἀπολύτως γνωρίζομεν σήμερον».

Κατὰ τοὺς ὁπαδοὺς τῆς Δαρβινεῖον θεωρίας, οἱ νῦν ἄνθρωποι οὐχὶ πρὸ πολλῶν χιλιάδων ἐτῶν, ἦσαν πύθηκοι, ἐστερημένοι λογικοῦ. Ἀλλὰ μεταξὺ τόσων ἄλλων εὐρημάτων καὶ ἐπιστημονικῶν ἀποδείξεων ἀναιροῦντων ἄρδην τὴν θεωρίαν ταύτην, ἡ Μεγάλῃ Πυραμίδι ἴσταται ὁ ἀκαταγώνιστος αὐτῆς ἀντίπαλος. Αὕτη μαρτυρεῖ ὅτι οἱ πρὸ 4,000 ἐτῶν καὶ πλέον ἄνθρωποι, ὅχι μόνον ἐγνώριζον ὅσα οἱ σημερινοὶ ἐπιστήμονες διὰ τόσων μέσων καὶ μελετῶν μόλις ἀνακαλύπτουσιν, ἀλλ' ἐγνώριζον ἀκόμη τόσα ἄλλα, τὰ ὅποια οἱ σοφοὶ τῆς σήμερον εἰς μάτην ἀγωνίζονται νὰ καταρρίψωσι τὸν πέπλον τοῦ μυστηρίου καὶ νὰ τὰ γνωρίζωσιν. Ὅποια ἱσχυρὰ πιστοποιήσεις ταῦτα τῆς μαρτυρίας τῆς Γραφῆς ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη τέλειος — κατ' εἰκόνα Θεοῦ — καὶ ἐξέπεσεν ἐκ τῆς τοιαύτης αὐτοῦ περιωπῆς εἰς τὴν διαφθορὰν καὶ τὸν ἐκφυλισμόν. Ὅπου αἱ διδασκαλίαι τοῦ Χριστοῦ ἐγένοντο δεχταὶ συντέτεινον εἰς τὴν ἀναστολὴν τῆς κατωφεροῦς τῶν ἀνθρώπων πορείας, ἀλλ' ἡ μεγάλη πρόδοδος τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ἀποτέλεσμα θείας ἐπιβλέψεως καὶ προνοίας, ἥτις παροσκενάζει κατὰ πάντα ἔρπον τὸν κόσμον διὰ τὴν μεγάλην τοῦ Χριστοῦ βασιλείαν — τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα.

ρον ἤθελε διαρκέσει αὕτη, καὶ εἰς τί ἤθελε καταλήξει; Πῶς ἠδύναντο νὰ γνωρίζωσι πότε ἤθελεν εἰσαχθῇ ὁ Χριστιανισμὸς εἰς τὸν κόσμον, διὰ ποίων μεγάλων γεγονότων καὶ χαρακτηρηστικῶν ἤθελε σημειωθῇ, καὶ ὅποια ἤθελ' ν' εἶσθαι τὰ χαρακτηριστικά, τὸ στάδιον καὶ τὸ τέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ; Πῶς ἠδύναντο νὰ γνωρίζωσι περὶ τοῦ προηγηθέντος μεγάλου κύκλου, τοῦ μήκους τῆς διαρκείας αὐτοῦ, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡμερῶν τοῦ πραγματικοῦ ἔτους, περὶ τῆς μέσης ἀποστάσεως τοῦ ἡλίου ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τῆς ἀκριβοῦς θέσεως τῶν ἀστέρων, καθ' ὃν χρόνον ἡ Μεγάλη Πυραμὶς ᾠκοδομήθη; Πῶς ἠδυνήθησαν οὗτοι νὰ ἐφεύρωσι γνώμονα καὶ σύστημα μέτρων καὶ σταθμῶν, τόσον ὁμαλῶς πρὸς ἄλληλα προσαρμοζομένων, τόσον εὐεργετικῶς συμμεμορφωμένων πρὸς τὰς συνήθεις ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τόσον τελείως συμφωνούντων πρὸς τὰ γεγονότα τῆς φύσεως; Καὶ πῶς, τέλος, ἦσαν εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωσι τίνι τρόπῳ νὰ καταγράψωσι πάντα ταῦτα εἰς μίαν καὶ μόνην οἰκοδομήν, ἄνευ οὐδεμιᾶς προφορικῆς ἢ εἰκονικῆς ἐπιγραφῆς, καὶ ἐν τούτοις οὕτω πως, ὥστε νὰ παραμείνωσιν ἀνέπαφα καὶ ἀναλλοίωτα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀφανισμοὺς, καταστροφάς καὶ μεταβολάς, ὡς ἐπιφέρει ὁ χρόνος, καὶ εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀναγινώσκονται καὶ κατανοῶνται παρὰ τῶν ἀνθρώπων μέχρι τέλους;

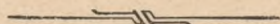
«Οἱ ἄνθρωποι δύνανται νὰ χλευάζωσιν, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ δυνήθωσι νὰ περιφρονήσωσι τὸ γιγάντειον αὐτὸ κτίριον, οὐδὲ νὰ καταστήσωσι ζήτημα ἐμπαιγμοῦ τὰς γωνίας, τὰς ἀναλογίας, τὰ μέτρα, τὰς ἐπὶ φυσικῶν, ἀστερονομικῶν, κλπ. κλπ. ζητημάτων πληροφορίας, καὶ ἱεροὺς παραλληλισμοὺς καὶ ἀντιστοιχίας, τὰ ὅποια ὁ Ποιητὴς αὐτοῦ ἔδωκεν εἰς αὐτό. Ταῦτα πάντα ἐκτίθενται καὶ ἴστανται ἐνταῦθα ἐν ὅλῃ τῇ ἀφηγητικῇ αὐτῶν σπουδαιότητι, ἄκαμπτα καὶ ἀήττητα, ἐναντίον πάσης δυνάμεως ἱκανῆς νὰ ἀποκρύψῃ καὶ καταπνίξῃ αὐτά».

Ἡ φωνὴ τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ «Μάρτυρος» ἀναπολεῖ ἐντόνως εἰς τὴν μνήμην τούτους λόγους τοῦ Κυρίου ἡμῶν κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐκείνην περίστασιν τῆς θριαμβευτικῆς αὐτοῦ εἰσόδου εἰς Ἱερουσαλήμ, ὁπότεν παρουσίασεν ἑαυτὸν τυπικῶς εἰς τὸν Ἰσραὴλ ὡς τὸν βασιλέα αὐτῶν, ἐν μέσφ τῶν

ἐπευφημιῶν ὅλου τοῦ πλήθους τῶν μαθητῶν του, οἵτινες ἤρουν τὸν Θεὸν μεγαλοφώνως διὰ πάντα τὰ ὑπερθαύμαστα ἔργα, τὰ ὅποια εἶχον ἐνεργηθῇ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, λέγοντες, «*Ἐὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ὁ Βασιλεὺς ἐν ὀνόματι Κυρίου· ἐν οὐρανῷ εἰρήνη καὶ δόξα ἐν ὑψίστοις*». Καὶ ὅποτε οἱ Φαρισαῖοι παρεκίνουν Αὐτὸν νὰ ἐπιτιμήσῃ αὐτούς, Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη εἰπὼν, «*Λέγω ὑμῖν ἐὰν οὗτοι διωπῇσώδι· οἱ λίθοι κράξουσιν (Λουκ. ιθ'. 37—40)*. Οὕτω συμβαίνει πάλιν καὶ τὴν σήμερον· καθ' ὃν χρόνον ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης ἦλθε πράγματι, καὶ εἶναι παρὼν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ καθ' ὃν χρόνον ἡ μεγάλη πλειονότης τῶν καθ' ὁμολογίαν ζώντων μαρτύρων Αὐτοῦ, οἵτινες ὀφείλουσαν νὰ χαίρωσι μεγαλοφώνως λέγοντες, *Ἐὐλογημένος ὁ Ἐρχόμενος, ὁ Βασιλεὺς, ἐν ὀνόματι Κυρίου*, — παραμένουσιν ἄφωνοι — τινὲς ἐξ αὐτῶν ἐκ φόβου μὴ ἐκβληθῶσι τῆς συναγωγῆς, ἄλλοι δὲ ἐκ ἰαρκώδους νωθρότητος, ἢ συνεπείᾳ τῆς ἐκ τῆς κοσμικότητος μέθης, ἥτις κρατεῖ αὐτοὺς ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ καιροῦ τῆς ἐπισκέψεώς μας—ιδού, αὐτοὶ οὗτοι οἱ λίθοι τῆς Μαρτυρίας τῆς Μεγάλης Πυραμίδος κράξουσιν διὰ σαφῶν καὶ εὐκρινῶν καὶ οὐχὶ ἀβεβαίων φθόγγων. Πᾶς δάκτυλος τοῦ ὑπερμεγέθους αὐτοῦ οἰκοδομήματος εὐφραδῶς διακηρύττει τὴν σοφίαν καὶ δύναμιν καὶ χάριν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ἀσφαλῶς κεκλεισμένα ἐντὸς τοῦ στερεοῦ καὶ βραχέδους αὐτοῦ κυρίου, μακρὰν τῆς δυνάμεως τῶν θνελλῶν καὶ καταιγίδων τῆς φύσεως, ἢ τῆς ἀνοικτίρμονος χειρὸς τοῦ ἐξολοθρευτοῦ, τὰ σχεδιαγραφήματα τοῦ μεγάλου σχεδίου τοῦ Θεοῦ παρέμεινον ἐπὶ τέσσαρας χιλιάδας ἔτη, ἔτοιμα νὰ παρᾶσχωσι τὴν ἑαυτῶν μαρτυρίαν εἰς τὸν ὠρισμένον πρὸς τοῦτο καιρὸν, εἰς ἐπιβεβαίωσιν τῆς καθ' ὅμοιον τρόπον ἀποκαλυφθείσης, ἀλλ' ἐπὶ αἰῶνας κεκρυμμένης παραμεινᾶσης, μαρτυρίας τοῦ βεβαίου λόγου τῆς Προφητείας. Ἡ μαρτυρία τοῦ «*Μάρτυρος τούτου ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου*», ὁμοίως πρὸς τὴν τοῦ γραπτοῦ Λόγον, καταδεικνύει μετὰ σοβαρᾶς καὶ ἀλανθάστου ἀκριβείας τὸ τελικὸν ναυάγιον τῆς παλαιᾶς τάξεως τῶν πραγμάτων ἐντὸς τοῦ «*Βυθοῦ*» τῆς λήθης, καὶ τὴν ἔνδοξον ἐγκατάστασιν τῆς νέας τοιαύτης, ἐπὶ Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν

μέγαν Ἀρχι-Ἀκρογωνιαῖον λίθον τῆς αἰωνίου οἰκοδομῆς τοῦ Θεοῦ, συμφώνως πρὸς τὰς γραμμὰς τοῦ ἐνδόξου χαρακτιῆρος τοῦ Ὅποιου δέον νὰ ἀνοικοδομηθῶσιν ὑπ' Αὐτὸν πάντα καὶ πάντες οἱ αἰωνίου ὑπάρξεως ἄξιοι. Ἀμήν! Ἀμήν! Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου! Γενηθήτω τὸ θέλημά σου καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς γίνεται ἐν οὐρανῷ!

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ Α' ΤΟΜΟΥ

Διαλαμβάνοντος ικανοποιητικὰς ἀποδείξεις ὅτι :—

- Ἡ Ἀγία Γραφή εἶναι θεία ἀποκάλυψις—λογικὴ καὶ ἀξιόπιστος, ἀποκαλύπτουσα συστηματικὸν σχέδιον πλήρες Δικαιοσύνης, Σοφίας καὶ Ἀγάπης.
 - Ἡ κλεις τῆς Γνώσεως τῶν Γραφῶν, ἀπὸ πολλοῦ ἀπολεσθεῖσα (Λουκ. ια'. 52), ἤδη ἀνὰ χεῖρας, παρέχουσα εἰς τὸν πιστὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ πρόσδορον εἰς τὸ «Ἀποκεκρυμμένον Μυστήριον»—Κολοσ. α'. 26.
 - Ὁ Κύριος Ἰησοῦς καὶ οἱ πιστοὶ Αὐτοῦ μέλλουσι νὰ εἶνε οὐχὶ μόνον ἱερεῖς ἀλλὰ καὶ βασιλεῖς.
 - Ἡ Βασιλεία αὕτη μέλλει νὰ ἔλθῃ, καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ θέλει γίνεσθαι κατὰ τὴν Δευτέραν τοῦ Χριστοῦ Ἑλεusin.
 - Τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ εἶνε νὰ ἐκλέξῃ καὶ σώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν κατὰ τὸν αἰῶνα αὐτὸν τοῦ Εὐαγγελίου, νὰ χρησιμοποιήσῃ δὲ τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην πρὸς εὐλογίαν τοῦ κόσμου κατὰ τὴν Χιλιετὴ τοῦ Χριστοῦ βασιλείαν.
 - Ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων συνεπάγεται εὐκαιρίαν εἰς πάντας πρὸς ἀποκατάστασιν
 - Ἡ ἡμέρα τῆς Κρίσεως εἶνε ἐκ 1,000 ἐτῶν διαρκείας—εἴναι ἡμέρα τῆς δίκης, ἡ δοκιμασίας τοῦ κόσμου.
 - Αἱ δύο φύσεις, πνευματικὴ καὶ ἀνθρωπίνη, εἰσὶ διακεκριμέναι καὶ κειχωρισμέναι ἀλλήλων.
 - Ἡ στενὴ ὁδὸς τῆς αὐταπαρνήσεως θέλει λήξῃ μετὰ τοῦ παρόντος αἰῶνος.
 - Ἡ Λεωφόρος τῆς δικαιοσύνης, ἀπηλλαγμένη παθημάτων, θέλει εἶσθαι ἀνοικτὴ εἰς πᾶν τὸ λελυτωμένον γένος ἐν τῇ Χιλιετηρίδι.— Ἡσα. λε'. 8, 9.
 - Αἱ Βασιλεῖαι τοῦ κόσμου εἰσὶ μόνον δι' ὥρισμένην χρονικὴν περιόδον, ὅποτε δεόν νὰ ἀντικατασταθῶσι διὰ τῆς «Βασιλείας τοῦ Οὐρανοῦ»—«Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου».
- Ἰδίως ὀφείλετε νὰ γνωρίζετε,**
- Διὰ τί ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε τὴν ἐπικράτησιν τοῦ κακοῦ ἐπὶ 6,000 ἔτη, καὶ
 - Τὴν σχέσιν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν «Βασιλείαν ταύτην τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ θανάτου» καὶ πρὸς τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς.

Τὰ ζητήματα ταῦτα, καὶ πλεῖστα ἄλλα, βαθέος ἐνδιαφέροντος διὰ πάντα τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, πραγματεύονται διὰ μακρῶν καὶ εἰς γλῶσσαν εὐληπτον εἰς

“ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΩΝ ΑἰΩΝΩΝ,,

(Μεταφρασθὲν καὶ ἀποστελλόμενον εἰς Ἀγγλικήν, Γερμανικὴν, Σουηδικήν, Δανο-Νορδηγιακὴν, Ἰταλικήν, Γαλλικὴν καὶ Ἑλληνικὴν γλῶσσαν).

Τιμὴ τοῦ Α' τόμου, ἑλευθέρα ταχυδρομικῶν τελευτῶν, δρ. 1,80

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ Β' ΤΟΜΟΥ

Πραγματευομένου καὶ ἀπαδεικνύοντος
διὰ Γραφικῶν ἀποδείξεων ὅτι :—

- “Ἐξ χιλιάδες ἔτη ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ ἔληξαν εἰς τὸ 1872 Μ. Χ.
- “Ἡ χρονολογία τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἦν κατὰ Ὀκτώβριον, Π. Χ. 2.
- “Ἡ χρονολογία τοῦ Ἑξαγγελισμοῦ τῆς Παρθένου Μαρίας ἦν Δεκεμβρίον 25, Π. Χ. 3.
- “Ἡ χρονολογία τῆς Βαπτίσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἦν κατὰ Ὀκτώβριον, Μ. Χ. 29.
- “Ἡ χρονολογία τῆς Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἦν κατὰ Ἀπρίλιον, Μ. Χ. 33.
- Αἱ «Ἑβδομήκοντα Ἑβδομάδες» τῆς πρὸς τὸν Ἰσραὴλ εὐνοίας ἔληξαν Μ. Χ. 36.
- “Ὁ «Θερισμὸς» τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος ἦν ἐκ 40 ἐτῶν, Μ. Χ. 30 ἕως 70.
- “Ὁ «Θερισμὸς» τοῦ Χριστιανικοῦ αἰῶνος εἶναι 40 ἔτη, Μ. Χ. 1874—1914.
- Τὰ Ἰουδαϊκὰ Ἰωβिलाῖα ἦσαν τύποι τῶν «Καιρῶν τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν πάντων»—Πράξ. γ'. 19—21.
- Τὰ τυπικὰ Ἰωβिलाῖα σημειοῦσι τὴν χρονολογίαν τῶν ἑαυτῶν Ἀντιτύπων.
- «Οἱ Καιροὶ τῶν Ἐθνῶν» θὰ λήξωσι μὲ τὸ Χ. Μ. ἔτος 1914.
- “Ὁ Ἰουδαϊκὸς Αἰὼν, κατὰ τὴν διάρκειαν, τὰς τελετὰς αὐτοῦ καὶ λοιπὰ, προετύπων τὰς πραγματικότητας τοῦ Χριστιανικοῦ Αἰῶνος καὶ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ.
- «Ἡλίας ὁ Προφήτης» ἦν τύπος.—Πῶς ἐξεπληρώθη.
- “Ὁ Ἀντίχριστος ἦλθε !—Τί ; Πότε ; Πῶς !

Τὰ ζητήματα ταῦτα καὶ ἄλλα βαθέως ἐνδιαφέροντα «τὴν οἰκογένειαν τῆς πίστεως», καὶ ὄντα «Τροφὴ ἐν καιρῷ εἰς πάντα ἀγαπῶντα καὶ μελετῶντα τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, διαλαμβάνονται εἰς τὸν Β' τόμον.

“Ο ΚΑΙΡΟΣ ΕΣΤΙΝ ΕΓΓΥΣ,

(Μεταφρασθέντα ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ εἰς Γερμανικὴν, Σουηδικήν, Δανο—Νορδιγιακὴν, Γαλλικὴν, Ἰταλικὴν καὶ Ἑλληνικὴν.

«ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΟΥΣΙΝ ΑΙ ΓΡΑΦΑΙ ΠΕΡΙ ΑΙΔΟΥ ;»

Ἐν τῷ ὁποίῳ ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ δόγμα τῆς αἰωνίου κο-
λάσεως τῶν ἀνθρώπων ἐν βασάνοις οὐδαμοῦ τῶν Γραφῶν
διδάσκεται, ἀλλ' εἶναι ἐπινόησις τῶν σκοτεινῶν αἰώνων.

Λεπτομερὲς ἐξέτασις ἐν αὐτῷ πάντων τῶν χωρίων τῶν
Γραφῶν, ἐν οἷς ἡ λέξις "Ἄδης ἀπαντᾷ.

Τιμᾶται λεπτῶν 50.—

ΧΑΡΑΥΓΗ ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΔΟΣ, ΤΟΜΟΣ Γ'.

“ΕΛΘΕΤΩ Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΣΟΥ,,

Ἡ ἔκδοσις τοῦ πολυτίμου τούτου ἔργου γενήσεται, Θ. θ.
μετ' οὐ πολὺν χρόνον.

Τινὰ τῶν ἐν αὐτῷ πραγματευομένων καὶ ἀποδεικνυομένων
θεμάτων εἶναι τὰ ἐξῆς :—

“Οὐι ζῶμεν εἰς τὰς «Ἐσχάτας ἡμέρας» τοῦ Εὐαγγελικοῦ
αἵωνος.

“Οὐι ἡμετέρα ἐποχὴ εἶναι «Ἡ ἡμέρα τῆς Ἑτοιμασίας
τοῦ Κυρίου» διὰ τὸν ἐγγὺς ἡμῶν ὄντα Χιλιετῆ αἶωνα.

“Οὐι «Αἱ ἡμέραι τῆς προσδοκίας» λήγουσι, καὶ ὅτι «Ὁ
Καθαρισμὸς τοῦ Ἀγιαστηρίου—τῆς Ἐκκλησίας—καὶ ὁ χω-
ρισμὸς τοῦ Σίτου καὶ τῶν Ζιζανίων, τῶν τελευταίων δενομέ-
νων ὁλονὲν εἰς δέσμας (Ἐκκλησιαστικὰς ἐνώσεις, Συνδικάτα
Τράστ, ποικίλους ὁργανισμοὺς συνεταιρισμῶν, συνδέσμων
κλπ.) ἐπιτελεῖται ἤδη.

“Οὐι ταῦτα πάντα εἶναι ἀκριβῶς ὁ λόγος καὶ ἡ ἔνδειξις
τοῦ χρόνου τῆς Ἐπιστροφῆς τῆς εὐμενείας εἰς τὸν κατὰ σάρκα
Ἰσραὴλ—τὸν ἐπὶ αἶωνα διατελέσαντα ἐν τυφλώσει—ὅπως
ἐπιτραπῇ ἡ περισυλλογὴ ἐκλεκτῆς τάξεως (τῆς Ἐκκλησίας)
ἐκ μέσου τῶν ἐθνῶν.

“Οὐι ἡ ἐπιστροφή τῆς τοιαύτης εὐμενείας παρίσταται κατὰ
φανῶς πλέον πραγματοποιουμένη διὰ τε τοῦ ἐθνικοῦ τοῦ
Ἰσραὴλ κινήματος,—τοῦ Σιωνισμοῦ—καὶ τῆς βαθμιαίας
τοῦ Ἰσραὴλ ἐγκαταστάσεως ἐν Παλαιστίνῃ.

“Οὐι ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ προβαίνει βαθμιαίως εἰς τὴν
ἐν τῷ κόσμῳ ἐγκατάστασίν της.

“Οὐ ἡ Μεγάλη Πυραμὶς τῆς Αἰγύπτου εἶναι μάρτυς πάντων τῶν γεγονότων τούτων, τῶν τῶν παρελθόντων αἰώνων καὶ τῶν ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν συμβαινόντων καὶ συμβησομένων — μαρτυροῦσα ταῦτα συμβολικῶς.

Ταῦτα πάντα καὶ ἄλλα δι’ ἀκαταγωνίστων Γραφικῶν, μαθηματικῶς χρονολογικῶν καὶ ιστορικῶν ἀποδείξεων καὶ μαρτυριῶν, πραγματεύονται ἐν τῷ μετ’ οὗ πολὺ ἐκδιδόμενῳ ἄνωτέρῳ τόμῳ.

Τιμὴ τοῦ Γ'. Τόμου ἑξάγκα 2. —

**“ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΟΥΣΙΝ ΑΙ ΓΡΑΦΑΙ, Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ
ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ.,.**

Ἡ ἔκδοσις τοῦ ἔργου τούτου ἀκολουθήσῃ ἀμέσως τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἄνωτέρου Γ'. Τόμου. Ἡ ὅλον ἐν αὖξουσᾳ ἐξάπλωσιν τοῦ Πνευματισμοῦ, τῆς μάστιγος ταύτης τῆς ἀνθρωπότητος, ἥτις εἶναι ἕτερον σημεῖον τῶν καιρῶν (Α'. Τιμοθ. δ'. 1), καθιστᾷ ἀναγκαίαν τὴν γνῶσιν καὶ ἀπόδειξιν τῆς ἀληθοῦς φύσεως καὶ καταγωγῆς τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων — ὅτι ταῦτα εἶναι πλάνη καὶ ἐνέργεια δαιμονίων. Ἡ ἀλήθεια αὕτη ἀποδειχθήσεται ἐν αὐτῷ δι’ ἀπείρων Γραφικῶν καὶ ιστορικῶν μαρτυριῶν, ὡς ἐπίσης διὰ τῶν ὁμολογιῶν πρῶην πνευματιστῶν, τῶν θυμάτων τοῦ πνευματισμοῦ, κλπ. κλπ.

Τὰ ἐξῆς φυλλάδια ἀποστέλλονται δωρεάν εἰς πάντα τὸν αἰτοῦντα :

Γνωρίζετε ;	ἀριθ. 21
Ὁ μισθὸς τῆς ἁμαρτίας	» 53
Ἡ ἐλπίς τῆς ἀθανασίας	» 38
Ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν	» —
Τί εἶνε ἡ ψυχὴ ;	» 40
Τίς ἡ ἀληθὺς χαροποιὰ ἀγγελία	» 49
Ἡ ἐλπίς τοῦ κόσμου	» 59
Τὰ ἐν Φυλακῇ Πνεύματα, κλπ	» —

Διὰ πάντα ταῦτα ἀπευθυντέον :

«Γραφεῖον «Χαραυγῆς Χιλιετηρίδος»

2, Ὀδὸς Φραγκιαδῶν Ἀριθ. 2.

Εἰς Πειραιᾶ

Ἐν Ἀμερικῇ, ἀπευθυντέον :

Watch Tower Bible & Tract Society

Bible House 610—614, Arch. St.

U. S. America

Allegheny. Pa.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΓΑΛΤΑΤΣΕ

Τιμᾶται δραχμῆς

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ.ΘΑΛΑΤΤΕ